

Te obsecro, ut quæ loquutus es, despuas. Despuantur homines caduci. Apul. Apol. 1. & Tibul.

Despuit in molles & sibi quisque sinus.

Erat hoc usurpatum in Magia.

Tercave, ter dictis despuæ carminibus.

Idem. Perlius sat. 4.

Est propa te ignotus, cubito qui tangat, & acro

Despuat in mores.

Despuere oculos, per factum contemnere, quia superbiam ac contemptum oculi nonnunquam ipsi significant. Catullus ad Licinium.

Precesque nostras,

Oratus, eave despuas ocellis.

Despui, passivum. Plin. lib. 10. cap. 23. Simulque comitalem propter morbum despui suetum.

Despuitur, imperf. Liv. 5. ab Vrbe, Ubi nunc despui religio est.

Desquamō: Squamis exuo. GALL. Escailler. ITAL. Scagliare. GERM. Entschüpen. HISP. Escamar & quitar las escamas. ANGL. To scale fishes. Plaut. Aul. sc. 6. a. 2. Dromo desquama pisces: tu Macherio congrum, murænam exdorsua, quantum potes. Desquamare, etiam de arboribus, & aliis rebus dicitur. Plin. lib. 17. cap. 24. Vel etiam subarator imprudens luxavit radices, corpusque desquamavit. Idem lib. 2. cap. 7. Summo cortice desquamato altiore plaga siccantur. Idem lib. 35. cap. 17. Primum abluir vestis Sarda, dein sulphure suffitur, mox desquamatur cimolia.

Desterto, is, destertui, destertere. GALL. Cesser de dormir & d'estre paresseux. ITAL. Destarse, finir de ronchiare. GERM. Verschnaussen / oder verschnarchen / auffhören schlaffen. HISP. Dejar de dormir y roncar. ANGL. To snore, to rouse. Perf. Satyr. 6.

Cor jubet hoc Enni, postquam destertuit esse

Mæonides Quintus Pavone ex Pythagoreo.

Destico, as, apud authorem Philomela legitur pro Streperē, & ejusmodi edere sonum, qualem reddunt forices. Quod tamen arbitror verbum esse ab illius carminis authore confictum, quippe quod apud aliam scriptorem vix invenias.

Mus (inquit) avibus mintrat, velox mustellaque dicitur:

Et grillus grillat, desticat inde forex.

Desticos, insula est exigua, Thraciæ adiacens, non procul à Cherroneo, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Destillare: GALL. Distiller, dégouster. ITAL. Distillare, gocciolare. GERM. Abhinstropfen. HISP. Destillar & gotear. ANGL. To droppe, to fall by dropes. pro Distillare legitur apud Authores: ut apud Col. lib. 12. cap. 18. Celsus lib. 4. cap. 2. Destillat autem humor ex capite interdum in nates.

Destimulo. Plaut. Bacch. act. 1. sc. 1. Bona destimulant, i. e. rem familiarem tanquam stimulo conficiunt.

Destina, lorum, antiq. Cerda. Laurenberg. verb. Destinare.

Destino, as, ab antiquo stino, quod remanet in compositis. Hinc etiam Obstino. Eligo, assigno, delibero, constituo. GALL. Jahādib, jaghar, charāts, bachār. ITAL. Ordouer, deputer, destiner, assigner. ITAL. Destinare. GERM. Für sich nemmen oder ordnen/bestimmen. HISP. Determinar, deputer, deliborar. ANGL. To apoyne, depute or ordeine. Cæsar, lib. 1. de bell. civil. Quæ agere destinaverat. Destinare aliquam matrimonio. Sueton. in Orb. cap. 10. Destinare legationem ad aliquem. Idem in Gal. c. 16. Destinamur omnes ad mortem. Sen. c. 11. al. 30. de cons. ad Polyb. Potero de magistro destinando, i. designando. Gell. c. 5. lib. 13. Destinati tanto discrimini duces, (i. satis cogentibus ad bellū civile.) Velleius. Destinare locum colloquio. Liv. lib. 2. d. 4. Destinare domos publicis usibus. Velleius. Destinare exitium alicui. Suet. in Neron. c. 56. Quin eum parem destinarant animis magno Alexandro duccm. Liv. Destinatam erat Augusto nihil super eare, nisi ex voluntate majoris filii statuere. Sueton. in Tib. cap. 13. (i. Decreverat Augustus.) Colum. lib. 2. Itaque considerandum erit, ut solum quod excolere destinamus, pingue sit. Cic. 1. Tuscul. Alter præsto fuit ad horam morti destinatum. Sueton. de Cæs. De ampliando imperio plura ac majora in dies destinabat, id est, parabat, constituabat, deliberabat. Quandoque ponitur pro Alligare. Apul. lib. 4. de Asino. Arreptum me loro quàm valido ad insulam quandam destinato, &c. Destinare, designare: ut destinare scopum, i. designare scopum quem petas. Liv. Non capita solum hostium vulnerabant, sed quem locum destinassent oris. Unde Destinatam, pro scopo. D. Amb. Hoc plura velut destinatum petentibus, vulnera accipiebant. Destinare, quod petis attingere & prendere. Cæsar, Nam laqueis falces avertebant, quas cum destinaverant, tormenta retrorsus reducebant. Destinare, emittere, ut tormento aliquo, aut arcu. Vegetius, Ad majores ballistas, malleolos, vel falaricas cum incendio destinant. Quandoque mittere significat, ἀποτιναι. Juvenal. satyr. 4.

Destinat hoc monstrum cymba, linique magister

Pontifici summo.

Aliquando emere. Lucilius, Facio ab lenone, tribus, ut libertatem millibus destinet. Plaut. in Rud. Misit triginta sibi puellam destinat, datque arthabonem, & jurejurando alligat. Hoc idem significat Perstino. Apul. Et percontato pretio, quod centum numis indicaret, aspernatus, viginti denariis perstinavi. Destinare item aliquando pro Definire. Marcellus D. de verb. oblig. l. 94. Alioqui si cum destinare genus & modum vellet, non fecit, nihil stipulatus videtur. Est & Præstino, de quo alibi. A destino sit compositum Prædestino, ἀποδείξω. Unde & Prædestinatio: qua voce Ecclesiastici scriptores utuntur pro divina providentia, qua Deus cum futura omnia prævidit, tum de salute nostra, aut damnatione stabilem violabileque præjudicium fecit. Destinare etiam aliquando positum invenitur pro Notare. Q. Curt. lib. 9. Dioxippus conjectum oculorum, quibus ut fur destinabatur, ferre non potuit. Ubi destinare oculis furem accepit, pro certis quibusdam indicis oculorum

furem denotare. Quandoque destinare, est designare. Ulpian. D. lib. 10. tit. 4. l. 3. Quid enim si dominus quidem paratus sit defendere, actor vero destinare non possit nisi ex presentibus? Destinari, pro scopo poni & peti, quem & Destinatam vocavit Seneca: & Author lib. 1. ad Heremium, Quid oporteat ab ambobus in causa destinari, quò ratio omnis totius orationis conferatur.

Destinatio, nis, pro Deliberatione. GALL. Propos deliberé, le but de la liberation. ITAL. Proposito, deliberatione. GERM. Ein Rathschlag / fürsatz / fürnemmen. HISP. La deliberation. ANGL. A purpose or appoyntement. Plin. lib. 7. cap. 43. Perstilentia urbis, famæ, strisque Italiae, destinatio expirandi, & quadruidi inedia, major pars mortis in corpore receperat. Destinatio interdum capitur pro conjectura, ut Papinianus D. lib. 31. tit. 1. l. 77. Nam in unum etiamnum destinatio dirigi potuit.

Destinatio, Adverb. Suet. in Cæs. cap. 60. Prædia non tantum destinatio, sed ex occasione sumebat.

Destinatus, pro certo & definito. GALL. Destiné, deputé, proposé & arrêté. ITAL. Destinato. GERM. Verordnet/bestimt. HISP. Deliberado, determinado. ANGL. Destinated, appoynted, ordeined. Quint. lib. 3. cap. 8. Judicialem, in qua ferè eadem, sed certis destinatisque personis quarantur. Suet. in Aug. c. 42. Ut destinata summa sufficeret. Idem in Calig. Militiam resque bellicas semel attingit, neque ex destinato, sed cum ad vitendum nemus, &c. Senec. 13. de Tranq. Ne nimis destinatis rebus indulgeamus. Velleius, Prædixit ne destinatum iter peterent. Idem Vell. Destinatus ei parti exercitus Cæs. Velleius, Destinatus Augustus (id est, designatus.) Sueton. in Calig. cap. 12. Destinati magistratus, id est, designati. Suet. in Tib. cap. 31. Destinati agri, id est, assignati. Liv. lib. 9. ab Vrbe. Tempore & loco destinatis. Idem lib. 3. d. 4. Destinatus dies cardi. Suet. in Cæs. cap. 9.

Destinatum, pro scopo: vide Destino.

Destituo, is, ex De, & Statio: Derelinquo, deserto, quod promissi non præsto. GALL. Delaisser, abandonner. ITAL. Abandonare, lasciar in pericolo. GERM. Verlassen. HISP. Desamparar en peligro. ANGL. To leave, to forsake. Virg. 1. Eclog.

Destituere vero dicitur, qui quod promittit non præstat, ut qui promissam pecuniam non solvit: unde destitutio apud Cic. pro Quintio, Destitutione illa percussus Quintius, à Scapulis paucos dies aufert, Cic. 4. Philipp. Quid? eundem in decemviratu non destituit? Idem pro Sex. Roscio, Roscius socios induxit, decepit, destituit. Interdum est privare, & sic constructur cum ablativo. Columell. lib. 9. Rufus nimiam siccitatem destituere plantas naturali alimento, Interdum dissolvere. Navius, Navem jubet destitui anchoris, Interdum statuere, collocare, ponere. Cæcil. Destituit omnes servos ad mensam ante se. Plaut. in Rud. sc. 5. a. 3. Ita duo destituit signa hic cum clavis fenex. Vide ibi Lambin. Plaut. Menach. sc. 2. a. 5. Quid tristis es, quid autem illam iratam abs te destituis? Ovid. 6. Fastor.

Destituere conata alicujus. Vell. Destituit eos fortuna. Idem. Destituere palum (id est, defigere.) Gell. cap. 3. lib. 10. Palus in foro destitutus est (id est, defixus) vestimenta detracta sunt, virgis cæsus est. Et Sueton. in Aug. cap. 65. Lætum eum fortuna destituit. Et in Neron. cap. 40. Destitui (id est, relinqui ab omnibus.) Idem in August. cap. 56. Destituere amicum. Destituere expectationem. Liv. lib. 5. d. 5. Destituere Senatum frequentem (i. non venire in Senatum.) Suet. in Cæs. cap. 81. Destituere, pro Constituere, bis apud Cic. 5. & 7. Verr. & apud Gell. ex orat. Gracchi, & apud Liv. lib. 7.

Destitutus, particip. Derelictus. GALL. Delaissé, abandonné. ITAL. Lasciato, abbandonato. GERM. Verlassen. HISP. Desamparado. ANGL. Left, forsaken. Cic. 1. Offic. Magisque ille cui promissum sit, ab officio discedat, si se destitutum queratur. Destitutus absolute, pro desperans. Sueton. in Galba, cap. 11. Qui maxime consternatus, destitutusque similis (id est, deserto ab omnibus.) Sueton. in Cæs. c. 9. Destitutum utriusque consilium morte Pisonis. Destitutus (i. orbat.) Idem in Tib. cap. 54. Destitutus honos ab aliquo (i. ereptus.) Idem in Claud. cap. 54. Destituta expectatio. Liv. lib. 1. bell. Pun. Destitutus à te famulari. Suet. in Neron. cap. 10. Destitutus palus (i. defixus.) Gell. cap. 3. lib. 10. Vide Destituo, supra.

Destitutio, verbale: Derelictio, perfidia. GALL. Delaisement, abandonnement. ITAL. Abbandonamento. GERM. Verlassung. HISP. Desamparo. ANGL. A forsaking. Cic. pro Cluent. Hos qui leviores erant, destitutione iratos Oppianico redderes.

Desto, valde sto. Gloss. A. L. DESTRICARE, consumere. Veteres. Gloss. Isid. consummare. Aliter Distrigare, à striga.

Destricare, consummare. Sic infra, Distrigare, consummare. Legendum utrobique destrigare: Destrigant equi quando finem faciunt stallandi, hoc est, urinam mittendi, ut apud Suetonium Desaltare, & Terentium Deludere.

Destringo, is: Decerpo, colligo, avello. GALL. Racler, faire cheoir, ou oster en estiraissant ou froissant: abbattre. ITAL. Stricare, strepare. GERM. Abbrechen/abstreifen. HISP. Sacar, destrosar, arrancar. ANGL. To brinde hard, to rubbe or serape & pluk of. Unde destringere oleam dicimus pro eo quod est, olivas manibus colligere: & Oleas stricivas, sive destricivas, quæ opponuntur caducis. Col. lib. 12. Tum & olea destringenda est, ex qua velis viride oleum efficere. Est item Destringere, sudores, aliæve sordes cuti adherentes abradere: quem in usum olim in balneis strigiles habebant. Mart. lib. 14. Epigr. 51.

Pergamus has, misit, curvo destringere ferro: Non tam sape caret lintea sullo tibi.

Plin. lib. 3. Epist. Dum destringitur, tegiturque, audiebat aliquid. ||
 ¶ Item per severitatem attendo. Gloss. A. L. || ¶ Per metaphoram
 apud Cicer. pro Rabir. Nec amicum prudentem corrumpere patitur, nec
 illius animi aciem destringit splendor sui nominis, nec mentis quasi
 luminibus officit altitudo fortunæ & gloriæ. Id est, non aufert, aut
 obtundit; nam tamen magni sit nominis, non tamen erubescit suc-
 currere inopi amico. Senec. epist. 88. Destringere equum. Vide *Di-
 stringere frondem.*

Destringentum, i: Strigmentum, sive tamentum. { τὸ δὲστρογγυλόν, τὸ
 ξίφος. GALL. Ce qu'on racle de quelque chose. ITAL. Quello che si
 rade di qualche cosa. GERM. Die abschneiting / abschabung. HISP.
 La ref. regadura. ANGL. That is scraped of frome a thing. } Plin.
 lib. 20. cap. 3. de cucurbita sylvestri: Et ignes factos destrigmentis,
 vel his impositis, vel feminibus, refrigerat.

Destruo, is, xi, ctum, quod structum erat corrumpo, everto, diruo
 & construo. { ἵναθ nathats, ἵναθ harás. δὲστρούω δὲστρούω, ἀναστρούω δὲστρούω,
 ἀναστρούω, ἀναστρούω, ἀναστρούω. GALL. Détruire, abbatre, demolir.
 ITAL. Distruggere. GERM. Zerstoren / zerbrachen. HISP. Destruir.
 ANGL. To destroy, to throwe downe that was builded. } Cic. de se-
 nec. Ut navem, ut ædificium idem destruit facillimè qui constru-
 xit, &c. Quint. lib. 5. cap. 7. Interim & singulos ut exornare, ita
 destruet contingit, id est, ostendere iis moribus eos esse, ut in tes-
 timonio reddendo non sint recipiendi. Vell. Defuisset fortunæ des-
 truendi Pompeii locus, si decessisset in Campania. Quint. Pisonem,
 quem destructum volebat Cicero. Idem, Destruendus testis in infam-
 ia criminis.

Destruibile, quod destrui potest. { ἵναθ nathats, ἵναθ nechrás, ἀφαι-
 ρίς, φαιρón. GALL. Qui peut estre détruit. ITAL. Distruggibile.
 GERM. Zerbrächlich / zerstörlich. HISP. Lo que puede ser destruydo.
 ANGL. That may be destroyed. } Laet. lib. de ira Dei, Destructilia
 sunt omnia quæ manu fiunt.

|| Desturbo, desero, longè ito. Gl. A. L. ||

Desubito, adverb. Subitò, & celeriter. { ἵναθ petháh. ἵναθ φνε. GALL.
 Soudainement. ITAL. Di subito. GERM. Ems wágs. HISP. Subita-
 mente. ANGL. Suddenly frome hand. } Plaut. in Mostell. Quamvis
 desubitò facile est facere nequiter. Idem Cap. prolog. Conari desubito
 agere tragædiam. Cic. de rep. lib. 6. apud Non. cap. 12. Cum funus
 desubitò esset ornatum.

Desubulo, as, à subula. Significat perfodere, ut interpretatur Nonius,
 citans illud Varronis ex Sesqui-Ulysse, Alteram viam Carneadem
 desubulasse, bona corporis secutum. { GALL. Pertuiser. ITAL. For-
 are. GERM. Mit der ålen durchstechen / durchbohren. HISP. Horadar con
 alefua. ANGL. To pearse through. }

Desudo: Sudo, nitèr labore. { ἵναθ sudá. GALL. Suer de travail à
 faire quelque chose. ITAL. Sudare grandemente. GERM. Sehr
 schweizen. HISP. Mucho sudar. ANGL. To sweat at te doing of any
 thing. } Per translationem ponitur pro labore. Cic. de senect. Desu-
 dare, atque elaborare in aliqua re.

Desudatio, ἀφίδρωσις. Sudoris evocatio. Jul. Firmicus Math. lib. 3. Co-
 ram nimia desudatione dissolvitur.

Desudascio, & Desudascitur, impersonale. Plaut. Homo adulescens pe-
 netrem huiusmodi palæstram, ubi damois desudascitur?

Desueo, is, desuevi, desuetum. { ἀσθία. GALL. Se desaccoutumer, laif-
 ser sa coutume. ITAL. Diverzarsi, disusarsi. GERM. Entwöhnen. HISP.
 Desacostumbrarse. ANGL. To disuse, to leave a custome or facion. }
 & Desueo, es, evi, desuetum. { ἀσθία πῶ. GALL. Faire desaccoutu-
 mer. ITAL. Diverzare, disusare. GERM. Entwöhen. HISP. Desaco-
 stumbrar à otro. } Prius neutrum, secundum activum. Unde Nonius
 in priscis dictionibus, desuevi illum, id est consuetudinem illam
 abstuli. Titinnius, Parasitos amovi, lenonem ædibus absterrui, des-
 uevi, ne quò ad cœnam exiret extra consilium meum. Ubi de-
 suevi, dixit pro eo quod est in desuetudinem adduxi. Quint. in iis
 desuescendis morentur. Desueo tamen hodie rarò est in usu: quem-
 admodum & simplex Sueo, aliâque ejus composita, Assueo, & Con-
 sueo: quorum loco utimur Assuefacio, & Desuefacio, quæ activam
 habent significationem: quorum passiva sunt Assuecio, Consuecio,
 & Desuecio. Ab iisdem formantur & augmentativa Suecio, Assue-
 sco, Consueco, & Desueco, neutralem habentia significationem.
 Mutuantur autem hæc præterita & supina à primitivis suis exoletis:
 ut Suecio, suevi, fuetum. Desueco, desuevi, desuetum. Claud. lib. 1.
 de rapt. Proserp.

— Post hac cunabula dulci
 Ferre sinu, summòque Iovi deducere parvam
 Sueverat, & genibus ludentem aptare paternis.

Cicer. Metello, A te id quod iustitiam peto, me absentem diligas, at-
 que defendas. ¶ Quandoque Desuefcere accipitur pro Consuefcere,
 ut De præpositio augeat. Plaut. in Afn. sc. 3. a. 1. Auceps quan-
 do concinnavit aream, offundit cibum, aves desuefcunt: necesse est
 facere sumptum qui quærit lucrum.

Desuefactio, is, desuefecit, desuefactum: A consuetudine abstraho.
 { ἀσθία πῶ. GALL. Faire perdre la coutume, ôster une coutume.
 ITAL. Disusare, disacostumare. GERM. Entwöhen / von der gewon-
 heit bringen. HISP. Desacostumbrar à otro, hazer desacostumbrado.
 ANGL. To mak to disuse or leave a facion. } Cic. pro Cluent. Quid
 quòd tostra jamdiu vacua, locumque illum post adventum L. Scyllæ,
 à Tribunitia voce desertum oppræsserat, multitudinemque jam des-
 uefactam à concionibus, ad veteris consuetudinis similitudinem
 revocaverat.

Desuefcio, desuefcis, desuefcieri: Consuetudinem amitto, à consuetudi-
 ne abducor. { ἀσθία πῶ. GALL. Se desaccoutumer, estre desaccou-
 tumé. ITAL. Lasciare l'uzanza. GERM. Auß der gewonheit kommen.
 HISP. Dexar la conversacion y costumbre. ANGL. To become out
 of use or custome. } Varr. 2. de re rust. cap. 9. Duobus mensibus
 primis à partu non disjunguntur à matre, sed minutatim desuefcunt.

Desuefcitus, à consuetudine abductus. Cic. pro Cluent. Is multitu-
 dinem jam desuefactam à concionibus, ad veteris consuetudinis si-
 militudinem revocaverat.

Desuefcudo, à Desuefcio. { ἀσθία, τὸ ἀσθία. GALL. Desaccoutumer.

ITAL. Disacostumanza. GERM. Entwönung. HISP. Desacostumbre.
 ANGL. Lack of custome, or disuse. } sicut Consuetudo, à Consueco,
 quæ contraria sunt. Liv. lib. 1. ab Urb. Mitigandum ferocem popu-
 lum armorum desuetudine ratus.

Desuetus, participium. { ἀσθία, ἀσθία. GALL. Desaccoutumé. ITAL.
 Disacostumato. GERM. Entwönt / oder entwönt. HISP. Desacostumbrado.
 ANGL. Unacustomed. } A consuetudine remorus, inquit Valla
 in Pogium. Virg. lib. 6.

— iam desueta triumphis

Agmina.

Desueta res. Liv. 3. ab urb. Retractare verba desueta. Ovid. 3. Trist.
 Eleg. 7.

Ipsè loquor mecum, desuetaque verba retracto.

Desuescendus, a, um, adject. Quint. lib. 3. cap. 10. Hæc adolescentes si-
 bi descripta sciant, aliter quàm dicturi sunt, exerceri velint, & in
 desuescendis morentur.

Desultor: vide Desilio.

Desum, dees, deest: Deficio, non adsum, absam. { ἵναθ chafér. DEN aphés.
 ἀπειμὶ ἵναθ, ἵναθ. GALL. N'estre point present, defaillir. ITAL.
 Mancare. GERM. Gebrâsten / mangeln. HISP. Falta a fallecer. ANGL.
 To lach, to be absent. } Ovid. Eleg. uit. lib. 3. Trist.

Verba mihi desunt.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

— Quamvis manus ultima cæpro

Desuit.

Idem. Eleg. 6. lib. 1. Trist.

Ne sciat his summam si quis abesse manum.

Vell. Ne quid deesset malis publicis, nunquam defuturos raptores,
 nisi, &c. & Suet. in Tiber. cap. 11. Non desuit qui, &c. Huic rei
 Pompeii non defuerunt. Cæsar. 3. de bell. civil. Senec. Felix est cui
 nihil deest ad benè beatèque vivendum. ¶ Deesse officio suo, non
 satisfacere. ¶ Deesse occasione, est occasionem se offerentem non
 arripere, opportunitatèque tibi benè gerendæ prætermittere. Plin.
 lib. 11. cap. 25. Nullòque momento meditari cessat, nequando de-
 sit occasione. Pro eodem ferè usurpamus, Sibi ipsi deesse. Cic. de
 pro Rose. Amer. Mihi auscultat, vide ne tibi desis. ¶ Deesse amici
 periculo, est amico in periculo existenti non opulari. ¶ Nonnun-
 quam etiam pro Abesse accipitur. Idem ad Q. Fr. lib. 2. Huic con-
 vivio puer optimus Qu. tuus, meisque, quòd perleviter commo-
 tus fuerat, desuit.

Desumo, is: Sumo. { ἵναθ lakáčh. λαμβάνω. GALL. Prendre, choisir
 d'entre plusieurs, recevoir, eslire. ITAL. Pigliare. Prendere. GERM.
 Dauon nemmen. HISP. Tomar à su cargo, escoger. ANGL. To tak
 and cheese out amangeest many. } Liv. 4. ab Urbe, Singuli singulos
 sibi Consules asservandos desumunt. Idem lib. 8. bell. Maced. Re-
 cto itinere duxisti exercitum ad eos, quos tibi hostes desump-
 peras. Senec. de cons. ad Polyb. cap. 14. al. 31. Desumpsit te sibi
 fortuna, &c.

Desuper: De superiore loco. { ἵναθ mimábal. ἀνωθεν. GALL.
 Dessus, par dessus. ITAL. Di sopra. GERM. Oben herab. HISP. Desde
 encima. ANGL. Frome above. } Cæsar 1. bell. Gall. Reperti sunt com-
 plures nostri milites qui in phalangas insilirent, & scuta manibus
 revellerent, & desuper vulnerarent. Ovid. 3. Fast.

Desuper extensas imposuere togas.

& Suet. in Tib. cap. 27. Desurgere, in secessum ire, ἀποδύεσθαι, desiderare.
 Horat. Sermon. lib. 2.

— vides ut pallidus omnis

Cœnâ desurgat dubiâ.

Scribonius Largus, Tenesmus est irritatio ultimæ partis intestini
 directi, in quo sæpius libet desurgere sine causa.

Desurgo, is, in secessum eo ad exonerandum ventrem. Scriban. ||

Detego, is: Quod reatum erat aperio, nudo. { ἵναθ galáh. ἀναλύω.
 πῶ. GALL. Découvrir. ITAL. Scoprire.
 GERM. Entdecken oder aufdecken. HISP. Descubrir. ANGL. To unco-
 ver. } Plaut. in Rud. Detexit ventus illam. Idem in Mostell. sc. 2. a. 1.
 Textit, detexitque me illicò. Idem Amph. Hominem ne congregia-
 mur priusquam stomachum detexerit. Idem Most. sc. 3. a. 1. Hæc est
 illa tempestas mihi quæ modestiam omnem detexit, qua tectus fui.
 ¶ Per translationem, Liv. 10. ab Urbe. Ite igitur, dicite (inquit) dete-
 gant nequicquam conditas insidias.

Detectus, particip. { ἵναθ galú. ἀνακαλύπτω, ἀνακαλύπτω. GALL.
 Découvert. ITAL. Scoperto, manifestato. GERM. Entdeckt / aufgedeckt.
 HISP. Descubierta. ANGL. Uncovered. } Detectus agitur modò, id
 est, probatio fit tyronum. Lege, Delectus, in Gloss. Isid.

Detectio, nis: Apertio, relectio. Ulpian. D. lib. 29. tit. 5. l. 1. Quæstio-
 nem autem sic accipimus, non tormenta tantum, sed omnem inqui-
 sitionem & detectionem mortis.

Detendo, is, endi, ensum, detendere. { ἵναθ, τὸ ἐκτείνεσθαι ἀπὸ τοῦ
 οὐσίνω. GALL. Destendre. ITAL. Stendere. GERM. Erwas gesh
 pannts ablassen. HISP. Destender. ANGL. To streteth out or forth. }
 Cæsar. 3. bell. civ. His constitutis rebus signo jam protectionis dato,
 tabernaculisque detentis. Liv. lib. 1. decad. 5. Nautici tabernacula
 detendunt.

|| Detepescit, teporem amittit. Sidon. ||

Detergeo, es, si, sum: Detergo, is: Pargo abtergo. { ἵναθ marák.
 ἀποψάω, ἀποψάω. GALL. Torchèr & nettoyer. ITAL. Nettare,
 purgare. GERM. Abstreichen / abwischen / reinigen. HISP. Alimpiar fre-
 gando. ANGL. To wipe. Colum. lib. 3. Quoties falcem acueris, ea pel-
 le aciem detergito. Idem lib. 8. Aut cornu, aut ungula tendunt, aut
 arbori affricant, parietibusve detergent. Mensas quando edo, deter-
 geo. Plaut. Men. sc. 1. a. 1. Lances detergam omnes, omnesque trul-
 las hauriam. Idem Amph. Detergere pampinus. Plin. cap. 22. lib. 17.
 Detergere latius naves. Liv. lib. 7. d. 1. Asseribus falcatis detergebant
 pinnas. Idem lib. 8. d. 4. Detergere fossas oblimatas longa vetustate.
 Suet. in August. cap. 18. ¶ Ponitur aliquando translatè: ut, Deterge-
 re fastidia, pro auferte. Col. lib. 8. cap. 10. Detergere spurcias.
 Idem lib. 1. cap. 5. ¶ Detergere remos, idem est quod remos con-
 fringere. Cæsar bell. civil. lib. 1. Aut remos transcurrentes si detet-

gere possent, contendebant. Detergere palmites, est supervacuos palmites decerpere. Col. lib. 4. cap. 27.

¶ Deterix potca, id est, macilentæ. Fest. Dici videntur quasi detrita.

DETERMINO: Terminos constituo: vel terminis, & velut limitibus quibusdam designo. ξ γογ gazár, γρη charáts. δριζω. GALL. Limiter ou borner, ou determiner. ITAL. Determinare, porre i termini, diffinire. GERM. Aufzählen/aufmachen/bestimmen. HISP. Determinar y definir. ANGL. To determine, to sett marches or limites. Liv. 1. ab Urb. Inde ubi prospecta in urbem agrumque capto, deos precatur, regiones ab Oriente ad Occasum determinavit. Plaut. in Pæn. Eius nunc regiones, limites, confinia determinabo: ei rei finitor factus sum ego. Suet. in Galb. cap. 15. Determinare officia biennii spatio. Sen. cap. 10. de cons. ad Marc. Determinata mors nascenti. Gell. cap. 2. lib. 16. Determinatus sermo. ¶ Per translationem pro Desinio, concludo. Cic. de Or. Et id quod dicit, spiritus, non arte determinat. Lactant. lib. 4. Determinatio est nobis veritas breviter, & in suo proprio domicilio collocanda.

DETERMINATIO, nis: Terminus, conclusio, finis. ξ ΝΒΝ ephé, γρη gebül. ἀφαιρέσις, διορισμός. GALL. Limitation, bornement, limite, resolution, determination. ITAL. Terminazione, termine. GERM. Aufzählung. HISP. Determinacion, difinicion. ANGL. A determination, an end or limite, or make. Cic. lib. 2. de nat. Deor. Extrema ora & determinatio mundi. Idem lib. 1. de invent. Conclusio est exitus, & determinatio totius orationis.

DETERO, is, detriui, detritum: Ufu consumo, attenuo, deterius red-do. ξ γρη billáh. ἀφαιρέσις. GALL. Gaster en usant, empirer. ITAL. Consumare. GERM. Verschleiffen. HISP. Gastar usando. ANGL. To wear in rubbing. Unde togam detritam dicimus, quæ longo jam usu deterior est reddita. ¶ Lanam aestate deterit, οὐ δίει τὴν χλωρίαν ἀφαιρέσις, proverbio in eos dici consuevit, qui rebus deterioribus alieno tempore abutuntur. Senec. cap. 2. de Tranquil. Deteruntur libenter ingenia pessima. Quint. Necesse est deteratur ille fulgor, ¶ Accipitur etiam pro triturare. ξ γρη cath, γρη cathasch, γρη dasch. ἀλοιφή. GALL. Amenuiser en frottant l'un contre l'autre. ITAL. Tritare. GERM. Aufsträtschen. HISP. Trillar. ANGL. To bruise, to stampe, to break. Col. lib. 1. cap. 6. Arca optima est silice con-strata, quod & celeriter frumenta deterantur, non cedente solo pulvisibus unguarum tribularumque. Deterere, terendo fricare: unde Detritus. Cell. lib. 5. cap. ult. Major (papula) commodissime murali herba tollitur, si sub ea detrita est. ¶ Nonnunquam idem est quod Destruo, corrumpto, vel imminuo. Plin. Nimia cura detrit magis quam emendat. ¶ Ad eundem ferè modum dicimus, Deterere laudes amicis, pro eo quod est, Laudes ejus imminuere. Horat. lib. 1. Carm. Od. 6.

Laudes egregii Caesaris & tuas
Culpa deterere ingenii.

DETRITUS, attritus, ἀφαιρέσις, ut translate, Homo detritus in ali-qua arte. Gell. lib. 15. cap. 30. Qui ab alio vitæ genere detriti jam, & retortidi ad litterarum disciplinas seriùs adeunt. Hinc apud Corn. Tacit. lib. 1. detrita regmina. Idem ibid. Detrita imperia gliscente adulatione. Et Gell. cap. 30. lib. 15. Detriti ab alio genere vitæ, ad litterarum disciplinas seriùs adeunt.

DETER, sive **DETERIUS**, a, um, adject. inusitatum: Vilis, pravus, quasi detritus. Quod detrita res minoris sunt pretii. Ab hoc fit deterior, deterrimus. ξ γρη rath, ἀφαιρέσις. GALL. Mauvais. ITAL. Reo, malo. GERM. Verschleiffen/bdß/nichts wähet. HISP. Malo. ANGL. Lacking some what ill, naught. Plaut. in Bacch. Vidi ego hominem nequam, verum te neminem deteriorem. Ter. Heaut. Deteriores omnes sumus licentiâ. Plaut. Mostell. Quid tu nunc hominum te omnium deterriore venisti huc ostentatum. Ovidius Eleg. 8. lib. 4. Trist.

Parte premor vita deteriore mea (id est, senectute.)

Plaut. Capt. sc. 3. a. 3. ¶ Deterior ætas, senilis, sexus muliebris. Turn.

¶ **DETERIORATUM**, ab usu pejus factum. ¶

DETRIMENTUM: Damnum, dictum secundum Vatronem à detritu, quod ea quæ irrita sunt, minoris pretii sunt. ξ γρη nezék. βλάβη, βλάμμη. GALL. Dommage, perte, detriment. ITAL. Damno. GERM. Ein schad/verlust. HISP. Daño ò mengua. ANGL. Damage, losse. Cic. de clar. Orat. Nostrum incommodo detrimentoque, si ita est necesse, debeamus. Horat. lib. 2. Epist.

Detrimenta, fugas servorum, incendia videt.

Cic. pro Mil. Ut Cn. Pompeius videret ne quid Resp. detrimenti caperet. Sen. cap. ult. de Tranq. Non facturi detrimentum (existimationis) etiamsi ab hostibus spectarentur (tripudiantes.) Idem cap. 12. de consol. ad Marc. ¶ Sic Intertrimentum ab eo quod duo inter se sint diminuta. Differuntque, quod Detrimentum (ut Pædianus docet) vel unius partis dici potest: Intertrimentum verò ad utriusque partis spectat, dantis accipientisque incommodum. Hujus vocis frequens est usus apud Jurisconsultos. Usus est etiam ea Cic. in Verrem, Cum eo sine ullo intertrimento convenerat, Vide suo loco.

DETRIMENTOSUS, a, um, quod adfert detrimentum, apud Cæs. 7. bell. Gall. ξ γρη meráh. ἐπιζήμιος, βλαβερός. GALL. Fort dommageable, qui porte dommage. ITAL. Dannoso. GERM. Schädlich. HISP. Dañoso, menguadero. ANGL. That bringeth damage.

¶ **DETRIMIASIS**, morbus oculi, quum pupilla major naturali apparet, & visa minora videntur. L. M. ¶

DETREREO, es, deterrui: Terreo, avoco, revoco, averto, abduco, removeo. ξ γρη bibél, γρη bibeth. ἀφαιρέσις, ἀφαιρέσις, ἀφαιρέσις. GALL. Effrayer, détourner en épouvantant, divertir. ITAL. Spaventare, spigottire. GERM. Abschrecken. HISP. Espantar. ANGL. To pus or drive away, to discourage, or disconcert. Plaut. Amphitr. Non potes me, quin hæc loquar uti facta sunt, deterrere. Idem Mil. lib. sc. 3. a. 2. Me nemo homo deterruerit, quin ea sit in his ædibus (id est, nemo contra ac credo persuaserit.) Ibid. sc. 4. a. 2. Nunquam deterrebor quin viderim, quod viderim. Cic. lib. 1. Tusc. Itaque non deterreret sapientiam moris, quæ propter inces-

tos casus quotidie imminet, & propter brevitatem vitæ nunquam longè potest abesse. Idem de opt. gen. dic. Nec verò Aristotelem in Philosphia deterruit à scribendo amplitudo Platonis.

DETRITUS, part. ξ γρη nibhál, γρη nibháb. ἀφαιρέσις, ἀφαιρέσις. GALL. Espouventé, détourné par épouvantement. ITAL. Spaventato, spigottito. GERM. Abschrecken. HISP. Espantar. ANGL. Discouraged, made asfearde. Deterritus pudore. Cic. ad Attic. lib. 10. Deterritus ab officio. Cælius Cic. Nemo enim necessitudine & amicitia te deterritum ab officio dicit.

DETESTOR, aris: Abominor, improbo, execror, deprecor, removeo. ξ γρη kats, γρη tiseb. ἀφαιρέσις, ἀφαιρέσις. GALL. Detester, avoist en abomination & detestation, fuir & rejeter, avoist en horreur. ITAL. Abominare, maladire. GERM. Versuchten/ein abschuehen/oder greuel haben. HISP. Maldexir y abominar. ANGL. To abhorre, to detest, to have or esteem abominable. Cic. in Vatinius: Omnes te vitant, & quum viderint, tanquam malum auspicium detestantur: Idem in Pison. Omnes memoriam Consulatus tui, facta, factores, faciem denique ac nomen à Republica detestantur. ¶ Detestari familiam (id est, execrari quodam genere carminis.) Liv. 10. ab Urb. ¶ Invenitur & in passiva significatione. Horat. lib. 1. Carm. Bellaque matribus detestata. Lactant. lib. 6. Hinc est illa Plauti detestanda sententia: Malè meretur, qui mendico dat quod edat. Nam & illud quod dat, perit, & producit vitam ad miseriam, ¶ Accipitur pro simplici Testor. Idem Plaut. Menach. sc. 2. a. 5. Summum Jovem, deosque detestor, me neque isti malefecisse mulieri, &c. ¶ Detestari, est absenti denuntiare, inquit Paulus in l. 39. de verb. sig. & Ulpian. in l. 40. od. tit. Detestatio, est denunciatio facta cum testatione: & detestatum, cum testatione denunciatum.

DETESTATIO, verbale. ξ γρη tohebáb. ἀφαιρέσις, ἀφαιρέσις. GALL. Detestatio, rejtament, abomination. ITAL. Lo aborrire, lo havere à schivo. GERM. Versuchung/abschierung. HISP. Cosa abominada, y maldita. ANGL. A detesting, a cursing. Plin. lib. 15. cap. 30. Laurus quidem manifestè abdicat ignis crepitu: & quod magis, detestatione; interaneorum etiam vitia & nervorum, ligo torquente. ¶ Detestatio passivè de odio quo improborum solemus mores detestari. Macr. Satur. lib. 6. cap. 7. Hoc enim verbum Illudari, non est idoneum ad exprimendam scelerati hominis detestationem. ¶ Detestatio apud Jurisconsultos est (ut Ulpianus ff. de verb. signific. affirmat, Denunciatio facta cum testatione. Gellius cap. 27. lib. 15. Sacrorum detestatio fiebat calatis comitiis.

DETESTABILIS: Execrandus. ξ γρη metáb. βδελυκός, βδελυκός, ἀπρόεσις, ἀπρόεσις. GALL. Detestable & abominable. ITAL. Cosa detestabile, abominevole. GERM. Abschewlich/greulich. HISP. Cosa abominada, y maldita. ANGL. Detestable worthe to be abhorred. Cic. 2. Philip. Non te execrandum pop. Rom. non detestabilem, non omnes tibi deos, omnes homines, & esse inimicos, & futuros sciat. Invidiosum & detestabilem. Cic. 1. Phil. Idem 1. Offic. Nulla tam detestabilis pestis est, quæ non homini ab homine nascatur. ¶ Detestabilia loca. Livius lib. 1. bell. Maced. Invisus & detestabilis. Sueton. in Tiber. cap. 63. & in Neron. cap. 5.

DETEXO, is: Texo, perficio. ξ γρη arágh. ὑφαίνω. GALL. Achever de tistre. ITAL. Tessere. GERM. Wäben/aufwäben. HISP. Texer, acabbar de texer. ANGL. To weave and end. Virg. 2. Eclog. Quin tu aliquid saltem potides, quorum indiget usus, Viminibus mollique parvas detexere junco?

Plaut. Amph. sc. 1. a. 1. Illic homo denuò vult pallium detexere (id est, spoliare.) Idem Pseud. sc. 4. a. 1. Neque detexendam ad telam ceteros terminos.

DETINEO, es: Teneo, remotor, demotor. ξ γρη katár, γρη echár. ἀπαιρέσις, ἀπαιρέσις, ἀπαιρέσις. GALL. Detenir, retenir, retarder. ITAL. Intratenere, ritardare, ritenere. GERM. Aufhalten/auffziehen/verhindern. HISP. Detener. ANGL. To stay, with hold and restrain. Cic. Attic. lib. 4. Consilium tuum etiam non in longinquum tempus differis, tamen suspensum me detines. Terent. in Eunuch. Detineo te fortasse, tu profecturus aliò fueras. Plin. Epist. 12. 4. Mox quum è Sicilia rediens, in Icari insula ventis detinerer. Me pia detinuit conjux, pia mater Achillem. Ovid. 15. Metam. Ita me attinuit, ita me detinuit (cliens ille.) Plaut. Menach. sc. 2. a. 4. Sape oculos etiam detinuere suos (poëmata.) Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Detinuit nostras numerosus Horatius aures. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist. Eos detinebit morborum variis generibus inter mortem & vitam. Senec. cap. 10. de consol. ad Marc. Detinere animum varietate spectaculorum. Idem de consol. ad Polyb. cap. 4. ¶ Per translationem verò, Terent. in Phorm. Pol me detinuit morbus. Salust. Me ambitio mala detinuerat. ¶ Retinere autem est, quod habemus servare & custodire: Salust. Nam imperium facile his artibus retinetur, quibus initio partum est. Ter. in Adelph. Pudore ac liberalitate detineri satius credo, quam metu.

DETIPIO: Retentio. ξ γρη ἐπιζήσις. ANGL. A with holding, a restraining. Ulpian. D. lib. 43. tit. 2. l. 25. Est quoque qui pignori fundum acceperit: scribit Julianus, non esse iniquum detentionem servitutis dari.

DETONDO, es, detondi, quod tamen antiqui sicut suum simplex geminabant: Tondeo. ξ γρη gazáz, γρη katsab. ἀφαιρέσις, ἀφαιρέσις. GALL. Tondre. ITAL. Tosare. GERM. Abschären/oder beschären. HISP. Mucho tresquilar. ANGL. To sheare, to shave. Ovid. 3. Fast. Arboribus redeant detonsa frigore frondes. Col. lib. 7. Et est modus optimus considerare tempestates, quibus ovis neque frigus, si lanam detraxeris; neque æstus, si nondum detonderis, sentiat: verum quum quæque detonsa fuerit, ungi debet tali medicamine.

DETONSO, as, are. Gell. cap. 15. lib. 10. Capillum Dialis, nisi qui liber homo est, non detonset. Verba sunt Fabii Pictoris.

DETONO, as: Tonare desino. { δεικνύω. GALL. Tonner de haut, faire grand bruit, sonner haut & clair. ITAL. Cessare di tonare. GER. Aushören tonnen. HISP. Dexarse de tonar. ANGL. To sorne and thunder, to mak a great noize. } Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Nunc ubi detonuit (Jupiter) strepitūque exterruit orbem.

Hieron. Et dum persequutionis detonarēt procella, in villam remotiorem secessit. Quint. lib. 12. cap. 9. Nam cum illa dicendi vitiosa jactatio inter plauiores suos detonuit, resurgit vera & virtutis fortior fama.

DETORNO, as: Ex materia quapiam torno aliquid efficio. { δεικνύω. GALL. Faire au tour, ou tourner, tourner. ITAL. Lavorare al torno. GERM. Trähen/abtrāhen. HISP. Tornear con el torno. ANGL. To vourgi something as turners do, to turne. } Plin. lib. 13. Lignum grande inus, firmæque duritiæ, ex quo velares detornant anulos. ¶ Detornare sententiam. Gell. cap. 8. lib. 9. Hanc sententiam à Phavorino detornatam, inclusamque verbis paucissimis.

DETORQUO, es, si, tum: Deflecto, avertō. { τριγυ δαυάθ, τριγυ δεικνύω. GALL. Détordre, détourner. ITAL. Torcere, piegare. GERM. Krümmen / biegen es sey uber sich / nieder sich / oder auff ein seiten. HISP. Torcer, plegar. ANGL. To sett avorie, to wrest à sīdo. } Col. lib. 4. Sed quod in salicō conserendo vitaverimus, id sequantur in ejusmodi malleolo, quem est necesse longiorem facere, si volumus detortum pangere. Cicer. 1. Offic.

Nam & voluptates blandissimæ dominæ majores partes animi à virtute detorquent. ¶ Frequenter etiam accipitur pro Depravo, sive in alium sensum, quàm dictum, aut factum sit aliquid, interpretor. Colum. lib. 3. cap. 10. Atque hæc forsitan pluribus dicta sunt, quàm exigebat ratio veritatis: minùs tamen multis quàm postulabat pravè detorta & inveterata opinio rusticorum. Senec. cap. 16. de consol. ad Helv. Non te pejorum (etiam probis periculosa) detorsit imitatio (id est, depravavit.) Liv. lib. 2. dec. 5. Calumniando detorquendoque.

DETORŒUS, sive Detortus: Particip. Suet. in Galba. Ac subinde Alexandrina navis detorsā appulit, armis onusta, sine gubernatore, sine nau-ta ac vectore ullo, ut nemini dubium esset, iustum, piùmque, & fa-ventibus diis suscipi bellum, &c. id est, depulsa.

Detragigo, detraho. Gloss. vet. ||

DETRAHO, is, xi, ctum: Trahendo aufeto. { גרר garāph, תשם maschāch, לקח lakāch. δεικνύω. GALL. Oster. ITAL. Tor via. GERM. Abziehen/hinnehmen. HISP. Quitar por fuerza. ANGL. To drawe of or away. } Terent. in Heaut. Occurrunt servi, soccos detrahunt. Sueton. in Cas. cap. 42. Detrahit collega cuncta. Sueton. in August. cap. 38. Ante tempora Augusti detrahi solebant ex equo in transvehendo equites ab accusatore. Plaut. Asin. sc. 1. a. 1. Detrahere me vestimenta jubes. Gell. cap. ult. lib. 1. Detrahi tunicam, & cædi. ¶ Interdum adimere, sive derogare, ἀφαιρέω. Cicer. 3. Offic. Nunquam committit ut alienum appetat, & id quod alteri detraherit, sibi assumat. ¶ Per translationem etiam dicimus, Detrahere famæ, gloriæ, honori, aut opinioni alicujus: pro eo quod est, famam alicujus, honorem, aut existimationem lædere. { גרר righghel, להך רחיל halāch rachil. Δεικνύω. GALL. Médire de quelqu'un, le blâmer. ITAL. Dir male di alguno, detrarre. GERM. Einem ubel nachreden/verflätern/einem sein ehr abschneiden. HISP. Detrañar diciendo mal de alguno. } Et tunc cum dativo construitur. Ovid. Trist. lib. 5. Eleg. 14.

Detrahat auctori multum fortuna, licebit.

¶ Construitur etiam cum ablativo & præpositione De. Cicer. 3. Offic. Detrahere de absentibus. De fama alicujus detrahete: idem Appio lib. 3. Detrahete de autoritate Senatus: cui opponitur, ornare Senatū multis laudibus. Idem pro Cluent. ¶ Ad accusationem aliquem detrahete, id est, pertrahete. Ibid. Ut hunc Oppianicum aliud agentem, ac nihil ejusmodi cogitantem ad hanc accusationem detraheret.

DETRACTO, as, are: Clanculum absenti obloquor, κολοῦμαι, est frequentativum verbi Detraho, quod est ejusdem significationis. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Nec qui detractat præsentia livor iniquo
Vllum de nostris dente momordit opus.

DETRACTOR, is: Qui absentis famæ detrahit, qui clanculum cuiquam obloquitur. { גרר סכר, להך רחיל holēch rachil, גרר merāghghel, מלשכן melōschēn. κολοῦμαι. GALL. Detrañeur, médisant. ITAL. Detrattore, che dice mal d'altri. GERM. Ein hindereder. verseumßder. HISP. Detrañtor, maldizidor de alguno. ANGL. A backbiter. } Sipontinus. Corn. Tacit. lib. 11. Nam ipse haudquaquam sui detractor, unam omnino anguem in cubiculo visam narrare solitus est.

DETRACTIO, nis: Ablatio, deminutio. { τριγυδ migrābāh. ἀφαιρέω. GALL. Detraction, diminution, enlevement. ITAL. Ezzo tirare & detrahete. GERM. Abzug/entwendung. HISP. Quitamento, detraction. ANGL. A drawing of backbiting. } Cicer. 3. Offic. Non igitur magis est contra naturam morbus, aut egestas, aut quid ejusmodi, quàm detractio, aut appetitio alieni. Detractiones apud Plin. pro vacationibus & inanitionibus pravorum humorum, lib. 16. cap. 44. Cujus succus ad detractioes in comitiali morbo utilissimus habetur. ¶ Interdum idem est quod obloquutio & læsio famæ absentis, κολοῦμαι. Exempla nusquam non occurrunt. ¶ Detractio sanguinis, i. sanguinis missio, φλεβοτομία. Cels. lib. 3. cap. 18. & lib. 4. cap. 4.

DETRACTUS, us: Ablatio, detractio. Senec. Detractu, aut adjectione syllabæ.

DETECTO, as, frequentativum: Defugio, devito, recuso, nego. { τριγυδ μέν, δεικνύω, δεικνύω. GALL. Refuser à faire, recuser. ITAL. Risutare, ricusare, schiffare. GERM. Sich widern/etwas zuthun sichen und abschlagen. HISP. Monospreciar à recusar. ANGL. To refuse, to go frome my word. } Translatum à jugalibus, trahere jugum, vel aratrum negantibus. Ex Propert. Eleg. 3. lib. 2. Virg. lib. 3. Georg.

Nec mihi displiceat maculis insignis & albo,
Aut juga detrectans, interdumque aspera cornu.

Justin. Nec ipse detrectavit certamen. Suet. in Cas. cap. 54. Non detrectare imperata. Idem in Tib. cap. 25. Quidam etiam Principem detrectabant non à se datum. Ovid. 13. Metam.

detrectavitque furorē

Militiam fectō.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Sed detrectare videbar.

(sup. de reb. gestis Augusti scribere.) Gell. cap. 1. lib. 12. Detrectare, vel augere indolem. ¶ Detrectare etiam accipitur pro vituperare: ut Corn. Tacit. in Dialogo, Non detrectasse nominatim antiquos oratores contentus, neminem sequentium laudare ausus est. Hinc detrectare gloriam alicujus, apud eundem eodem lib. Plures hodie reperies qui Ciceronis gloriam, quàm Virg. lili detrectent. ¶ Detrectate, pro detrahete, obtrectare, κολοῦμαι. Silust. Incurth. 95. Adversæ res etiam bonos detrectant, i. bonis detrectatores pariunt. Liv. lib. 8. belli Maced. Cæca invidia est, nec quisquam aliud scit, quàm detrectare virtutes, corrumpere honores, ac præmia eorum. Ovid. 1. de remed. an.

Ingenium magni li r detrectat Homeri.

Rursus 13. Metam.

neque enim benè facta malignè

Detrectare meum est.

DETRACTATIO, verbale. { τριγυδ merēdh. ἀνάνδωσι, ἀνάνδωσι. GALL. Reculement, ou refus de faire quelque chose. ITAL. Risutamento di fare una cosa. GERM. Widerung/ein aufstucht. HISP. Refusamiento à recusamiento de hazer algo. ANGL. A refusing. } Liv. 6. ab Vrbe, Juniores Romani ad edictum sine detrectatione convenere. Detrectatio militiæ. Idem 3. ab Vrb.

DETRACTATOR, verbale. { τριγυδ maén, ἀνάνδωσι, ἀνάνδωσι. GALL. Qui fuit ou recule, ou refuse à faire quelque chose. ITAL. Chi fugge & rifiuta una impresa. GERM. Ein widerstrenniger/aufstüchtiger. HISP. El que rehusa à hazer algo. ANGL. A refusing, a backbiter. } Liv. 4. bell. Maced. Cato ipse haud sanè detrectator laudum suarum, multos cæcos ait, numerum non scribit. Idem lib. 4. d. 4.

Detrimētum: vide Detero.

DETRUDO, is: Deorsum trudo, depello, dejicio, deturbo. { τριγυδ δεικνύω, κολοῦμαι. GALL. Pousser dehors, debouter, chasser avec rudesse. ITAL. Cacciare in giù. GERM. Abhinstossen/nidestucken. HISP. Empujar de lugar. ANGL. To thrust downe or out. } Liv. lib. 2. Jam impetu conabantur detrudere virum. Plaut. Aul. sc. 2. a. 2. Hucine me detrusti ad senem parcissimum. Idem Men. sc. 3. a. 1. Qui sese properent ad mendicitatem detrudere. Senec. cap. 10. de consol. ad Marc. Detrudet eos in ventrem belluæ. ¶ Ponitur etiam pro Compello. Cic. lib. 1. Offic. Sin aliquando necessitas nos ad ea detruferit quæ nostri ingenii non erunt. ¶ Detrudere comitia in adventum alicujus, pro differre. Cic. ad Att. lib. 4. 86. Quibus si non valuerit, putant fore aliquem qui comitia in adventum Cæsaris detrudat. Et ad Q. Frat. lib. 2. Ita putantur detrudi comitia in mensem Martium.

DETRULUM, appellat Imper. in L. quicumque residentibus, C. de episc. & cler. quem idonei authores Exauthoratum dicunt, & Canonistæ scriptius Depositum appellant.

DETRULLARE, est de trulla in trullam transfundere, quo verbo usus est Apicius: quod ipsum & diffundere, secundum Plinium vocatur: sic in oleo decapulare, ἀσχεύω.

DETRUNCO: Truncando dejicio, amputo, seco, quasi à trunco abscindo. { τριγυδ κἀτς, τριγυδ κηίςετς. δεικνύω, κολοῦμαι. GALL. Couper & oster de dessus le tronc, detronquer. ITAL. Troncare. GERM. Abhauen / stücteln / abstumpfen. HISP. Descabezar. ANGL. To cutt of boughes, to loppe or shred trees. } Liv. 1. bell. Maced. Posteaquam gladio Hispaniensi detruncata corpora, brachiis abscissis, aut tota cervice. Senec. e. 17. de cons. ad Marc. Detruncari homines jubebat Dionysius Tyrannus. Plaut. Capt. sc. 2. a. 4. Ut ego collos detruncabo tergoribus.

DETRUNCATIO ramorum. Plin. lib. 24. cap. 9. { δεικνύω τριγυδ ἀκέρμυον. ANGL. A lopping or shred ding of boughes. }

¶ Detudes, detunlos, deminutos. Fest. Gloss. Detudes μειωθέντες: Vulcanius. Fortè (ait) μειωθέντες, est à detundo; qua voce Apulcius utitur lib. 2. ||

DETVMEO, es, est tumorem amitto, vel tumere desino. { δεικνύω. GALL. Desensler. ITAL. Sgonfiare. GERM. Still werden. HISP. Deshinçar. ANGL. To asswage and wax lesse of ter swelling. } Unde Papin. lib. 5. Theb. quum vellet significare mare pacatus factum esse, & undatum tumorem deposuisse, dixit mare detumuisse.

Detumuerē (inquit) animi maris, & clementior Auster
Vela vocat.

DETVRBO, as: Cum violentia dejicio, demolior, detrudo. { τριγυδ κηίππιλ. ἀπαιράω, κολοῦμαι, ὤ, παρῶδω. GALL. Ruer sus, ab battre, faire cheoir, détruire. ITAL. Gettare à basso con violenza. GERM. Ungezüglichtich herab stürzen/mit gewalt hinab werffen. HISP. Detribar algo de arriba abaxo. ANGL. To cast downe with violence, to thrust downe. } Plaut. Amph. Ex illo tecto exclusum foribus me deturbavit ædibus (non ingressus loquitur.) Idem in Milit. sc. 2. a. 2. Quemque aspexeritis in regulis, hunc deturbatote in viam. Idem ibid. sc. 2. a. 2. Met deturbabo jam ego illum de pugnaculis. Et Most. sc. 2. a. 1. Ea tempestas mihi deturbavit verecundiam. Virg. 5. Æneid.

puppi deturbat ab alta.

Col. vetō lib. 5. ad pampinationem transtulit: Vinitor (inquit) qui antè fertō, nec manu deputer, umbratque compescat, ac supervacuos pampinos deturbet. Cic. ad Cn. Pomp. ad animum transtulit. Sed hoc scito, tuos veteres hostes, novos amicos vehementer literis tuis percussos, atque ex spe deturbatos jacere. ¶ Deturbare de mente, dixit Cic. in Pison. pro eo quod est, mente spoliare: Sua (inquit) quemque fraus, suum facinus, suum scelus, sua audacia, de sanitate & mente deturbat.

Deturbatus, pro valdè turbatus. Gell. cap. 9. lib. 8. Theophrastus Philosophus omnium suæ ætatis facundissimus, verba pauca ad populum Atheniensem facturus, deturbatus verecundia obticit.

primus devicerat. Plaut. *Pseud. sc. 3. a. 2.* Fortuna sola devincit centum doctum hominum consilia.

Devictus, particip. Superatus. { *πυζνδ* *menusách*. *νικημδ*, *νικημδ*. GALL. *Vaincu, surmonté*. ITAL. *Vinto, superato*. GERM. *Überwunden*. HISP. *Vincido*. ANGL. *Overcome, vanquished*. } Cic. *de nat. deor.* Qui risus, classe devicta, multas ipsi lachrymas, magnam populo Rom. cladem attulit. Salust. *Jugurth. 71.* Ita bonum publicum, ut in plerisque negotiis solet, privatâ gratiâ devictum est.

Devictus animus. Ter. *in And.* Hic animus partim virginis misericordia devictus, partim victus hujusce injuriis.

Devio, as, ex DE & Vio, as, à recta via recedo, ἀπαμειβόμενος ὁδῷ. Abusivè pro Deflecto sumitur.

Devirgino, as : Vizio virginem, virginitate spolio. { *דבירגין* *hinnáh*. *דבירגין*, *דבירגין*. GALL. *Dépuceler*. ITAL. *Sverginare*. GERM. *Entmädgen / ein unctfraven schänden*. HISP. *Deflorar ò corrumper virgen*. ANGL. *To deflower a virgin*. } Pueri item devirginari dicebantur, quum ex ephebis exceleserant. Nonius. ¶ Paulus *de offic. Praesid. D. lib. 1. l. 21.* Praes. cum cognoscat de servo corrupto, vel ancilla devirginata, vel servo stuprato.

Devito, as : Evito, declino, defugio, vito. { *דביתו* *nas mippone*, *דביתו* *manah*. *דביתו*, *דביתו*. GALL. *Eviter, fuir d'auprés, échapper*, & *se sauver de quelque chose*. ITAL. *Schiffare*. GERM. *Vermeiden*. HISP. *Esquivar, huir el daño*. ANGL. *To eshew, to avoid, to shunne*. } Ter. *in And.* Posthac incolumem satis scio fore me, hoc nunc si devito malum. Cic. *2. Verr.* Ut quoniam criminum vim subterfugere nullo modo poterat, procellam temporis devitaret. Idem *ad Attic. lib. 9.* Si nec hic, nec illic cum videro, devitatum se à me putet.

Devitatio, nis : Fuga, vitatio. { *דביתו* *menusách*. *דביתו*, *דביתו*. GALL. *Evitement, échappement*. ITAL. *Schivamento*. GERM. *Vermeidung*. HISP. *Aquella buyda y apartamiento*. ANGL. *An avoiding or shunning*. } Cic. *ad Attic. lib. 16.* Facilior enim & exploratior devitatio legionum fore videtur, quam piratarum qui apparere dicuntur.

Devius, a, um, quod est à recta via remotum, alienum. { *δβια*, *δβια*, *δβια*. GALL. *Dévoiyé, fourvoyé, hors de voye*. ITAL. *Fuor di via, sviato*. GERM. *Ab dem weg/veit abgelegen*. HISP. *Cosa desviada y apartada de camino*. ANGL. *That is out of the way*. } Unde Cic. Anagninos vocat devios, quod essent extra viam militarem collocati. Et Horat. scortum devium dixit, quasi à recta via remotum. Propert.

Lator quòd sine me devia rura colis.

¶ Cicero *in Lal.* per translationem, Quid potest esse tam flexibile, tam devium, quam animus ejus, qui ad alterius non modò sensum ac voluptatem, sed etiam vultum atque nutum convertitur?

Deunx, Mensuræ, vel ponderis est species, cui duodecima deest uncia, hoc est, quæ undecim constat uncis : quod vel ex ipso nomine apparet. GERM. *Ein pfund minder ein untz / eilff untz*. ANGL. *A pound Romaine saving one ounce*. } Dicitur enim Deunx, quasi una uncia dempta de asse. Mart. *lib. 6.*

*Miseri sibi protinus deunces,
Sed crebros jubet.*

¶ Erat etiam Deunx mensura qua veteres agros suos metiebantur: author est Colum. *lib. 5. cap. 1.* ¶ Ex deunce aliquem hæredem facere, est alicui totam hæreditatem, uncia detracta, relinquere. Cic. *pro Cecin.* Facit hæredem ex deunce & semuncia Cecinam, ex duabus sextulis M. Fulcinium, Eburio sextulam aspergit.

Devoco, as : Avoco, revoco, vocando deduco. { *δβια*, *δβια*. GALL. *Appeller pour venir en bas*. ITAL. *Chiamare in dietro*. GERM. *Abhinberuffen*. HISP. *Llamar de arriba abaxo*. ANGL. *To call away or downe*. } Liv. *lib. 4.* Quum è faucibus hostibus seiscitando comperisset castra Volscorum deserta esse, latus à tumultu suos devocat. Cic. *5. Tusc.* Socrates primus philosophiam devocavit è caelo : quod est, quasi deduxit. Catul. *de com. Beren.*

Dulcis amor gyro devocat aërio.

Devolo, as : Ex loco superiore in inferiorem volo. { *δβια*, *δβια*. GALL. *Voler en bas, s'envoler & partir vissement*. ITAL. *Volare d'alto*. GERM. *Abhin stiegen*. HISP. *Volar de arriba abaxo*. ANGL. *To flee or runne downe*. } Plaut. *in Amph.* Postquam in cunis conditus, Devolant angues jubati deorsum in implavium duo maximi. ¶ Per translationem autem ponitur pro Decurro. Liv. *lib. 3.* Alii inter tumultum præcipites, pavore in forum devolant. Idem *lib. 2.* pro Desilio posuit, Devolant de tribunali, ut licitori auxilio essent. ¶ Aliquando est aliò volare, hoc est, discedere, ἀφίπτεσθαι. Author ad Heren. Ita falli amici sereno vitæ tempore præstò sunt : simulatque hominis fortunæ inviderint, devolant omnes.

Devolveo, is : Ex loco superiore volvo, revolveo. { *δβια* *ghal*, *δβια* *gharaph*. *δβια*, *δβια*. GALL. *Faire rouler du haut en bas, faire devoler, faire cheoir*. ITAL. *Dirvolgere*. GERM. *Abhin wetzen*. HISP. *Derribar abaxo*. ANGL. *To tumble downe, to roule frome high, to lowe*. } Col. *lib. 1.* Huic proxima fluens aqua è montibus oriunda, quæ per saxa præceps devolvitur. Liv. *lib. 2. bell. Pun.* Saxa ingentia in agmen devolvunt. ¶ Per translationem verò dicimus, Devoluta est res, devoluta est hæreditas, quod vulgò dicitur, De manu in manum pervenit. Idem *lib. 5.* Et eò devolvi rem, ut aut patritii, aut patritiorum affectu habedi Trib. plebis sint. Plaut. *Men. sc. 5. a. 5.* Quem ego hominem, si vivo, vitâ devolvam sua. Mox, Anima privabo virum.

Devomere, evomere. Cæcil. ||

Devoro, as : Vorando absumo, ligurio, helluor. { *δβια* *achal*, *δβια* *balah*. *δβια*, *δβια*. GALL. *Devorer, avaller sans mascher*. ITAL. *Dirvorare*. GERM. *Verfrassen / verschlucken*. HISP. *Tragar mucho*. ANGL. *To devore, and swallowe unchevved, to play the glutton*. } Cato *de re rust.* Bos si agrotare ceperit, dato continuo jejuno ovum gallinaceum crudum, & integrum facito devoret. Plaut. *Pseud. sc. 7. a. 4.* Jam illum comefurus es? dum recens, dum calet, devorare decet. ¶ Refertur etiam ad alios sensus. Martialis,

Quis devorantibus draecos, hoc est, avidè aspicientibus.

Plaut. *Asin. sc. 3. a. 3.* Auscultate, atque operam date, & mea dicta devorate. Illud enim oculorum, hoc aurium aviditatem significat.

¶ Item pro concoquere, id est, præferre, ἀπορροεῖσθαι. Cic. *6. Philipp.* Quapropter, Quirites, expectate, & paucorum dierum molestiam devorate. Quint. Devorare tædium : Devorare gemitus. Senec. *cap. 16. de conf. ad Helv.* Lachrymas introrsus obortas devorat. Ovid. *4. Fast.* Devorare gemitum. Senec. *epist. 67. & cap. 1. de conf. ad Marc.* ¶ Inhiat aurum ut devoret. Plaut. *Aul. sc. 4. a. 1.* Jam devorandum argentum censet, si conspexeris. Idem *Asin. sc. 2. a. 2.* Si mare devorasset Catonem. Senec. *cap. 20. de conf. ad Marc.* Devorata mali patientia. Idem *Epist. 83.* Devorare pecuniam, pro consumere. Cic. *5. Verr.* Devorare libros : Multa & ardentissimo animo legere. Idem *ad Att.* Devorare spe lucrum, id est, Tam ardentè affectare, ut jam consequutus esse videaris. Idem *pro Flacco*, Devorare nomen alicujus, id est, oblivisci nominis. Plaut. *in Trinum.* Tractum ab iis, qui aliquid in ore tenentes, id imprudentes devorant. Devorare orationem alicujus, libenti animo & cum magna voluptate audire, ut videatur auditor eam quasi devorare. Idem *in Pæn.* Apud Cic. *in Bruto*, Devorare orationem aliter accipitur, nempe pro Non satis animadvertere, & ut vulgus dicit, Non satis gustare, ut ait Bud. Itaque ejus oratio nimia religione attenuata, doctis & attentè audientibus erat illustis : à multitudine autem, & foro, cui denata eloquentia est, devorabatur, id est, non intellecta transmittabatur. Quæ significatio ducta est ab iis, qui cibum non gustatum deglutiunt, quasi stupente palato.

Devotionēs : vide Devoveo, καταρα, ἀφιπτεσθαι.

Devovēo, es : Voveo, destino, dedico, confesco. { *דבירגין* *nadhár*, *דבירגין* *hecherim*. *דבירגין*, *דבירגין*. GALL. *Vouër solennellement, dedier*. ITAL. *Far voto, votare*. GERM. *Geloben/oder ein gelübdt thun*. HISP. *Votar, ofrecer*. ANGL. *To vowe, to dedicat, to bequeath to death*. } Cic. *3. Offic.* Quid Agamemnon? quum devovisset Dianæ quod in suo regno pulcherrimum natum esset illo anno, immolavit Iphigeniam. Virg. *12. Æneid.*

quorum se devovet aris.

Prisc. Tibi devoveo hoc opus. Plutarch. *in Sertor.* De sese devovendi more. Liv. *lib. 9.* Equidem mortem pro patria præclaram esse fautor, & me devovere pro populo Romano legionibusque, vel in medios me mittere hostes paratus sum. Item est, diris imprecationibus malum alicui optare. *καταρα*. Ovid. *in Ibin* :

Illum ego devoveo, quem mens intelligit, Ibin.

Idem. *lib. 13. Metam.*

*licet exerecere, meúmque
Devoveas sine fine caput.*

Devotus, Destinatus. { *דבירגין* *nadhár*, *דבירגין* *machorám*. *דבירגין*, *דבירגין*. GALL. *Dedié, donné, voué, consacré*. ITAL. *Destinato, de voto*. GERM. *Zugeatgner/geweih*. HISP. *Ofrecido ò devoto*. ANGL. *Vowed, bequeashed to death dedicated*. } Sueton. *in Tib. cap. 30.* Si de meis moribus devotoque vobis animo dubitaveritis. Idem *in Calig. cap. 30.* Equestrem ordinem ut scenæ arenæque devotum (id est, nimium deditum) assidue proscedit. Varro, Cum devoto tibi animo utere. Virg. *4. Æneid.*

Præcipud infelix pesti devota futura.

¶ Accipitur & in malum, pro diro & execrando. *δβια*, *δβια*. Ovid. *in Epist. Medea.*

Vivite devoto facmina virque toro.

Devoti item dicuntur, qui mutua amicitia legibus ita se astrinxerunt, ut tota in vita iisdem fruatur commodis, iisdemque casibus obnoxii sint. Cæf. *3. bell. Gall.* Atque in ea re omnium nostrorum intentis animis, alia ex parte oppidi Adcantuannus, qui summam imperii tenebat, cum sexcentis devotis, quos illi Soldurios appellat : quorum hæc est conditio, ut omnibus in vita commodis unâ cum his fruatur, quorum se amicitia dederunt. ¶ Devotissimus, a, um. Sueton. *in Cas. cap. 67.* Devotissimos sibi milites reddidit.

Devoto, as, frequentativum. { *δβια* *didomu*. ANGL. *To bind by vowe*. } Cic. *in Parad.* Quæ vis Coelitem contra omnes hostium copias tenuit in ponte solum? Quæ patrem Decium, quæ filium devotavit, ac immisit in armatas hostium copias? Accius, Patris exemplo dicabo me, atque animam devotabo hostibus. Ubi Nonius ineptè legit, *devorabo*, in *Devorare*.

Devotōrius, a, um, adject. { *δβια* *δβια*, *δβια* *δβια*. GALL. *Par lequel on se voue, oblige, ou dedie*. ITAL. *Cosa d'invocatione*. GERM. *Das zu dem gelübdt gehört*. HISP. *Cosa para ofrecer*. ANGL. *By the with one voveth and bindeth him by vowe*. } ut, Carmina devotoria, apud Liv. & Macrobius, quibus homines, urbesque devoventur : ut de tribus Decis legimus qui seipfos pro salute patriæ Diis manibus devoverunt.

Devotio : Dedicatio, consecratio. { *דבירגין* *chêrem*. *דבירגין*. GALL. *Devotion, offrande, sacrifice, obligation à mort, vœu de mettre & employer sa vie*. ITAL. *Voto de gli antichi al diavolo, invocatione diabolica*. GERM. *Ein ergebung/zuneygung/westuchung*. HISP. *Ofrecimiento, hechizos*. ANGL. *A vowe or solemne promise, a egeving or bequeating to death, a curse*. Sueton. *in Calig.* Lenis adeo & innocuus, ut decreta sua rescindenti, non prius succensere in animum induxerit, quam veneficiis quoque & devorionibus impugari se comperisset. Hæ devotiones tales erant, quales diræ fuerunt apud præcos, quæ talem habere potestatem credebantur, ut nemini fas esset, qui in eas incidisset, evadere. ¶ Inter carmina magica duo erant apud majores maximæ religionis, quorum altero dii tutelares urbium evocabantur ab hoste victore, ne deos captivos ducere viderentur; altero devovebant, id est, morti addicebant hostium exercitus, & singula interdum capita eorum, qui se traderent iræ numinum pro salute aliena, quale fuit carmen Deciorum, qui se pro patriæ salute devoverunt.

Devuro, is, etc : Uro. { *δβια* *saraph*, *δβια* *behér*, *δβια* *libat*. *δβια*, *δβια*. GALL. *Brûler*. ITAL. *Abbruciare*. GERM. *Abbrennen*. HISP. *Quemar*. ANGL. *To burne*. } Liv. *lib. 9. bell. Maced.* M. Æmilius alter consul agros Ligurû, vicósque qui in campis, aut vallibus erant, ipsis montes

montes duos, Ballistam, Suifmontiumque tenentibus, deussit, depopularis que est. ¶ Deutere morsu dicitur serpens, vel afflatu, quum inflammat. Senec. lib. 1. de Clem.

Dēūstus, a, um. { ἄστυς } sarrūph. κακωιδύ. GALL. Bruslé. ITAL. Abbruciato. GERM. Abgbrent. HISP. Quemado. ANGL. Burned. } ut, Mons deustus. Tacit. lib. 6. Pars circi deusta, ibidem.

Dēus. { ἄστυς } eloāb. 010. GALL. Dieu. ITAL. Dio, Idio. GERM. Gott. HISP. Dios. ANGL. God. } ¶ Qui est sine principio, sine fine, à quo, per quem, & in quem sunt omnia, benedictus in secula. Amen: ei hoc nomen est apud Latinos. ¶ Unde deducatur, variè exponi solet. Nam alii dōi & dīus, hoc est, à timore: quòd primò in orbem deos (si tam impiam sententiam referre fas sit) timorem credebant invenisse. In qua etiam sententia Papinius fuisse videtur, quum ait: *Primus in orbe Deos fecit timor.*

Cic. de Arusp. resp. Quis est tam vecors, qui quum suspexit in cœlum, deos esse non sentiat? Idem 1. de Legibus, Nulla gens est, neque tam immanis, neque tam fera, quæ non, etiam si ignoret qualem habere Deum deceat, tamen habendum sciat. ¶ Alii rursus deducunt à dando, quòd omnia à Deo proveniant tanquam bonorum omnium fonte, & ipse det esse & persistere omnibus. Alii à Græco verbo *daia*, scio, nosco, quòd Deus sciat omnia, quòd omnia sint nuda in conspectu ejus. Alii à *deus*, litera tenui mutata in aspiratam, & o in u mutata, unde dicimus Latinum *Deus*. Alii denique ab Hebræo nomine *דאי* *Dai*, potens, sufficiens: unde Saddai, Deus omnipotens, sive sibi ipsi sufficiens, quòd scilicet seipso sit contentus, nulla re indigeat, sed sufficientiam omnibus solus largiatur. Ovid. initio lib. 6. Fastor.

Est Deus in nobis, &c.

Idem Eleg. 8. lib. 4. Trist.

Non ita Dīs visum est.

Velleius: Diis quàm hominibus propior Cato. Plaut. Curc. sc. 1. a. 1. Si Deos salutas, dextro versus censeo te vertas. Idem Amphit. Deus sum (id est, omnia possum.) Tibul. lib. 4.

Quin hortante Deo magnis insistere rebus Incipe.

Plaut. Pseud. sc. 2. a. 2. Dii me servant atque amant (in spe lucri.) Ibidem sc. 3. a. 1. Dii melius faciant (abominantis.) Ibidem: Deos, quos maximè æquum est metuere, minimi facit. Idem Pseud. sc. 3. a. 2. Cui Dii propitii. Idem Curc. sc. 2. a. 2. Dii inter se congruunt concorditer. Idem ibidem sc. 3. a. 1. Deus sum (id est, sum beatissimus.) Idem Menach. sc. 2. a. 5. Summum Jovem, Deòque detestor me ei nihil malefecisse. Idem Aulul. sc. 3. a. 4. Dii me salvum & servatum volunt. Ibid. sc. 4. a. 4. M. Salvus & fortunatus sis. E. Dii te ament. Ovid. 13. Metam.

— Si Dī sunt, non vana precaris.

Idem Eleg. 8. lib. 4. Trist.

Nil ita sublime est, supràque piacula tendit: Non sit ut inferius, suppositumque Deo.

Idem Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Quòsque aderant vates rebar adesse Deos.

Ibidem Eleg. 8. lib. 4.

Idque Deus sentit (id est, Augustus.)

Velleius: Ad Deos excessit Hercules. Idem, Ad Deos transgressus (de Augusto mortuo.) Sueton. in Tiber. cap. 66. Dii Deæque me perdant. Ovid. 13. Metam.

— Deus est in utroque parente.

Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1. At Dii Dexque, quantus es (sup. perdant.) Idem Curc. sc. 3. a. 1. Quid videbit magis Diis æquiparabile? Idem Aulul. sc. 6. a. 4. Deus mihi impulsor fuit. Item, Deum proles: vide Proles. Responsa Deum: vide Responsum. ¶ Deus naturæ, pro Genio. Horat. lib. 2. Epist. ult.

Stit Genius natale comes qui temperat astrum Natura Deus humana.

Plaut. in Men. Nunc ipsi naturæ Deo mihi responde adolescens. Et in Prologo Bacch. Silenus naturæ Deus dicitur: Naturæ Deus sum, Bronni altor maxumi. ¶ Diis proximus. Claudianus,

— Dīs proximus ille est

Quem ratio, non ira movet.

¶ Dii patrii, penates, quos *ἱεὺς πατρῴους* vocari tradit Higinius. Virgilius,

Dī patrii servate domum.

Et alibi,

— Patriique penates.

Vide Mactob. lib. 3. Saturn. cap. 4. ¶ Dii magni! admirantis, ut *φῶ, πᾶν*! & conjunctim, *φῶ πᾶν*! ut *ὁ πᾶν*: quod interdum in admiratione ponitur. Plaut. in Capt. Audivi, dī magni. Ovid. in 2. Eleg.

Oscula, dī magni! qualia, quòtque dedi.

Et in 6. Fast.

Quàm bene, dī magni! pugna cecidisset in illa Defensor solii Iupiter ipse sui.

Deum & Divum quidam indifferenter accipiunt. Alii verò Deos volūt perpetuos esse, Divos verò ex hominibus factos. τὸς οὐ θεοὺς ἀθάνατους, ἀλλ' ἀνθρώπους. Et licet Deus definiri nequeat, tamen ita describi potest: Deus est Mens universi, vel Deus est animus per immensas mundi partes, omnemque naturam commens, atque diffusus, ex quo omnia quæ nascuntur animalia vitam capiunt. Vel, Deus est infinita mens quæ per seipsam movetur. Speusippus Philosophus sic ait, Deus est Vivens immortale, per seipsum ad bonum sufficiens, essentia sempiterna, ipsius boni causa. ¶ Deus penetralis dicebatur, qui intra conspectum domus deusque colebatur: à nonnullis Jupiter Ercius dicitur, ἱεὺς οὐρανῶν. Deus ex improbitate apprens. *Θεὸς δὲ μὴ γινώσκων ἐπιφανεῖς*. In eos dicitur, quibus in rebus perplexis, præter spem exoritur aliquis qui salutem adferat, negotiique difficultatem expediat. Sumptum est à consuetudine tragediarum. Huc alludit Cic. 1. de nat. deor. ex Platonis Cratylō. ¶ A Deo ficti quadam adagii forma à Cic. dicuntur, qui vehementer ad aliquid naturam compositi sunt. ¶ Cum Deo quisque & gaudet & fiet. *οὐκ ἔστιν ἄλλο καλεπινὴ Παρὰ τὴν*

ἡσὺ πᾶς ἐν γαλῶν, ἐν ἀδύρῳ. Admonet adagium, rerum humanarum celerem esse commutationem, neque in nobis situm, ut res perpetuò secundæ sint: verum ut cunque fortunæ libitum fuerit, ita vel secundis rebus attollimur, vel adversis affligimur. Cum Deo sit, Græcis, quod sit favente numine: contra, Sine Deo, quod absque Deorum favore. ¶ Nullius indigens Deus, ἀνευθεὺς ἰ ἱεὺς. Admonet parcemia, nullum esse mortale tam absolutum, in quo non aliquid desideretur: unum esse Deum tandem absolute perfectum. ¶ Diis hominibus plaudentibus. Proverbialis est hyperbole, pro eo quod est, feliciter atque auspiciatò. Cic. ad Quint. fratrem. ¶ Vide Martinium in suo Etymologico. ¶

Dēa, æ, fœm. Vide suo loco.

Dēitās, & Dealitas, quæ & divinitas dicitur. { *θεὸς, θεός*. GALL. Divinité, deité. ITAL. Divinità. GERM. Gottheit. HISP. Divinidad. ANGL. The deitie or godhood. } August. lib. 7. de Civ. Hanc divinitatem, vel (ut sic dicam) deitatem: nam & hoc verbo uti, jam nostros non piget, ut expressius è Græco transferant quod illi *θεός* appellant.

¶ Deurens febris, synocha, continua. L. M.

Deustica, ctemata, tostaque in prunis. Colum. Onom. Med. ¶

DeuTIA, ἰά, { *δούπεια*. GALL. Vin de dépense, vin tiré du pressoir où il y a de l'eau. ITAL. Secundi vini aquarelli. GERM. Treber wein/ wann man uber die außgetrukten treber oder traubenferm roasser schütt/ von welchen schon der gute most kommen ist/ leuten. HISP. El aguapie, vino de despensa. ANGL. A weak or secundo rooyne. } à Græcis dicitur vinum aqua mistum, quod & Latinis dicitur secundarium: nam *δούπερ*, secundum dicitur. Fit ex maceratis aqua vinaceis post mustum acinis expressum. Tenuem cervisiam Belgæ, & Angli: Inferiores verò Normani Tenue pomarium dicunt. { *Petite biere, petite cidre.* }

Deuterarius, monasterii præfectus. L. g. b.

Deuteronomium, iteratio legis.

Deuteroprotus, a, um: sabbatum secundoprimum.

Deuterosis, secundas. Cath.

Deuterōta, novitas tribuentes post testamenta. Procop. L. g. b. ¶

Dēxāmēnē, *δέξαμενη*, una ex Nymphis marinis, à recipiendo dicta. *δέξαμενη* enim recipio dicitur.

Dēxāmēnē, plur. num. *δέξαμεναι*. Ambraciæ regiuncula est, ita dicta à Dexameno Mefoli filio & Ambracia filia Phorbantis, qui Solis filius fuisse perhibetur. Author Steph.

Dexari, *δέξαρι*. Populi Chasonum Encheleis propinqui. Steph.

Deximontani, Carmeniæ populi dexteram ripam Granii amnis accolentes. Author Plin. lib. 6. cap. 23.

¶ Dexiolābus, licitor in militia carceris & damnatorum custos. L. g. b. ¶

Dexiphanes, pater Solstrati architecti. Steph. in Pharo.

Dēxīppūs, *δέξιππος*. Orator Athen. fuit, sub Valerian. & Aureliano Principibus. ¶ Fuit & alter hoc nomine medicus, patria Cous, discipulus Hippocratis. Suid.

Dēxtāns, dextantis, decem uncia dicuntur, quum scilicet assi deest sextans: sicut deunx, quum assi una deest uncia. Author Festus. Col. lib. 5. cap. 1. Pars dimidia & tertia, vigintiquatuor millia, hoc est, dextans, in quo scrupulæ c c x l.

DEXTĒR, dextrī, vel dexteri; dextra, dextrum; vel dextera, dexterum: quod est ad manum, sive latus dexterum. { *ἰνὸν ἰαμίν, δέξιόν*. GALL. Dextre, adroit, & habile. ITAL. Destro, atto. GERM. Recht. HISP. Diestro, d' derecho. ANGL. That is on the righ hand, hand some, apt. } Virg. 5. Æneid.

Quòd tandem mihi dexter abis?

Dextrum cornu, & sinistrum in acie tenere. Liv. 2. ab Vrbe. Ovid. 2. Metam.

Signaque sex foribus dextris, totidémque sinistris.

¶ Interdum ponitur pro Aptus, conveniens, agilis: quæ significatio inde tracta est, quòd dextra manus promptior sit sinistra. Stat. lib. 3. Syl.

Signa frenata moderatus ala, Castore dextro.

Senec. epist. 54. Utrosque pedes dextros facit podagra. ¶ Aliquando etiam dexter, dicitur Prosper. Virg. 8. Æneid.

Et nos, & tua dexter adi pede sacra secundo.

Perfius satyr. 2. — *ὁ σὶ*

Sub rastro crepet argenti mihi seria, dextro, Hercule.

Quintil. in Proœm. lib. 4. Adsit Domitianus dexter ac volens. Ovid. 1. Fast.

Dexter ades ducibus.

¶ Dextrum, in Scriptura sacra, pro Meridie ponitur. Latus dextrum vocatur Meridionalis mundus. Dexter, pro dextere, adverbio. Liv. 6. ab Vrb. Rem per se popularem ita dexter egit, ut rodendis corporibus animi multò plus militum Imperatori reconciliarentur. ¶ Dextra in mundo vocantur Septentrionalia: Læva, vel sinistra, meridionalia Lucan.

— Umbras mirati non ire sinistras:

id est, versùs Meridiem. Solinus, Umbræ quæ nobis dextræ sunt, illis sinistra. Idem de Taprobana loquens, Solem orientem dextra habent, occidentem sinistra. At apud Liv. lib. 1. Augur dextras ad Meridiem partes, lævas ad Septentrionem dicit. Aristoteli dextra sunt exortiva, læva occidua. Plinio contra, læva exortiva, dextra occidua; antica ad Meridiem, postica ad Septentrionem. Sic enim tradit, Omnium autem errantium syderum meatus, interque ea Solis & Lunæ contrarium mundo agere cursum, id est lævum, illo semper in dextram præcipiti. Iterum, Læva prospera existimantur, quoniam læva parte mundi exortus est. Varroni quæra ex lib. 5. num. 40. & lib. 6. num. 2. sinistra ab Oriente sunt in templis effandis, dextera ab Occasu; antica ad Meridiem, postica ad Septentrionem.

DEXTĒRĪŌR, comparativus. *δέξιότερος, δέξιτερος*. Ovid. 2. Metamorph.

Nec te dexterior totum declinat ad anguem.

Varro *de re rust. cap. 3.* Siquidem si mas est, in dexteriore partem abit: si foemina, in sinisteriore.

Dexterioritas: Aptitudo. *ἰκτινός.* GALL. *Dextérité, habilité, bienseance.* ITAL. *Habilità, attitudine, destrezza.* GERM. *Geichetigkeit/ alle ding mit vortheil anzugreifen.* HISP. *Habilidad, atavio, destreza de la mano diestra.* ANGL. *Ablenese in doing any thing aptnesse, dexteritie.* Liv. 7. *bell. Maced.* Multa in eo & dexteritas & humanitas visa. Idem 8. *bell. Punic.* Tanta autem inerat comitas Scipioni, atque ad omnia naturalis ingenii dexterioritas, &c. Gellius *cap. 16. lib. 13.* Dexteritas quaedam & benevolentia.

Dextimum, & Sinistimum, antiqui dicebant. Varro *de lictoribus.* Primo compito dextimam viam munit Epicurus. Salust. *in Jugurth.* Sylla cum equitatu apud dextimos, in sinistra parte A. Manlius cum funditoribus & sagittariis.

Dextera, vel **Dextra,** scilicet manus, à *ἄξιον*, quia sinistra est agillior. *ἡ δεξιὰ ἡμῶν.* GALL. *La main dextre, ou le côté dextre.* ITAL. *Man destra.* GERM. *Die rechte hand.* HISP. *La mano derecha.* ANGL. *The right hand.* Virg. *Aeneid.*

— *si Pergama dextra*
Defendi possent, etiam hac defensa fuissent.

¶ Et quoniam dextra validior est sinistra, sic etiam supplicantes & miseros, quibus favemus, dextra erigere solemus. ¶ Dare dextram & porrigere, pro auxilium praestare ponitur. Cic. *pro red.* Mihi fidem dexteraeque Consularem porrexit. Virg. 6. *Aeneid.*

— *Da dextram misero, id est, praesta auxilium.*

¶ Dextram se antiqui venerabantur: per dextram jurabant, tanquam fidei sedem, & virtutis ministram. Unde & hodie consuetudo remansit apud Germanos, ut se mutuo salutantes dextram porrigant. Dextram (inquit Servius) Numa Pompilius Fidei consecravit. Cic. 11. *Philipp.* Dextrae quae fidei testes esse solebant, perfidia sunt & scelere violata. Terent. *Andr.* Quod ego per hanc te dextram oro, & genium tuum. Per tuam fidem. &c. Cic. *pro Deiot.* Per dextram istam te oro, quam regi Deiotaro hospes hospiti porrexit.

— *Tibi dextera bello*
Vtilis.
 Ovid. 13. *Metam.*
 — *nec indomita debere premia dextra.*

Dextera digitis rationem computat feriens femur dexterum. Plaut. *Mil. sc. 2. a. 2.* Salve: Salve, inquit mihi,prehendit dextram. Idem *Curc. sc. 3. a. 2.* Cedo mihi tuam dextram. Idem *ibid.* (Salutantis.) Per dexteram tuam te Alcumena oro, obsecro da mihi hanc veniam. Idem *Amph.* Haec per dexteram tuam te dextera retinens manu obsecro. Idem *Capt. sc. 3. a. 2.* Item in salutatione: Adeunt, consistunt, copulantur dexteris. Idem *Aul. sc. 2. a. 1.* Ubi obiter nota passivum *copulantur*, dictum pro activo copulant. Hac dextera regem mactavi Pterelam. Idem *Amph.* Picus, cornix ab laeva: corvus, parra ab dextra. Idem *Asin. sc. 1. a. 2.*

— *Tempore tam longo cur non tua dextera versus*
Quamlibet in paucos officiosa fuit?

Ovidius *Eleg. 7. lib. 4. Trist.* Mihi dextera vox aures verberat. Plaut. *Amph.* ¶ Nec cuivis dextram inje ceris, *ἡ δὲ ἀντιπροσώπων δεξιὰν*, hoc hoc est, ne temere quemlibet in familiaritatem admittas, sed diligas quem diligas.

Dextella, diminutivum. Cic. *Attic. lib. 14.* Quintus frater, ut scribis, est dextella: per eum igitur quod volumus, facile auferemus.

Dextere, adverb. Feliciter, apte, & cum quadam dexterioritate. *ἰκτινός.* GALL. *Dextrement, avec bonheur, adroitement, avec adresse.* ITAL. *Destramente, felicemente.* GERM. *Glücklich.* HISP. *Bienaventuradamente, y con destreza.* ANGL. *Prosperously, with good luck.* Liv. 1. *ab Urbe.* Notitiaque cum brevi apud regem, liberaliter, dextereque obeundo officia, in familiaris amicitiae adduxerat jura. Senec. *cap. 6. al. 25. de consol. ad Polyb.* Dextere uti rebus succundis. Horat. 1. *Serm. sat. 9.*

— *Nemo dexterior fortuna est usus.*

Dextralia, brachialia. Ubi dextralia sunt dextrocheria. Arculphus tamen de locis sacris, brachialia & dextrocheria, ut diversa posuit, cujus haec verba sunt, is enim scriptor nondum est editus: *Ornata virgis ferreis, pendentes, brachialia, dextrocheria, murena, monilia, anuli, capitulares, cingella, irata, baltei, corona, imperium ex auro, vel gemmis, & ornamenta plurima.*

¶ **Dextimus,** i. e. dexter. ¶

Dextrale, ornamentum dextrae, commune viris & mulieribus. *ἰκτινός.* ¶ **Dextrales equi.**

Dextrarii quoque, dicuntur equi, maxime bigarii, *ἰκτινός.*

Dextro, as, est equos bigarios jungo. Valla *de Donat. Constant.* videtur accepisse pro eo quod dicimus, Equum a dextris ducere. Triumphasse (inquit) putas Caesarem quoties prodibat, ut nunc solet Papa, praecedentibus equis albis, quos stratos famuli dextrant?

Dextratio, verbale. Solinus. Tarpeium Jovem terna dextratione lustravit. Ubi pro cursu & gyro equorum in dextram accipitur, quod in gratulatione & laetitia fiebat, ut in luctu cursus in laevam agebatur. Papin. *lib. 6.*

— *hic luctus abolere, novisque*
Funeris auspiciu vates, quanquam omnia sentit,
Vera jubet dextro gyro.
 Antè enim dixerat,
 — *lustrantque ex more sinistro*
Orbe rogam.

Dextrocherium. GALL. *Bracelet d'or.* ITAL. *Monile, braccialetti d'oro.* GERM. *Ein arm zier an den weibern.* HISP. *Cadena de oro que pende al brazo de la muger.* ANGL. *A bracelet of gold.* ¶ Muliebri brachiorum ornamentum, quod ex auro in annuli lati formam, gemmis pretiosissimis intergebatur. Jul. Capitol. scribit Maximum pollice fuisse tam vasto, ut uxoris dextrocherio uteretur pro anulo. Vide Caesium Rhod. *lib. 8. cap. 12.*

Dextrosus, & **Dextrosus,** adverbia, significant versus dextram partem. *ἰκτινός.* GALL. *A côté dextre, du côté droit, à dextre.* ITAL. *Verso man destra.* GERM. *Auff die rechte hand/ gegen der rechten seite hin.* HISP. *Hacia a la mano diestra.* ANGL. *To wardes the*

right side or hand. ¶ Cicero. 1. *de Divin.* Dextrosus orbem flammecum. Plin. *lib. 24. cap. 19.* Efficacissimum remedium esse aiunt, si tres quoque trium nationum homines perungant dextrosus. Horat. 2. *Serm.*

— *hic dextrosus abit.*

Dextroversum, adverb. Eiusdem significationis est cum superiore, hoc est, versus dexteram. Plaut. *Curc. sc. 1. a. 1.* Si deos saluras, dextroversum cenfeo, sub te vertas. Idem *in Rud.* Sed dextroversum adversa it in malam crucem.

D I

Di, & **Dis,** praepositiones ejusdem significationis sunt: quae ambae inseparabiles sunt, & in compositione solum reperiuntur. Componitur autem di cum dictionibus incipientibus à d, ut diduco: g, ut digero: l, ut diluo: m, ut dimitto: n, ut dinumero: i, ut dijudico: u, ut diverto: & ubique producitur, nisi in dirimo, & disertus. Dis verò modò negationem denotat, ut difficilis, diffido: modò divestitatem, ut dissideo: modò divisionem, ut dissocio, disjungo. Modò significat valde, ut discrucior, discurro, discupio. Modò variè, sive in diversas partes, ut dispono, dissemino. Quandoque malè, ut dispereo, malè pereco. Componitur cum c, ut discumbo: f, ut diffundo, ubi f, mutatur in s, euphoniae causa: p, ut disputo: q, ut disquiro: r, ut dirumpo: s, ut dissimulo: t, ut disturbo: i, consonante, ut disjungo.

¶ **DI** melius, seu meliora, dictum averruncandi mali gratia.

Diā, aliis **Dea,** **Die.** V. E. Dientis Galliae, sub A. Viennensi. ¶ Item insula ¶ maris Aegaei, una Cycladum, distans à Delo xlv. m. pass. Aliis nominibus Naxos dicta, & Sicilia minor, & Dionysias, à vini fertilitate. Author Plin. *lib. 40. cap. 12.* In hac Liber pater Ariadnem à Theseo destitutam, uxorem duxit: qua de causa etiam Baccho sacram esse volunt. Ovid. *in Trist.*

— *Qua brevis aquoreis Dia feratur aquis.*

¶ Est item Dia Thessaliae urbs ab Aeaco condita. Alia Thraciae, ad Athon montem. Tertia Euboeae. Quarta, insula juxta Scyllaum Peloponnesi promontorium, oppidum habens ejusdem nominis. Quinta, Lusitaniae ad Oceanum. Sexta, Italiae juxta Alpes. Septima, Scythiae, circa Phasim. Octava, Cariae. Nona, Bythiniae juxta Pontum. Author Steph. ¶ Dia itidem deae nomen, quae apud Sicyonios & Phliasios colebatur: quae eadem fuisse creditur cum Hebe, juvenutis dea. Vide Strabonem *lib. 8.* Virg. *in Aeneid.* Dia Camilla, Ennius.

— *Constitit inde loci propter hac Dia Dearum.*
 Homer. *ἰκτινός.*

¶ **Diabateria,** orum, sacrificia pro transitu difficili facta: Apobateria, ante expeditionem. Gell. ¶

Diabathria, *ἰκτινός.* Genus solearum Graecarum, inquit Festus. Diabathrarius, qui soleas hujusmodi conficiebat. Plaut. *in Aul.* Propolae, linteones, calceolarii, sedentarii, futores, diabathrarii, solearii, &c. ¶ Est etiam Diabathra, Graecis scala nautica, per quam in navem conscenditur.

¶ **Diabaticum,** *ἰκτινός,* tributum quod mercatores pro transitu (*ἰκτινός*) mercium pendunt.

Diabata, *ἰκτινός.* Steph. insulae quatuor in mari Carpathio citra Rhodum, quas recenset Plin. *lib. 5. cap. 31.*

Diabeteres, *ἰκτινός.* Dictio est Graeca, quam *transitum*, transferre possumus, *ἰκτινός* ἢ *ἰκτινός*: unde pro siphone accipitur, per quem aqua, vel alius liquor defluit: Gallicè, *une syringue, conduit, ou canal par où passe l'eau ou autre chose fluide.* Coll. *lib. 4. cap. 10.* de vite loquens: Naturali enim spiritu omne alimentum virentis, quasi quaedam anima per medullam trunci quasi per siphonem (quem diabeten vocant mechanici) trahitur in summum. ¶ Accipitur etiam pro quodam renum morbo, maximam & penè inextinguibilem inducente sitim: unde & diptacon appellant. Nonnulli etiam fluorem urinae interpretantur, propterea quod aegri semper sitientes, subindeque bibentes, statim etiam reddant quod biberint à qualitate sua non mutatum. Vide Galenum *de locis affect. lib. 6.*

¶ **Diablinum,** civitas: id est, Catifes, in provincia Lugdunensi tertia.

D abole, *ἰκτινός,* calumnia. ¶

Dabolus, *ἰκτινός.* Latinè calumniator, à *ἰκτινός,* trajicio. ¶ **Diabolus,** Glauci filius. Plaut. *Asin. sc. 1. a. 4.*

¶ **Diacacameron,** medicamentum educens hominem de morte ad vitam. Nicol. Onom. med.

Diacasticum, sportula, Buleng.

Diacathicon, medicamen omnes humores evacuans. L. M.

Diacatochia, possessio, à *ἰκτινός*, possideo, *ἰκτινός*, possessio: notae voces, & frequentes in Pandectis Graecis, ut Budæus monet. Inde deflebitur *ἰκτινός*, ut ab *ἰκτινός*, *ἰκτινός*. Budæus tamen vult *diacatochia* corruptè legi pro *diacatocha*, vel *diacatochi*.

Diacatororia, id muneris est, cum Imperator privatis fundis concedit, purgatur. Alciat.

Diacensimon, septimana post Resurrectionem. L. g. b. ¶

Diacheton, spina est, magnitudine arboris modicae, flore rosae, cujus radix unguentis expetit, qui alio nomine Aspalatus appellatur. Plin. *lib. 24. cap. 13.* Est spina sylvestris frutex humilior atque spinosus in Nysito & Rhodiorum insulis, quem alii Erysisceptrum, alii Adipatheon, sive diptacon, sive diacheton vocant. Quo tamen in loco eruditi malunt legere diaxylon, quae nomenclatura etiam à Dioscor. huic fructi tribuitur.

Diachysis, diffusio animi sese relaxantis, tristitiamque excutientis. L. M.

Diacitron, cortex citri melle conditus. L. g. b.

Diaclyma, *ἰκτινός*, collutio, ut dentium. Onom. M. ¶ **Dioscor.**

Diacostron, *ἰκτινός.* Medicamentum quod ex capitibus papaveris fit. Plin. *lib. 20. cap. 18.*

DIACONVS, i, seu **Diacon,** is. *ἰκτινός.* GALL. *Diacre.* ITAL. *Ministro.* GERM. *Ein diener/ oder helffer.* HISP. *Diacono, el que ministra à otros.* ANGL. *A deacon.* ¶ Est minister, à *ἰκτινός* ministro: quo nomine Mercurius appellatus fuit, quem communem esse voluerunt deorum tum superiorum, tum inferiorum ministrum.

Diaconia, fuere loca quibus per Diaconos regionarios pauperes al-
bantur.

Diaconicum, conclave diaconorum. L.g.b.

Diaconium, sacrarium, ubi dominica continentur vasa. Rh.||

Diacopene, Διακοπηνή. Cappadociz regio ad Halim fluvium. Strabo
lib.12.

Diacopi, διακοπί, Incisa, five incilia, id est, aditus in agge-
ribus Nili patefacti, per quos in arvam fluere aqua possit. Ulp. l.
pen. de extraord. crimin. Commata etiam & Diacopi qui in aggeri-
bus fiunt. Hotoman.

Diacra, tribus Atticæ Pallantis sedes. Steph.

Diacromium, διακρομμίον. Medicamentum ex cepis. Nam Græci τὸ
κερόμμιον, cepam vocant. Apud Gal. in Commen. in lib. Harefeon, le-
gitur, Diacrosim, sed mendosè.

Diactos, Διακτος, Διακτος, quasi internuntius, quod nomen datum
est Mercurio, quem deorum internuntium Poëta finxerunt.

DIADĒMĀ : Apex, insigne regni. { דיאדמה דיאדמה mit snépheth,
התארה hataráh, חתר chéther. Διαδμή. GALL. Vn diademe, qui
estoit un certain tocquement ou garniture de chef de Roy ou Reyne,
fait de pourpre par entrelassemens. ITAL. Diadema. GERM. Ein
hauptzier der konigen/oor zeiten war ein binden auß purpur. HISP. Co-
rona real. ANGL. A diademe a crowne of a prince. } Gestamen ca-
pitis, regum insigne, δὴ τὸ διαδῆν, hoc est, à circumligando. Erat
enim fascia quædam, qua caput circumligabatur. Cicer. 2. Philipp.
Diadema ostendis, gemitus toto foro. Plin. lib. 11. cap. 16. Regibus
apud, in fronte macula quodam diademate candicans.

Diadematus, Adject. ut forum Pisæum diadematum dicitur, in
quo victores diademate & coronis ornabantur. Varro, Pisis diade-
matico foro præstatur virtuti laus.

DIADĒMĀTUS : Diademate ornatus. { διαδεδεµένος, ὁ τῷ διαδῆματι κοσ-
µημένος. GALL. Qui a le diademe sur la teste. ITAL. Chi ha in ca-
po lo diadema. GERM. Der ein solche hauptzier tregt/getrönt. HISP. El
que tiene tal corona sobre la cabeza. ANGL. That weareth a crow-
ne on his head. } ut, Diadematus Apollo. Plin. lib. 34. cap. 8.

DIADĒS, Διαδης, nomen dedit Diadi urbi in Lycia, quam condidit. Ste-
phanus.

DIADŌCHĪ, urbs est in Persia, non procul ab Ctesiphonte, διαδόχη πόλις.
Stephanus.

DIADŌCHŌS, Διαδόχος. Gemma beryllo similis. Plin. lib. 37. cap. 10.
Apud Athenienses autem Diadochi dicebantur, οἱ πρὸς τῆς πολιτείας, hoc est,
quingenti viri, quorum consilio de rebus publicis et privatisque sta-
tuebatur: ita dicti quasi successores, ad differentiam Areopagita-
rum, quorum perpetuus erat magistratus. Διαδόχου enim inter cæ-
tera significat succedo, & vices alterius excipio.

DIADŌSIS, Figura est, si posita descriptio tota primùm, deinde resu-
matur, ita ut non fiat repetitio, sed ut ejus partes aut accuratiùs,
aut fusiùs exequamur, aut in ordinem redigamus: à Græcis ἀνάδοσις
& Διαδοσις dicitur, à nobis digestio: sin autem ordo ablit, & confusè,
ut quicquid se obtulit, effundimus, dissipatio vocatur à Latinis, à
Græcis dici potest Διασπορά, aut Διακόρησις.

DIADŪMĒNŪS, διαδύµηνος, quasi vittatus diadematusque: quo nomine
dictus est juvenis quidam speciosus, quem Polycletus ex ære ex-
pressit. Plin. lib. 34. cap. 8. Polycletus Sicyonius, Ageladis disci-
pulus, Diadumenum fecit molliiter juvenem, centum talentis no-
bilitatum.

DIARĒSIS, is, διαρεσις, apud Grammaticos figura est qua una syllaba in
duas dividitur: ut apud Horatium,
Nunc mare, nunc sylvæ.

Ubi dictio dissyllaba sylvæ, dividitur in tres syllabas. Sic Aulaï, Pi-
ctai, pro aula, pictæ. Nomen autem habet diarësis δὴ τὸ διαρεσῆν,
quod est dividere, unde & Latine divisionem vocare possumus. Gal-
licè Division, partition.

DIĀTĀ, locus in quo cibus sumi solebat: cœnaculum, cœnatio. { δια-
τα, ἀγογή. GALL. Lieu pour boire & manger. ITAL. Stanza in alto
da mangiarvi. GERM. Ein saal in dem man isset / ein louben. HISP.
Parte de la casa que se mora para beber y comer. ANGL. At diet
or place for eating or drinking. } Plin. in Epist. Ex trinitio in dia-
tam, five cœnatiunculam transitus. Idem, Hic turris erigitur, sub qua
diata duæ, totidémque in ipsa: præterea cœnatio, quæ latissimū ma-
re, largissimum litus, amœnissimas villas prospicit. Dicta diata δὴ τὸ
διαταῖν, hoc est à conviviis, quæ in ea peragebantur. Quanquam Varro
Latinam vocem esse existimat, ita dictam, quod in ea per diem ede-
retur. Lampridius in Heliogabalo, zetā appellat, δὴ τὸ ζῆλον, quod in
ea hilarius viveretur. Plin. iun. etiam zetaculam. Sueton. in Claud.
cap. 10. In diatam recesserat (id est, in locum certum.) ¶ Diata
item, iter unius diei. ¶ Proleuca sumitur apud Gulielmum. ¶ Sumit-
ur etiam diata pro victus ratione, & præscripta vivendi formula.
{ διαίτα. GALL. Diète, regime de vivre. ITAL. Governo di vivere
regolarmente. GER. Ein gewisse ordnung so einer im essen und trincken
täglich hält. HISP. Dieta, regla de bien vivir. ANGL. Diète. } Unde
διαίτικῆς, διαίτικῆς, medicina pars, quæ victus ratione utetur. Et
διαίτικῆς, διαίτικῆς, medicina pars, quæ victus ratione utetur.
Apud Græcos sumitur pro loco quod arbitri ad judicandum con-
veniunt: unde & διαίται, judico ut arbiter. ¶ Alia vita, alia dia-
ta, ἀλλὰ βίαι, ἀλλὰ διαίται. In eos quadrabit qui commutata
in melius fortuna, pariter & vitæ rationem morésque commutant.
Translatum ab iis qui lautius incipiunt vivere, ubi res lautior ob-
tigit.

DIATARCHA, διατάκτης, servus qui diatæ præest: diatarius. ||

DIATĀRĪ, servi in diata servientes. { διατάκται. GALL. Serviteurs de
chambre, ou qui servent la viande sur table. ITAL. Servitori nel
cenacolo. GERM. Tischdiener. HISP. Servidores que sirven à la me-
sa. ANGL. Vnich serves in the diet place. } Horum meminit Ulp-
ian. de fund. instruct. & instrum. ¶ Diatarii fere à Jureconsultis
dicuntur, qui in aliena cœnacula furandi gratià se dirigunt: quos
Ulpianus scribit plus quam fures esse puniendos. Itaque aut ad tem-
pus relegandos, aut in opus publicum dandos, aut fustibus cæden-
dos. D. de injur. & fam. libel. l. sacularii.

DIATĒTĀ. { דיאיתתא pelilim. דיאיתתא. GALL. Arbitres, juges. ITAL.
Arbitri. GERM. Schaidleut. HISP. Iuezes arbitrarios. ANGL. Ar-
bitrers, judges. } Latine appellantur arbitri, δὴ τὸ διαίταιν, quod est
arbitri officio fungi.

DIATĒTĪCĀ. { διαίτικῆς. Cello partie de medecine, qui guerit par diète
& regime de vivre. ITAL. Medicina che sana c'ol governo della
vita. GERM. Ein ordnung und regiment so man im essen und trincken
braucht zuerhaltung der gesundtheit. HISP. Medicina de dieta.
ANGL. A parte of medicine that healeth by diete. } Medicina di-
citur quæ victu medetur, teste Celso lib. 1. in Proæmio, nempe
quæ ex moderata victus ratione sanitatem tuetur: vulgus, regimen
vocat.

DIAGLAUCĪŌN, genus collyrii, ex glaucio herba temperatum. Plin. lib.
27. cap. 10.

DIAGŌNĪŪS, διαγώνιος. Lineæ genus est, quam Latini nonnulli angula-
rem vocaverūt, quod ab uno angulo ad alterum perducatur. Vitruv.
lib. 6. cap. 3. Tertium, inquit, uti latitudo in quadrata paribus lateri-
bus describatur, inque eò quadrata diagonii linea ducatur, & quan-
tum spatii habebit ea linea diagonii, tanta longitudo atrio detur.

DIAGORAS, διαγόρας. Nomen Philosophi qui ἄγος cognominatus est,
quod nullos deos esse putaret, misteriaque omnia ita contemneret,
ut alios etiam ab iis averteret. Quare ab Atheniensibus pulsus est,
qui talentum polliciti sunt iis qui eum interfecissent. Suidas. Hujus
Diagoræ meminit Cic. lib. 1. de nat. deor. Quid Diagoras, Atheos
qui dictus est, posteaque Theodoros? Nonne aperte deorum
naturam sustulerat? Valer. Max. lib. 1. cap. 1. Athenienses Dia-
goram Philosophum pepulerunt, quia scribere ausus fuerat, pri-
mùm ignorasse an dii essent: deinde si sint, quales sint. Vide Pro-
tagoras. ¶ Fuit & Diagoras quidam Rhodius, cujus meminit Gell.
lib. 3. cap. 15. his verbis, Diagoras tres filios adolescentes habuit,
unum pugilem, alterum pancratiasten, tertium luctatorem, eos-
que omnes vidit vincere, coronarique eodem Olympiæ die: &
quum eum ibi tres adolescentes complexi, coronis suis in caput
patris positum, suaviarentur, quumque populus gratulabundus flores
undique in eum jaceret, ibi in stadio inspectante populo in oculis
atque in manibus filiorum animam efflavit. Hujus Diagoræ meminit
Cic. lib. 1. Tusc. quæst.

DIAGRĀMĀ, aris, διαγράμμα. Græcis inscriptionem, vel titulum libri
significat. Item decretum, formulam, vel edictum in scripturam re-
dignificat. Item Geometricam figuram, five ea triangularis fuerit, si-
ve quadrangularis, aut alterius formæ, cujusmodi apud Euclidem
demonstrandi causâ non pauca extant. Unde & Diagrammata Chal-
daica quodam in loco à Plutarcho appellantur, quæ vulgò Prognos-
tica vocantur. ¶ Est etiam diagramma præscriptio & brevitarium
quoddam in publicis collationibus fieri solitum, ut ex censu tributæ
conferantur. Cic. in Verr. Scripturam vocat. ¶ In musica autem dia-
gramma vocatur mensurarum proportio notis quibusdam descripta:
Vitruv. lib. 6. cap. 1. Uti in diagrammate musico, medianæ vocis habent
sonitum, &c. Reliqua vide in Budæi Commentariis. Nam ad Lati-
num dictionarium parum conducunt.

DIAGRAPHĒ, διαγραφή, descriptio, scriptura, publicanorum acta, præ-
scriptiones.

DIAGRAPHARIUS, ὁ ἀπειτῶν τὰ δημόσια, qui publica exigit, publicanus,
διαγραφοί, est liber, in quo illa annotantur. ||

DIAGRĀPHICĒ, es, διαγραφή. Plin. lib. 35. cap. 10. Et hujus autori-
tate effectum est, Sicyone primùm, deinde & in tota Græcia, ut pue-
ri ingenui ante omnia diagraphicem, hoc est, picturam in buxo do-
cerentur, recipereturque ars ea in primum gradum liberalium. Δια-
γραφή, Descriptio, antiquatio & peremptio rei cæptæ, vel jam
peractæ.

DIALAPIS, constitutum Imperatorium. Lege δίαλυσις.

DIĀLECTĪCĀ, διάλεκτικῆ. Ars disserendi, cujus finis est verum à falso
discernere: ita dicta δὴ τὸ διαλέγεσθαι, hoc est, à disputando. Cic. in
Topic. Judicandi enim vias diligenter persequenti sunt eâ scientiâ,
quasi Dialecticem appellant. Idem 4. Acad. Dialectica veri & falsi
quasi disceptatrix judex.

DIĀLECTĪCĀ, orum, plur. num. gener. neutr. Cic. Attic. lib. 14. Accubans
apud Vestorium hominem remotum à dialecticis, in arithmeticis sa-
tis exercitatum.

DIĀLECTĪCĒ, adverb. διαλεκτικῶς. Cic. 4. Acad. Multa admixta ex intima
philosophia, multa dicta dialecticè, &c. Quint. lib. 1. cap. 10. Ora-
tor etiam si rarò, non tamen nunquam probabit dialecticè.

DIĀLECTĪCŪS, i, substant. διαλεκτικός, qui tractat Dialecticam. Cic. in Orat.
Disputandi ratio, & loquendi, Dialecticorum sit: Oratorum autem,
dicendi & orandi. Idem 4. Acad. Quid sit verum, aut falsum, Diale-
cticus judicabit.

DIĀLECTĪCŪS, a, um, quod pertinet ad Dialecticam: ut Dialecticæ ca-
ptiones, apud Cicer. 2. de finib. Disputationes dialecticæ, Quintil.
lib. 7. cap. 14.

DIĀLECTĪŪS, διάλεκτος, linguæ alicujus proprietas, quod scilicet una-
quæque lingua peculiare habet, & à cæteris distinctum. Unde quin-
que dicimus esse Græcorum dialectos, Atticam, Ionicam, Doricam,
Æolicam, & Communem. Suet. in Tib. cap. 56. scribit valde mole-
stam Dialectum esse Doridem.

DIĀLEŪCŌN, διάλυκον. Croci sativi genus, in medio candidum, unde &
nomen accepit. Plin. lib. 21. cap. 6. Est per se genus sativi blandissi-
mum: vulgò, quum sit medio candidum, dialeucon vocant.

DIĀLĪS, e, διάλιος, ὁ δῖος, quod Jovis est, quem Δίον vocant Græci. Un-
de flamen Dialis, Jovis ministerio assignatus à Numa Pompilio: ut
docet Liv. lib. 1. ab Urbe. Græci etiam, τὸ δῖον, pro aere ponebant,
quo pacto nos etiam Jovis vocabulo utimur. ¶ Unde sit adjectivum
Subdialis, διαδάλιος, id significans quod extra tectum est, aëri &
cælo expositum. Plin. lib. 34. Illa super terram ex dialibus petris cæ-
ditur, hæc ex obtutis. Idem lib. 36. cap. 25. Subdialia pavimenta
Græci invenere, id est, quæ permanent sub dio. ¶ Dialectem Consullem,
ἰδιόμαχος ὑπὸ πύλαι, dixit Cicer. pro Consule unius diei, ludens nimirum
in voce ambigua, non secus ac si à die Dialis diceretur. Unde
celebratur illud scomma ejus in Caninium, Olim Flamines, nunc
I i 4 Consules

Consules Diales sunt. Hujus compositum potest videri Novendialis, de infra suo loco. ¶ De Diali Flamine, plura Gellius c. 15. lib. 10. Item Ovid. lib. 3. Fast.

Diällägē, Διαλλαγή, à nostris transfertur Conciliatio. Figura est, quum plura argumenta ad unum effectum deducuntur. Quint. lib. 9.

Diällögvs, Διαλογος. GALL. Dialogue, dispute entre quelques uns, discours raisonnez entre deux ou plusieurs personnes. ITAL. Dialogo, libro d'opera dove due ò piu persone parlano insieme, disputando ò altrimenti. GERM. Ein Gespräch. HISP. Libro, ò tratado, adonde se introduzen dos ò mas personas que disputan, ò hablen juntamente. ANGL. A dialogue, a communication and talkind betwene many or diverses personnes. ¶ Sermocinatio, sive disputatio, duorum, vel plurium interrogationem, mutuamque responsionem continens, dicitur Διαλογος, quod est disputare, sive sermocinari. Quint. definit esse sermonem ex interrogatione responsionisque compositum, de ea re quæ vel Philosophiam, vel Republicæ partes attingat, disceptans, cum apposita verborum personarumque expressione. Cicero. de claris Orator. Quum disputatio est inter eos, ut est consuetudo dialogorum. Sueton. in Tiber. cap. 42. meminit Dialogi, in quo certamen boleti, ficedulae, ostreae, & turdi, Tiberius induxerat.

Diällögimvs, Διαλογισμός, à Rufiniano refertur inter schemata Διαλογισμός, quum scilicet quis secum rem aliquam volutans, tanquam cum altero colloquens, interrogat & respondet. Exemplum insigne est illud in Eunuch. Ter. Quid igitur faciam? non eamne tunc quidem quum accersor ultrò? an potius ita me comparem, non perpeti meretricum contumelias? Excludit, revocat. Redeam? Non si me obsecrat.

Dialutenfes, Pelagiae ex purpurarum genere sunt, quæ vario soli genere pascuntur. Author Plin. lib. 9. cap. 37.

Diälytön, Διαλύσις, figura est quæ alio nomine asyndeton, sive asyncheton appellatur, quæ plures dictiones, orationesve sine copula junguntur. Latine dissolutum dici potest. Tale est illud Virg. lib. 4. Aeneid.

ite,

Ferte citi flammis, date vela, impellite remos.

¶ Diamēron, biduum. Pap.

¶ Diamēter, Διαμέτρως. GALL. Vn diametre, une ligne passant tout à travers, une figure divisée de bord en bord. ITAL. Linea che divide giustamente una figura. GERM. Ein schmurschlechte litten so die figuren in zwey gleiche theil durchschneidit. HISP. Linea para partir yguamente una figura, diametro. ANGL. A line going overchordwardl thar frome bordour to bordour, or margent to margent. ¶ Est recta linea, figuram, quæ longissimè patet, ex æquo secans: veluti diameter orbis est linea, quæ sic à summo ad imum tendit ad circum, ut per centrum eat, definitore Macrobius in somn. Scip. lib. 2. Sic in quadrangula, diameter vocatur linea à superiori lateris dextri angulo ad inferiorem lateris sinistri perducta: hoc dissentit ab Euclidis definitione. Latini dimetientem vocant; nam & Græcis Διαμέτρως, πωρ τὸ Διαμέτρως, id est, à dimetiendo dicitur. Colum. lib. 6. Est area rotunda, cujus diametros habeat pedes septuaginta. ¶ Unde proverbialiter, ut nunc, ita & olim dicebantur, Ex diametro opposita: & Diametro distare, ἐκ Διαμέτρως, de vehementer inter se pugnantibus. Lucianus in Tyranno.

¶ Diamone, Διαμωνή, permansio, perseverantia, perennitas: à Διαμωνω, Permaneo.

Diamoron, à succo mori nomen sumit, ex quo conficitur. ¶

DIANA, Diviana, vel à Dai Hebr. vel quasi Duana, vel quasi Jana. Prius enim Iana, & Diana: exinde Dejana, tandem Diana, Jovis filia ex Latona, eodem cum Appolline partu edita. Αρτεμις. Eadem & Luna dicitur, sive quod noctu una, hoc est, sola & sine fratre luceat: sive quod lumen à sole accipiat, quasi luce lucens aliena. ¶ GERM. Der Mon. ¶ Præterea & Noctiluca dicta est, sub quo nomine etiam templum in palatio dedicatum habuit. Hanc parturientes Junonis Lucinæ nomine invocabant: Junonem quidem appellantes à juvando: Lucinam verò, quod partum in lucem proferte putaretur. Virg. 4. Eclog.

Casta farve Lucina, tuus jam regnat Apollo.

Græci εὐλάμω vocant. Alii Lucinam dictam putant, quod oculis & luci præsit: alii à luco, quem Romæ in Exquiliis habebat. Eadem & Proserpina, Περσεφονη, dicta est, & Dictynna: quarum appellationum rationem vide suo loco. Apud inferos Hecate dicitur, vel quod centum victimis placeret, vel quod centum annos errare faciat insēpultos. Dicta est & Pergæa, Περγαια, à Perga Pamphyliae oppido, in quo templum habuit insigne. Plures tamen Dianæ fuisse, Cic. lib. ult. de nat. deor. scribit: sed illa nominatissima est, quæ eodem partu cum Appolline ex Jove & Latona nata est. Hæc ob virginitatis amorem fertur hominum consortia defugisse: & ut à se libidinis pruritus amoveret, venando sylvas incoluisse, paucarum virginum comitatu contenta. Arcum ferebat & pharetram, succincta semper incedens, & cothurno induta. Ob hanc causam sylvarum & nemorum dea putabatur. Dicta est Fascelis, à fasce lignorū, ubi ejus simulachrum abditum erat, quod occiso Thoante Tauricæ regionis rege ab Iphigenia Agamemnonis filia in Italiam delatum est. Laudatissimum templum habuit apud Ephesios: aliud item in Taurica regione, ubi carne tantum humana litabatur. Plaut. Mil. se. 4. a. 2. Ut Ephesiae Dianæ fumificem. Ovid. 13. Metam.

Immeritam scena natam mactare Diana.

De hac Lucan. lib. 1.

Et Tauroscytica non mitior àva Diana.

¶ Dianam autem dictam putant, quasi Jovianam, δῶδ' ὁ δῖος: fuit enim (ut jam diximus) Jovis filia ex Latona.

Dianius, a. um. Ovid. lib. 5. Fast.

Exagitant & lar, & turba Diana fures.

Id est, canes Dianæ venatrici sacri.

¶ Diangelus, idem qui Exangelus.

Dianicum, Plinio notum, hodie Denia, Denia. V. olim E. sub A. Tolentino: sita est in D. Valentina, gaudetque titulo Marchionatus: ad

Ducem Lermæ ex gente Sardonallia spectat. ¶

DIANCÆ: Mens, intellectus. { דאחא dāhath. דיאנא. GALL. Entendement. ITAL. Mente, intelletto. GERM. Die vernunft/oder verstand. HISP. Entendimiento. ANGL. The vnderstanding. } Unde figuras dianceas vocant Rhetores, quæ sensum magis, quàm verba spectant. Quint. lib. 1. Figuras quas lexeos, quasque dianceas vocamus. Dianca, inquit Rufinianus, fit propriè, quum præponitur non id quod fieri oportet, sed quod fit. Virg.

— furor arma ministrat.

Tullius, Dolabella autem, quemadmodum homines nobiles decet, ulcisci injuriam fortissimè perseverat.

DIANIUM, Διανιον, vulgò Denia. Oppidum est Hispaniæ Tartaconensis, in ora maris Balearici. Ptolem. inter Edetanorum oppida enumerat, lib. 2. cap. 6.

¶ Dianome: vide Diamone.

Diapāpaver, confectio ex papavere. L. M.

Diāpāsmā, atis, Διαπασμός. Inspergimen siccis odoribus constans, ut scribit Plin. lib. 13. cap. 2. cujus præcipuus usus est in coercendis sudoribus, ut inarescant corpora à balneo: quanquam non ob hoc solum, verumetiam ad fovendam, vel laxandam, aut astringendam aliquam corporis partem soleat adhiberi. Vide Marcellum Virgilium in Dioscoridem lib. 1. cap. 21. Dicitur autem δῶδ' Διαπασμου, in ptergo. Martial. lib. 1.

Quid quod olet gravius mistum diapasmate virtus?

Diāpāson, Διαπασών. Musica mensuræ genus, constans ex diapente & diatessaron, hoc est, ex quinque tonis & duobus semitonis minoribus. Qua de re vide Comment. Macrobius in somn. Scip. GALL. Vn accord de Musique de cinq tons, & deux demy tons.

Diāpēntē, Διαπέντη. Musica mensuræ genus, tribus constans tonis, & hemitono minore. Vide Macrobius in somn. Scip. GALL. Vn accord de trois tons, & un demy ton.

Diāphānēs, Διαφανής. Fluvius est Siciliae, ea in parte, quæ Syriæ contermina est: ita dictus ab aquæ perspicuitate. Vide Plin. lib. 5. cap. 27.

Diāphānum, Διαφανία. Latine dicitur transparent, sicut crystallum, δῶδ' Διαφανιον, quod est translucet.

Diāphōnā, Διαφωνία. Dissensio, discordia: Διαφωνία, discordo, dissono.

Diāphōrā, Διαφορά. Διαφορά. GALL. Difference. ITAL. Differenza. GERM. Underscheid. HISP. Diferencia. ANGL. Difference. ¶ Latine differentia, δῶδ' Διαφείρα, quod est differre.

Diāphōrētīcā medicamenta, Διαφωρητικὰ φάρμακα, à Latinis vocantur discussoria, quæ scilicet collectiones incipientes non ad pus, aut ad sanem perducunt (quod Græci vocant πικρῆν,) sed sine suppuratione aliqua disjiciunt, & dissolunt: id enim medici Διαφωρητικῶν appellant.

Diāphrāgmā, atis. Διαφραγμα. ANGL. The midriffe that devideth the hart and lightes frome the other bowels. ¶ Quanvis ex vi vocabuli omne illud significet, quod in re aliqua medium est (unde & cartilaginem illam, quæ nares dirimit, Græci Διαφραγμα appellant.) Peculiariter tamen medici hac voce utuntur pro musculo quodam rotundo, qui spiritalia viscera à naturalibus, hoc est, cor, & pulmones à jecore & liene, velut paries quidam interjectus, intersepit & dirimit. Hujus autem musculi summum caput in costarum extremis statuitur, ubi multæ carnis est particeps. Desinit autem in medium, quod membranosum est, & tendoni finitimum. Ab anteriore parte malo punico annectitur, circumductumque per notharum costarum extrema, retro ad duodecimam spinæ vertebam adhærescit. Tunicas habet duas, superiorem à membrana costas succingente; inferiorem verò à peritonæo. Usus ejus est triplex: nam & primum est respirationis instrumentum: deinde non leve ad alvi exonerationem offert momentum: postremò vitalia (uti jam diximus) à naturalibus separat, unde etiam nomen accepit: Διαφωρητικῶν enim aliud nihil est quàm intersepere. Qua ratione etiam à Latinis septum transversum appellatur. Corn. lib. 4. At sub corde atque pulmone transversum ex valida membrana septum est. Idem in Proæm. lib. 1. Simulâque verò ferrum ad præcordia accessit, discissum transversum septum est, quod membrana quadam superiores partes ab inferioribus diducit (Διαφωρητικῶν Græci vocant) hominem protinus animam amittere.

Diapontinus. Plaut. Mostell. se. Habeo: Ego transmarinus hospes sum diapontinus.

Diāpōrēsīs: Dubitatio. Διαπόρεσις. GALL. Doutance, doute. ITAL. Dubitanza, dubbio. GERM. Zweifelung. HISP. Duda. ANGL. A doubting. ¶ Figura oratoria, quæ fit quoties omnia & magna videntur, & paria, ita ut orator nesciat à quibus potissimum dicere incipiat. Terent. in Eunuch. Quid commemorem primum, aut laudem maximè? Illam qui dedit mihi consilium ut facerem, an me qui ausus sum incipere? an fortunam collaudem, quæ gubernatrix fuit?

Diāpsālmā, atis. Διαψαλμα. Διαψαλμα. ¶ Commutatio rhythmici, aut vicissitudo canendi, ut quidam volunt. Alii pausationem spiritus interperantur, alii alterius sensus variorum, alii rhythmici distinctionem, alii verò cujusdam musicæ varietatis silentium. Author Hieron. in Epist. ad Marcellum. ¶ Meursius in Gloss. Διαψαλμα, intervalla psalmodiarum.

DIARIUM, ii, à die fit, & significat victum quotidianum, id est, quod in unius diei cibum datur. { דבאר דבר יום ביומו debar jom bejomò. דיפנאציע די טאג. GALL. Pitance d'un jour, ou dépense journaliere. ITAL. Il viver d'ogni giorno. GERM. Ein tägliche speiß/was man in einem tag isst oder verthut. HISP. La comida de un dia. ANGL. The allowance of one d'ay. } Mart. lib. 11.

Sed lupus usuram, puerique diaria possunt.

Horat. 1. Epist. Cum servis urbana diaria rodere. ¶ Accipitur & pro libello, in quo acta quotidiana perscribuntur. Græci ἡμερησία appellant. Gellius cap. 18. lib. 5. afferens verba Sempronii Afellionis, Quasi qui diarium scribunt. ¶ GALL. Papier journal. ITAL. Giornale. GERM. Ein büchlin in welches mann eines teden tags geschicht verzeichnet.

verzeichnet. **HISP.** *Historia que procede de dia en dia.* **ANGL.** *A reckening booke.* } Juvenal. diurna plurali tantum numero. ¶ Legitur & Diarius, a, um, ἡμερησίως : ut, Diaria febris, hoc est, febris unius diei : quamvis non raro in quartum usque diem producat.

Diaria, quotidiana salaria.

Diarrhœa, διάρροια. Alvi purgatio, ventris fluxio. **Cic. Gallo.** In cœna augurali apud Lentulum tanta me diarrhœa arripuit, ut hodie primum videar cœpisse consistere. **GALL.** *Diarrhœe.*

Diarrhœon, διάρροια. Græcis significat aquosum, palustre : quo cognomine etiam Hipponem Africae Zeugitanæ oppidum, & Hipponem regio (quod oppidum est Numidiæ) distinxerunt : quos & Romani imitati, Hipponem dilutum vocaverunt. **Author Plin. lib. 5. cap. 4.**

Dias, Sophista Epheusius, Philippi Macedonis tempore commemoratur à Philostr.

Dias, adis, Διάς, Lyciæ oppidum, à Diade quodam conditum, à quo & nomen accepit. **Author Steph.**

Diastatyrion, Διαστατύριον. Compositio quædam medicorum ad excitandam Venem : ita dicta, quod satyrion herbam recipiat, excitando Veneris appetitui in primis efficacem.

Diastosis, pro eo qui præest alteri in via.

Diastendon, tormenti genus est, cum arbor duobus ramis incurvatur, & acceptum in medio corpus humanum abrupit, ramis in diversa trahentibus.

Diastema, aris, Græca dictio, spatium, intervallum, sive intercapedinem significans. } רור *révah.* διάστημα. **GALL.** *Intervalle, espace.* **ITAL.** *Intervallo.* **GERM.** *Underscheidende weitte.* **HISP.** *Espacio.* **ANGL.** *Space, or distance.* } Utitur hac voce Sidonius Apollinaris, qui tamen in hoc falsus est, quod penultimam syllabam corripuerit, quæ apud Græcos per n longam vocalem scribitur.

Sic, inquit, placidam Paphien servare diastema quintum.

Diastole, Διαστολή. Figura est dictionis, qua brevis syllaba contra naturam producit : ut, Italiam fato profugus : ubi prima syllaba in dictione Italiam, quæ naturâ brevis est, extenditur. ¶ **Diastole** item apud medicos vocatur dilatatio thoracis, quæ fit quum spiritum attrahimus, quemadmodum & systole ab eisdem vocatur illa cordis, thoracisque contractio, quæ fit inter expirandum.

¶ **Diastrophî oculi**, Διαστροφῆς, in furentibus perverfi : ut apostrophî, retroverfi, à στροφή verito.

Diastymus, Διαστυμῆς. Figura est, qua una dictio ad duo diversa significata distrahitur. **Virg. 9. Eclog.**

argutos inter strepere anser olores :
id est, malus Poëta inter bonos. Fit à verbo Græco Διαστέρω, quod inter cetera significat Distraho.

Dialyticum, est bipartitum, & Trisyliticum, Tetrasyliticum : Tripartitum, Quadripartitum.

Diastaron, διαστάρον, authore Macrobio, Musicæ mensura est, constans duobus tonis & semitono minore. **GALL.** *Vn accord de musique contenant deux tons & demy.*

Diatheca, α. } דבריהם דברים *debarim acharonim.* Διαθήκη. **GALL.** *Testament.* **ITAL.** & **HISP.** *Testamento.* **GERM.** *Ein Testament.* **ANGL.** *A testament.* } & Diatheca, orum, pro testamento ponitur, & pro hereditate quæ testamento obvenit. Quum autem testamentum significat, pluraliter plerumque effertur. **Martial. lib. 11.**

O quantum diatheca valent, & quinque comati,
Tunc quum pauper erat, non sciebat Aper.

Diathesis, διάθεσις. Affectus : & unum ex accidentibus verbi, quod Latini genus vocant.

¶ **Diaticisma**, murus interfepiens, interpositus ad aliquid dirimendum. **Bud.**

Diatim, id est, quotidie.

¶ **Diatonus**, διατονός. Lapides, qui perpetua crassitudine utraque parte religando parietum soliditatem confirmant. Dicuntur διατόνοι, à Διατίνω, pertendo, quia per utrumque extremum tenduntur. **Vitruv.**

Diatrietis, a, um. Tornatilis, διατριετις, ut Diatrietus calix : Διατριετις enim aut perforo significat, aut torno conficio. **Ulp. l. si servus, ad legem Aquil.** Si calicem diatrietum faciendum dedisti, si quidem imperitia fregit, damni injuria tenebitur. Hæc pocula à Cicerone & Salustio ferè Toreumata vocantur. Hinc Diatrietarius cælator, qui tornata opera facit, in **l. 1. C. de excus. artific.**

Diatriba, διατριβή, mora, commoratio, disputatio : item ¶ locus exercitii : **Gellius cap. ult. lib. 1.**

¶ **Diatyposis**, Διατύποισις, deformatio.

Diaulus, διαουλός. Spatium duorum stadiorum. Stadium enim, ut Hieronymo placet, pedes in longitudinem sexcentos habet : diaulus, mille ducentos : milliarius, stadia octo : dolichus, δολιχός, stadia duodecim. **Vitruv. lib. 5.** In palastris peristylia quadrata, sive oblonga ita sunt facienda, uti duorum stadiorum habeant ambulationis circuitionem, quam Græci vocant δῖουλον. ¶ Est etiam mesaulium.

¶ Aliud diaulus, aliud tibia : αὐλός est tibia : item quidquid longum & angustum est. Diaulion in scena dicebatur, ubi tacentibus omnibus intus concinebat tibicen. **Rhodig. lib. 9. cap. 7.** ubi etiam agit de variis Tibiarum speciebus. ¶ Item Diaulus vir erat ex medico factus cadaverum funerator : de quo **Martialis,**

Chirurgus fuerat, nunc est vespillo Diaulus.

DIBALO, as, ate, verbum ab animalium voce ad homines translatum : Dibalare rem, est quod Græcè dicitur, καθάφαγειν τὸ πλοῖον. **Varr. lib. 6. de ling. Latina.**

Dibapha, sive Dibaphus. } שני רעורען *tolahab schanni.* דיבאפה, ἡ διβאפה. **GALL.** *teint deux fois, renforcé de teinture, comme estoit la pourpre.* **ITAL.** *Porpora tinta due fiata.* **GERM.** *Zwey mal eingetunckter purpur.* **HISP.** *Cosa dos vezes teñida de color bermejo.* **ANGL.** *Twofeas purple died.* } Purpura Tyria bis tineta : ita dicta παρὰ τὸ εἶναι βὰπτισθῆναι. **Plin. lib. 9. cap. 39.** Huic successit dibapha Tyria, quæ in libras denariis mille non poterat emi. Hac Lentulus Spinter Ædilis curulis primus in prætexta usus improbatur, anno Urbis conditæ septingentesimo, Cicerone Consule. **Cic. Calio**, Δίβαφος, Curtius noster cogitat : sed cum infector moratur. Ubi notat Curtium nullius pretii hominem, qui immaturè aspirabat ad magistratum.

¶ **Dibellium**, vexillum bifidum Imperatoris. **Buleng.**

Dibola, tela duplii cuspede, vel ancipitia : à δὶς bis, & βολή jaculatum. δὶβολή anceps : διβολία duplex lana.

Dibutades Sicyonius, teste **Plin. lib. 37. cap. 2.** primus Corinthi figulus fuit, qui ex creta vasa cœpit conficere, & extremis imbricibus regularum personas imponere.

Dica, Judicium, actio, libellus actionem continens. } δίκη. **GALL.** *Vne cause ou proces, une action judiciaire.* **ITAL.** *Petizione ò dimanda in giudicio.* **GERM.** *Ein brieff in welchem ein rechts handel begriffen oder verkundt wirt / ein manungs brieff.* **HISP.** *Demanda en juyzio.* **ANGL.** *An cause, action, or proceffe.* } Terent. in *Phorm.* En unquam injuriarum audisti mihi scriptam dicam? hoc est, Ecquando audisti me injuriarum nomine in judicium fuisse vocatum. **Ibidem**, Cognatum te meum esse dicam, & tibi scitibam dicam. δίκην ἰππῶν. Dicitur & Dicam impingere. Terent. in *Phorm.* Si tu illam attigeris fescus, quàm dignum est, Dicam tibi impingam grandem. Δίκην Græci Deam esse sinxerunt judiciorum præsidem, eamque virginem, & Jovis filiam (qualem etiam Latini fingunt Justitiam,) ejusque ministri, δίκασται dicebantur, hoc est, judices, & litium diremptores. **Budæus:** Dica non actionem significat, ut **Budæus** existimavit, sed Judicium : unde sæpe 4. **Verrin.** apud **Cic.** Sortiri dicam, & fortiri per eodem ponuntur. Et Dicam alicui scribere, est aliquem ad judicium vocare. Scribitur **Heraclio dica.** **Ibidem.**

¶ **Dicabula**, dictæria. **Capella.**

Dicæctas, Dicaculus, vide **Dico.**

Dicæa, Δικαια, urbs Macedoniæ in Thermaico sinu, à Dicæo Neptuni filio. **Author Plin. lib. 4. cap. 10.**

Dicæarchia, Δικαρχία, urbs olim celeberrima in ora Lucaniæ, quæ nunc Puteoli, quod ea civitas quondam justissimè regebatur. Nam Græci Δίκαιον justum vocant, Δικῶν principatum. Sunt qui Dicarchiam vocant hanc urbem, per quatuor syllabas. Unde & possessivum **Dicarchæus**, apud **Sidonium Apollinarem** legitur,

Namque Dicarchæa transfatus pulvis arena.

Loquitur illic de pulvere Puteolano, qui in aspergendis Palastritarum corporibus primam laudem habebat.

Dicæarchus, Δικαρχός, Philosophus fuit Siculus, ex Messana civitate, Aristotelis auditor, Philosophus, Orator & Geometra : scripsit de Republica Spartiatarum, quem librum quotannis prælegere in loco publico cautum erat, juvenesque auditum convenire. Hic opinatus est hominum exordium nullum exitisse, tanquam semper fuerit humanum genus. Composuit tres libros, in quibus scribit animam nihil aliud esse, quàm vim quandam atque potentiam æqualiter fusam tam in corporibus brutorum, quàm hominum, eamque à corpore credebatur esse inseparabilem, & unà cum corpore interire. ¶ Fuit item alter **Lacedæmonius Grammaticus**, Aristarchi auditor. **Suidas.**

Dicæogènes, Δικαιογένης, Poëta scripsit Tragedias & Dithyrambos. **Author Suidas.**

Dicæoilogia, Δικαιολογία. Juris sui in medium prolatio, quum scilicet jure nostro freti, æquitatem causæ quàm brevissimè complectimur i **Rutilius Lupus.**

¶ **Dicastes**, Δικαστής, judex.

Dicalsterium, Δικαστήριον, judiciale forum : à Δικάζω, judico.

Dicax, vide **Dico**, is.

¶ **Dicæophylax**, juris custos, rationali gregum substitutus. **Buleng.**

Dicæopragma, juris actio, justa actio. **Dicæophylax**, dignitatis nomen. **Idem.**

Dichoræus, Διχοραῖος. Pedis genus est, ex duobus constans trocheis : ut, **Audiamus** : quum scilicet prima & tertia syllabæ producantur, secunda autem & quarta corripuntur.

¶ **Dichoria**, Διχορία, totus chorus dimidiatus : ut **μυζοχοριον**, chori dimidiû.

Dichotomia, sectio in duas partes : διχοτομία.

Dichotomôs. } דִּיכֹוֹתוֹמוֹס *nechetsáh.* Διχοτόμος. **GALL.** *Divisé en deux parties.* **ITAL.** *Partito in due parti.* **GERM.** *In zwey theil zerschnitten.* **HISP.** *Partido en dos partes.* **ANGL.** *Divided in two partes.* } Apud nos idem est quod dimidiatus, sive per medium sectus : qualis septimo quoque die post plenum orbem luna videretur.

¶ **Dicio**, est potestas, imperium. Ideo dicio, judicium, potestas, nutus, aliquando conjunguntur. **Illud Virg. Æneid.**

Qui mare, qui terras omni dicione teneret,
exponitur, omni potestate : sic pace, legibus, bello. **Gloss.**

Dicis causa, quid sit, docet **Victorius cap. 24. lib. 8.** Vide **Dico.**

Dico, as : priore correpta, Consecro, dedico. } דָּבַר *chanách.* שָׁרַפְתִּי *kidésch.* ἀνάθημι, ἀφιερῶ. **GALL.** *Dedier, consacrer, donner à perpétuité.* **ITAL.** *Dedicare, consecrare.* **GERM.** *Zuaignen.* **HISP.** *Dedicar ò consagrar.* **ANGL.** *To consecrat, to give over for ever.* } **Plin. lib. 12. cap. 1.** Priscóque ritu simplicia rura etiam nunc Deo præcellentem arborem dicant. **Cicer. 1. Tusc.** Dicati Apollini cygni. ¶ Accipitur etiam pro addicere, offerre, & se totum alicui tradere. **Cic. Cal. lib. 1.** Balbum quanti faciam, quàmque me ei totum dicaverim, ex ipso scies. **Idem 3. de Orat.** Non vidit eorum ipsorum, qui tum adolescentibus **Crasso** se dicarent, horribiles, miserósque casus. Dicare se in aliquam civitatem, & Dicare se civitati. **Cicer. pro Corn. Balbo.** ¶ Hujus verbi composita sunt **Abdico**, **Dedico**, **Indico**, **Prædico**, quæ habent pen. corr.

Dicatio, nis : Consecratio, addictio. } דָּבַר *chanuchcháh.* ἀνάθησις, ἀφιερῶσις. **GALL.** *Dedieiment, consecration.* **ITAL.** *Esse donare & dedicare.* **GERM.** *Zuaignung.* **HISP.** *La dedicacion.* **ANGL.** *A vowing, a promising or consecrating.* } **Cic. pro Corn. Balbo.** Duarum civitatum civis esse nostro jure civili nemo potest. Non esse hujus civitatis civis qui se alii civitati dicaret, potest. Neque solùm dicatione, sed etiam postliminio potest civitatis fieri mutatio.

Dicaturâ, α, ἀνάθησις, Dicatione. **Plin. in Praefat.** Nec fiducia operis hæc est, sed dicaturâ : sic enim legi debet, non verò *indicatura.*

Dico, is, dixi, dictum : Loquor, eloquor, verba facio, narro, orationem habeo, commemoro, profero. } דָּבַר *amár.* λέγω. **GALL.** *Dire, parler.* **ITAL.** *Dire, parlare.* **GERM.** *Sagen / reden.* **HISP.** *Hablar, dezir artificialmente.* **ANGL.** *To say tell, or shew.* } **Plaut. Asinar. sc. 3. v. 31.**

Ne istuc nequicquam tam indignum dictum dixeris in me. Idem *Curc. sc. 2. a. 5.* Dixi equidem tibi, quoties dicendum est. Idem *Pseud. sc. 2. a. 3.* Ego dicam tibi. Mox, Eloquar. *Ibid. sc. 4. a. 2.* Quid nomen esse dicam isti seruo? (i. doce nomen.) Idem *Mof. sc. 2. a. 1.* Ei rei argumenta dicam. Idem *Men. sc. 2. a. 4.* Dic mea uxor. Idem *Curc. sc. 1. a. 3.* Cur non venit? Ego dicam tibi: quia, &c. *Ibid. sc. 2. a. 1.* En dicam? P. Age, dice. Idem *Capt. sc. 2. a. 2.* Dice, demon- monstra, præcipe. Idem *Men. sc. 2. a. 4.* Plus, aut minus, quam opus erat, dixeram. Idem *Asin. sc. 2. a. 5.* Dicebam pater tibi, ne matri consuleres malè. (*Te te le disois bien.*) Dici non potest quam indignum facinus feceris. Idem *Mof. sc. 2. a. 2.* Quidnam esse dicam! (Mirantis.) Idem *Asin. sc. 3. a. 3.* Dixin' tibi esse hic Sycophantas plurimos. Idem *Men. sc. 2. a. 2.* Dicam quemadmodum conscribas (id est, dictitabo.) Idem *Curc. sc. 4. a. 2.* Omnia herclè dixi uxori. *Ibid. sc. 2. a. 4.* Herclè quin tu rectè dicis. *Ibidem*, Nego me dicere (pro dicturum.) *Ibid. sc. 1. a. 5.* Cæpi assentari, quicquid dixerat. Idem ego dicebam. Idem *Men. sc. 2. a. 3.* &c. L. Memento promississe. C. Nunc idem dico. Idem *Curc. sc. 1. a. 4.* Tu promissisti. C. Non commemini dicere. *Ibidem sc. 3. a. 5.* Contumeliam alicui facias, tibi non dicatur? Idem *Asin. sc. 4. a. 2.* Dicere causam. Vide *Causa*. Dicera diem, vide *Dies*. Dicere dictum, vide *Dictum*. Dicere falsum, vide *Falsum*. Item, Dicere jus, vide *Ius*. Cic. *pro Quintio*. Quid hoc iniquius dici, aut commemorari potest? Apud Oratores verò Loqui, est qualiacunque verba proferte: Dicere verò, eleganter & facundè. *Quintil. lib. 10.* Nam mihi ne dicere quidem videtur, nisi qui dispositè, ornatè, copiosè dicit. Cic. *in Oratore*, Quamquam aliud videtur oratio esse, aliud disputatio: nec idem loqui esse, quod dicere: attamen utrumque in disserendo, disputandi ratio, & loquendi, Dialecticorum sit: Oratorum autem dicendi, & orandi. Hinc dictio, λόγος, φησις, vocatur oratoria & facunda oratio: licet etiam pro parte minima orationis significativa accipiat, quam Græci λίσση appellant. *Ovid. Eleg. ult. lib. 3. Trist.*

Est fuga dicta mihi, non est fuga dicta libellis (id est, indicta.)

Idem 2. *Fastor.*

Proxima lux vacua est: at tertia dicta Quirino.

Idem *Eleg. 4. lib. 4. Trist.*

— positis pro nomine signis

Dictus es: ignoscas laudibus ipse tuis.

Plaut. *Pseud. sc. 1. a. 1.* Ne tibi dictum neges, dico prius. Mihi quæ dicam, edisserere (id est, quæ rogabo.) Idem *Capt. sc. 2. a. 5.* Nunquam istuc dixis. *Ibid. sc. 2. a. 1.* & *Aul. sc. 6. a. 4.* Mihi ne dixis. Idem *Mil. sc. 3. a. 2.* Idem *Asin. sc. 1. a. 5.* Dicere injustè alteri: pro maledicere. Idem *Pseud. sc. 2. a. 2.* Quæ dixi tibi (id est, promissi,) effecta reddidi. *Ibid. sc. 2. a. 5.* Ipsi sat habent, quod possit ipsis verè dici (id est, obijci.) Idem *Curc. sc. 1. a. 4.* Dicere, etiam vocare, & nominare est. *Virg. 1. Aeneid.*

Est locus, Hesperiam Graii cognomine dicunt.

¶ Quandoque indicare. Idem 3. *Eclog.*

Dic mihi Damæta, cuium pecus? an Melibæi?

¶ Quandoque denuntiare, παρρησιάζειν. Terent. *Andr.* Sed dico, ne temerè facias. ¶ Quandoque promittere, ἰπαρρησιάζομαι. Pompon. *in Pistoribus*, Numos certos dico quinquaginta millia. *Salust. lib. 2. histor.* Eodem anno in Macedonia C. Curio in principio veris cum exercitu profectus in Dardaniam, quibus potuit, pecunias dictas coëgit. ¶ Quandoque pro affirmare. *Marr. in Amph.*

Quum verus patria diceris esse pater.

¶ Quandoque pro dicare. *Virg. 6. Aeneid.*

Iunoni inferna dictus sacer.

¶ Quandoque pro significare. Terent. *in Eunuch.* At nesciebam id dicere illam. Et *alibi*, Quasi tu dicas factum id meo consilio. ¶ Quandoque accipitur pro cantare. *Virg. 3. Eclog.*

Alternis dicetis, amant alterna Camæna.

¶ Quandoque pro pronuntiare. Hinc fit, Dicere sententiam, quum tanquam consiliarii quid nobis videtur, pronuntiamus. *δοκίμασις*. *Quintil.* Apud iudices quidem secundum legem dicturus sententiam, de confessis præcipuè, ridiculum est. ¶ Dicere leges aliud est quam Ferre leges, ἰπαρρησιάζειν νόμους. Feruntur enim leges apud suos. Dicuntur autem victis, hoc est, imperantur. *Livius*, Quando perinde ac victo jam sibi leges dicerentur. ¶ Dicere diem, est citare, vel in jus vocare, & diem præfigere, quod ad causam dicendam præsto sit, ἰπαρρησιάζειν δίκην. *Liv. 3. ab Vrbe*, Quum diem Appio Virginius dixisset, Appius stipatus Patriciis juvenibus in forum descendit. ¶ Interdum etiam extra iudicium, dicere diem, est certum diem præfigere, constituere, sive assignare. Terentius *Andr.* Hic nuptiis dictus est dies. *Cæsar 1. bell. Gall.* Diem dicunt, quæ ad ripam Rhodani omnes conveniant. ¶ Dixi, per syncopen, pro dixisti. Terentius *Eunuch.* Dixi eunuchum velle te. ¶ Dicere causam dicitur reus, quum accusationibus respondere cogitur. *Liv. de bell. Maced.* Scipio iustus dicere causam, orationem, &c. *Cæsar 1. bell. Gall.* Argentorigem ex vinculis causam dicere coëgerunt. Dicere causam pro aliquo, id est, defendere. *Plaut. Bacchid.* Sed tu qui pro tam corrupto dicis causam filio, eadè mne erat hæc disciplina olim quum tu adolescens eras? Non dico causam quin: id est, Non renuo. Terent. *Phorm.* Non causam dico, quin quod meritis est, ferat. ¶ Dicere dotem filio, vel filia, est promittere dotem. Idem *Heaut.* Quid dotis dicam te dixisse filio? Et paulò post, Sed ita dictu opus est, si me vis salvum esse, & rem & filium, me mea omnia bona doti dixisse illi. Cic. *pro L. Flacco*, Doti Valeria pecuniam omnem suam dixerat. ¶ Dicere cenam. *Plaut. Stich.* Fero convivam Dionysium, mihi quæ & tibi, namque ædepol cæna dicta est, locus liber datus est mihi, & tibi apud vos. ¶ Jus dicere, est magistratum. Cic. *de provinciis Consul.* Emisti grandi pecunia, ut tibi de pecuniis creditis jus in liberis populis, contra Senatusconsultum, & contra legem generi tui dicere liceret. Idem *pro L. Flacco*, Qui anno antè Romæ jus dixerat. ¶ Dicere Magistrum Equitum, pro creare. *Liv. 5. ab Vrbe*, Is sibi magistrum equitum, Posthumium Ebutium dicit. ¶ Dicere multam, antiqui tum dicebant, quum ad populum & in comitiis multa disceptanda irrogabatur, quod ipsi Cætrare multa dicebant. Idem *Liv. 2. bell. Punic.*

cap. 5. Excitati que tandem duo Trib. pleb. Sp. & L. Carvilius, quum rem invisam, infamemque ceterent, ducentum milium æris multam M. Posthumo dixerunt: cujus certandæ quum dies advenisset, &c. Vide *Gell. cap. 7. lib. 14.* Dicere multationem, sive multam pecoris. *Plin. lib. 18. cap. 3.* Multatio quoque non mihi ovium bouumque impendio dicebatur. *Varro*, Sed quum ejusmodi multa pecoris armentique à magistratibus dicta erat, abigebantur oves bovè que. Dicere vindicias: item, vindicias dare, vel pronunciare. *Liv. 3. ab Vrbe.* ¶ Dicere Musam alicujus. *Virg. Eclog. 8.*

Damonis Musam dicemus, & Alpheisibæi.

¶ Dicere nomen alicui, pro imponere. *Liv. 1. ab Vrbe*, Brevi stirps quoque virilis ex novo matrimonio fuit, cui Ascanium parentes dixerunt nomen. ¶ Dicere repudium. *Tacitus lib. 3.* Quirinus post dictum repudium adhuc infensus, quanvis infami, ac nocenti miserationem addiderat. ¶ Dicere sacramento dicebantur milites, quum ad jusjurandum adigebantur, Rempublicam se non deserturos. *Liv. 2. bell. Punic. 5.* Tribuni plebis, si eis videretur, ad populum ferrent, ut qui minores decem & septem annis sacramento dixissent, iis perinde stipendia procederent, ac si viginti annorum, aut majores milites facti essent. Idem 4. *ab Vrbe*, Hoc decreto Consul armatus, quum paucis appellatibus Tribunum, collum torfisset, metu ceteri sacramento dixerunt. Dicere sacramentum. Idem 4. *bell. Punic.* Hodie consules cretris, quibus sacramenta liberi nostri dicant. *Horat. 2. Carm. Ode 17.*

Nonego perfidum

Dixi sacramentum.

Dicere de scripto. Cic. *pro Plant.* Reciteturque oratio, quæ propter ejus magnitudinem dicta de scripto est. De loco superiore, vel e loco superiore. Idem 4. *Verr.* Primum ipse in Sicilia sæpe & palam de loco superiore dixerat: id est, de sella prætoria, & pro tribunali sedens. Suprà enim dixerat, Palam de sella tribunali. Idem *Attic. lib. 2. cap. 39.* Q. Catulum ex inferiore loco jusserat dicere. ¶ Dicere sententiam Senator dicitur, quum suam in Senatu sententiam exponit. Idem *Cic. 6. Verr.* Mos est Siracusis, ut si qua de re ad Senatum referatur, dicat sententiam qui velit, nominatim nemo rogatur. *Cæc. Ciceroni*, Consulem designatum primum sententiam dicentem. Dicere pro sententia, idem quod dicere sententiam: sicut, Dicere testimonium, & pro testimonio. *Liv. 2. bell. Maced.* Et quando nemo vestrum qui in hoc consilium convocati estis, pro sententia quicquam dicere vult, aut audeat, orationes Legatorum externo die pro sententiis dictas perenseamus. ¶ Dicere ex tempore. *Plin. Epist. 27.* Dicit semper ex tempore, sed tanquam diu scripserit. *Quint. lib. 6. cap. 3.* ¶ Dicere testimonium, & testimonia, est testificari & probare. Cic. *ad Quintum fratrem, lib. 3.* Quum testimonium secundum fidem & religionem gravissimè dixissem. Idem *pro Sylla*, Qui in illum testimonia gravia dixerunt. ¶ Dicere pro testimonio, quod nunc dicimus Deponere. Idem *Cic. lib. 7. Verr.* Dicetis pro testimonio de missione nautarum, de fame, &c. ¶ Dicere ad voluntatem alicujus, est assentari, adulari. Idem *de Amicitia*, Semper auget assentatio id quod is, cujus ad voluntatem dicitur, vult esse magnum. *Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3.* Herbas formidoloso dictu, non esu modò. ¶ Dicere salutem alicui. Cic. *Attic. lib. 5.* Cicero meus puer tibi salutem dicit. *Plaut. Curculione*, Veneri verbis meis salutem dicit. ¶ Dicitur, impersonale. Cic. 3. *de nat. deor.* Quartus is quem heroicis temporibus Acantho Rhodi peperisse dicitur. *Gell. cap. 16. lib. 17.* Anates ponticas dicitur veneno victitare. Cic. 3. *de Orat.* Quavis sphæram in scenam (ut dicitur) attulerit Ennius, tamen in sphæra fornicis similitudo non potest inesse. ¶ Diceret, pro dicere posset. Terentius *Andria*, Nec satis ad objurgandum causæ diceret: Quid feci, quid commerui, aut peccavi pater? ¶ Dicere volui, correctionis genus est, quum quis in loquendo falsus est, ac verbum unum pro altero protulit. *Plautus Milite*, Sorbet dormiens. PA. Quid sorbet? V. Illud, stertit volui dicere. ¶ Dicassis, pro dicas: Dice, pro die, apud Comicos frequentia. Idem *Curculione*, Haud in me malè meditantem malè dicassis. Idem *Ruden.* Tu si quid opus est, dice. ¶ Dicebo, dicam. *Næv. Scal. Lipsius.* ¶ Dicerem, dicam: antiq. *Lipf.* ¶ Hujus verbi composita sunt, Addico, Antedico, Contradico, Edico, Interdico, Prædico, quæ habent pen. prod.

¶ Dicibula, puerilia, nugæ. *Tertull.*

Dixi, dixeris. *Plaut.*

Dixi, dixisti. ¶

Dictum, & nomen esse potest. { *ἔμεν έμεν, ὄμεν ὄμεν, ἔμεν ὄμεν.* *GALL. Un mot, une parole, un dire.* *ITAL. Parola, motto, detto.* *GERM. Ein wort / ein red.* *HISP. El dicho, ὁῦ παλῶρα.* *ANGL. A worde, a saying.* } Et participium, εἰρηδῶν. Terentius utrumque complexus est quum dixit,

Nullum est jam dictum, quod non dictum sit prius.

Nam prius est nomen, secundum participium. Dictum nomen accipitur pro quovis sermone. *Sueton. in Cæs. cap. 56.* Dicta collectanea (id est, Apophthegmata.) *Catul. ad Ortal.*

Ne tua dicta vagis, nec quicquam credita ventis

Effluxisse meo foridè putes animo.

Id est, rogata & preces. *Ovid. 13. Metam.*

Plura quidem feci, quam quæ comprehendere dictis

In promptu mihi sit.

Plaut. Pseud. sc. 3. a. 1. Multa mala que dicta dixisti mihi. Idem *Curc. sc. 3. a. 2.* Perdis me tuis dictis. Idem *Asin. sc. 3. a. 3.* Ne istuc nec quicquam dixeris tam indignum dictum tu in me. Idem *Pseud. sc. 1. a. 1.* Utinam quæ dicis dictis facta suppetant (id est, promissis.) Idem *Amph. 2.* Quid feci quapropter ista dicta dicantur mihi. Idem *Capt. sc. 1. a. 3.* Dico unum ridiculum dictum de dictis melioribus. Idem *Men. sc. 1. a. 2.* Dictum facessas doctum. Idem *Prolog. Amph.* Dictis bonis petere aliquid. Idem *Men. sc. 4. a. 2.* Dicto audientem me sibi herus emir. Idem *Asin. sc. 2. a. 5.* Cum dicta in me ingerebas (id est, maledicta.) Idem *Mofell. sc. 2. a. 1.* Quandoque dicta audietis mea, haud aliter dicetis. *Ovid. 13. Metam.*

Ausus erat Reges incessere dictis

Thersites.

Plaut.

Plaut. Men. se. 1. a. 3. Accipiam hominem, quibus dictis meret. Blandum dictum, Blanda dicta: vide Blandus. Item Facetus. Idem Cistell. Pergo illud, subagiro blandis prius & benedictis dictis. Idem Asin. se. 1. a. 3. An tu tibi verba blanda esse aurum rere? dicta docta pro datis? Ovid. 13. Metam.

neque abest facundis gratia dictis.

Vernile dictum, hoc est, scurrile, & procax. Tacit. lib. 18. Vernile dictum omnem invidiam in eum vertit. Dicto audiens, hoc est, obediens. Quint. lib. 13. cap. 6. Minus dicto audientem filium licet abdicare. Cic. 6. Verr. Quasi an misisset. Respondit id quod necesse erat, scilicet dicto audientem fuisse Prætori. Dictis aliquem aggredi. Virg. 4. Æneid.

Talibus aggreditur Venerem Saturnia dictis.

Dictum ac factum reddidit. Hac figura significatur nihil esse prætermisum in negotio procurando. Terent. Et quamvis Dicta generaliter de quovis sermone dicantur, apud veteres tamen pro facetiis, & jocis poni solent. Cicer. lib. 2. ad Attic. Itaque nostri, quum omnia dixissent dicta, essentque faceret & breviter & accurate locuti, ea proprio nomine appellari Dicta voluerunt. Terent. Eunuch. Facete, lepidè, laurè, nihil supra. Tuum obsecrone hoc dictum erat? Ubi Donatus, Dictum id, quod proverbium, sive adagium, quod facietis hominibus adscribitur. Dictu, pro Ad dicendum: ut, Dictu nihil facilius, apud Terent. in Phorm.

Dicturlo, verbum desiderativum: ac φεγίς. Dicere cupio, sive dicere molior, iφελύσθω. Macrob. Satyr. lib. 7. cap. 3. Sed perge, Aviene, ne ultra te dicturientem retardem. Idem lib. 7. cap. 1. Quid duces & milites, qui fortiter à se facta semper dicturunt.

Dictio, Oratio, dicendi genus, actio. { דברא imrah, דברא דברא daberah, דברא maamar. אלף. GALL. Parole, mot, diction, maniere de parler. ITAL. Voce. GERM. Ein wort. HISP. Vna palabra. ANGL. A word. } Gell. lib. 1. cap. 10. Dictio verbi ambigua. Dictio testimonii, id est, jus testimonii dicendi. Terent. in Phorm. Servum orare causam leges non sinunt, neque ei testimonii dictio est. Sententia dictio. Cic. de Invent. Aliud enim laus, aliud vituperatio, aliud sententia dictio, aliud accusatio, aliud recusatio conficere debet. Item pro facunda & oratoria oratione. { φεγίς. GALL. Oraison, raisonnement, discours, harangue. ITAL. Raggiamento. GERM. Ein wortgesetzte red. HISP. Razonamiento. } Cic. 2. Tusc. Itaque quum ante meridiam dictioni operam dedissemus. Idem de clar. Orat. Malum mihi L. Crassi unam pro M. Curio dictionem, quam castellanis triumphos duos. Dictio, pro oraculo. Liv. 8. ab Urbe: Ac citò ab Tarentinis in Italiam data dictio erat, caveret Acherusiam aquam, Pandosiamque urbem: ibi fatis ejus terminum dari.

Dicendus, a, um: Particip. Quintil. Cum pondere aliquo hæc dicenda sunt. Dicendum, antiqui frequenter pro Dicendum ponebant. Plaut. Mil. Imò etiam amplius: nam si non dat, dominum dicendum cenleo.

Dicax, qui dictis abundat, qui faceret & acutè dicta jacit. { πηχ ματσαβέκ, πηχ ματσαβέκ malhib. σάβης, φλοσάμυγ. GALL. Moqueur, jaseur, railleur. ITAL. Dicitore, maldicente. GERM. Schwaatzig/spaßig. HISP. taezidor y parlero domaziado, hablador. ANGL. That speaks much, a pratler, a habler. } Plaut. Curc. se. 2. a. 4. Haud in male meritantem dicax es. Quint. lib. 6. cap. 4. Demosthenem urbanum fuisse dicentem, dicacem negant. Cic. 2. de Orat. Quod de hominibus facietis & dicacibus facillimum. Idem pro Cac. Quam volent in conviviis faciet, dicaces, nonnunquam etiam ad vinum disseti esse. Vide Facetus.

Dicaculus, σκαβίος Aristophani, δγλωθί, & Dicacula, diminutiva sunt. { ANGL. A pratler, a habler. } Plaut. in Asinar. Satis dicacula es amatrix.

Dicactas, est sermo cum risu alios incessens, inquit Quint. lib. 6. cap. 4. { πηχ τσεχόκ, πηχ τσεχόκ Labagh, πηχ τσεχόκ schenninab, πηχ τσεχόκ maschal. φιλολοιδεία. GALL. Propos qui rencontre, moquerie facétieuse, jaseur, raillerie. ITAL. ianciamento. GERM. Spottred/spaßung/schwätzung. HISP. Demasfada parleria. ANGL. Prailing, chatting. } Cic. in Orat. Huic generi orationis aspergentur etiam sales, qui in dicendo mirum valent: quorum duo genera sunt, unum faceriarum, alterum dicacitatis. Idem 2. de Orat. Scurrilis oratori dicacitas magnopere fugienda est.

Dicaiosus, idem quod dicax. Varro lib. 5. de ling. Lat. Hinc appellatum, inquit, in mimo dictum, & dictiosus.

Dicto, as: frequentativum à verbo Dico, quod tamen à primitivi significatione nonnihil recedit. Est enim Dictare, aliquid tractim pronuntiare, ut calamo excipi possit. { διπτομαβίλω, πηχ τσεχόκ. GALL. Nommer de dicter à un autre qui écrit. ITAL. Dettare. GERM. An geben/einem vorreden das er aufschreibe. HISP. Dezir à dictare lo que otro escribe. ANGL. To tell an other what suld be written, to endite. } Plaut. Amph. Ad aliquam præbendam adveni domum, ut rationem te dictare intelligo. Quintil. Dictare sportulam. Senec. Epist. 40. Tanquam dictaret, non diceret (de lenta prononciatione.) Quintil. Ea quæ natura dictavit (de oratione naturali.) Accipitur etiam dictare, pro suggerere: ut, Ratio dictat, hoc est, suggerit, iφηγύστω, iφηγύστω. Plin. in Epist. O sylvæ, ô litus, quam multa componitis, quam multa dictatis. Boëthius.

Ecce mihi lacera dictant scribenda Camæna.

Camænz enim, litus, ac solitudo, tacitè suggerunt nobis quod scribamus, quemadmodum ratio, & nonnunquam indignatio dictat: quod etiam annotavit Valla in Raudensem. Plin. lib. 26. cap. 4. Igitur demonstratarum priore libro herbarum reliquos effectus dicemus, adjiciemusque quas ratio dictaverit. Dictare, pro edicere, seu polliceri. Quintil. lib. 11. cap. ult. Aut cum sodalibus jocantur, aut nonnunquam ad libris suos ita respiciunt, ut sportulam dictare videantur. Dictate actionem, sive judicium, apud Jurisconsultos significat actionem adversario voce edere, quum actor adversario, quam actionem intentaturus sit, denuntiat.

Dictus, dictator. Casaub. ||

Dictata, dicuntur veluti themata atque præscripta, quæ magister ludi

pueris præbere consuevit. { GALL. Ce que le maître donne à écrire à ses disciples. ITAL. Quello che il maestro dà in nota à i suoi discipoli. GERM. Das ein Schulmeister seinen lehrungen aufzuschreiben ansgaben hatt. HISP. La lecion que se da al discipulo para escribirla. ANGL. That which the maister enditeth to his schollers. } Cic. ad Attic. lib. 13. Non modò tyroni dictare, sed ne ipse quidem aude rem scribere. Horat.

Sic iterat voces & verba cadentia tollit,

Ut puerum sauo credas dictata magistro.

Nec in literis tantum, sed in aliis quoque artibus Dictata dicuntur. Juvenal.

peragit dictata magistri

Omnia.

Sueton. in Cas. Ut disciplinam singulorum susciperent, ipsique dictata exercentibus darent. Ubi per Dictata, gladiatoria præcepta, documentaque significantur. Dictata autem dicuntur hujusmodi themata, quoniam quæ docemus, inculcamus, ut penitus excipiantur & edificantur.

Dictatio, nis, dictata. Paul. D. lib. 29. tit. 1. l. 40. Lucius Titius miles notatio suo testamentum scribendum notis dictavit, & antequam literis perscriberetur, vita defunctus est. Quæro an hæc dictatio valere possit?

Dictator, δικτάτωρ, διοικητής, διοικητής, apud Romanos summus erat magistratus, qui periculosissimis reip. temporibus à Consule de nocte captis auspiciis, dici solebat: unde & Dictator dictus est. Nam (ut annotat Passerat.) Dictator dictus est, quod à Consule dicatur (id est, nominetur,) vel quia dicat, i. imperet. Plut. in Marcell. Dictatori non jus est equo vehi. Idem in Fabio, Cur & indicta causa occidere? Ibidem, Dictator Camillus annum totum, contra morem sex mensium. Idem in Camill. Cur diceretur in periculo? Ibidem, Si de damnosis natis & amatoribus Dictator fiat nunc Athenis Atticis. Plaut. Pseud. se. 5. a. 1. Et quia cæteris omnibus magistratibus, præterquam Tribunos plebis, cessantibus, Dictatoris summa potestas erat in populum, is quoque Magister populi appellatus est, ut scribit Varr. Cic. 3. de finibus. Rectus magister populi (is enim est Dictator) quam Sylla. Erat autem extraordinarius magistratus habens jus animadvertendi in cujusque civis Romani caput, nec ab eo provocandi jus erat: nec alio pacto creari solebat, quum vis aliqua major repente oborta ingentem urbi cladem minitari videretur. Dicebatur autem Dictator à Consule, qui deinde Magistrum equitum dicebat. Liv. lib. 9. ab Urbe, Fabius L. Papyrium Dictatorem dixit. Juven. Sat. 8.

Fumosos equitum eum Dictatore magistratos.

Dictatrix, icis, quæ dicit agenda, præcipit & imperat. Plaut. Persa, Tu hic eris dictatrix nobis.

Dictatorius, a, um: δ δικτάτωρ. Quod ad Dictatorem pertinet, seu quod est Dictatoris. Liv. 6. ab Urb. Postremò dictatorum fulmen in se intentatum. Dictatorius gladius, Cic. pro Cluent. Dictatorius juvenis, Dictatore patre natus. Livius 1. decad. lib. 7. Dictatoria animadvertio. Velleius.

Dictatorius, Exdictator.

Dictaturā, Dictatoris dignitas, δικτάτωρ, δέξω. Plut. αβραμυά, αβραμυά, αβραμυά. Livius, Dictaturæ semper altius fastigium fuit. Nam à Dictatoribus non erat jus provocandi, quibus etiam animadvertio capitis data est. Dictaturam gerere. Cic. 2. Offic. Quod is paucos sibi dies ad Dictaturam gerendam addidisset.

Dictato, as, à dicto, secundum à Dico frequentativum: Passim & frequenter dico. { πηχ schinnén, πηχ πηχ πηχ λίω. GALL. Souvent, ou en plusieurs lieux dire ou raconter quelque chose. ITAL. Dire spesso. GERM. Oft sagen/sagen eins sagens. HISP. Dezir à menudo. ANGL. To endite of tenand in sundrie places. } Cic. 3. Verr. Ut hoc jam palam dicitent. Idem ad Lentul. Quem post reditum dicitent fracto animo & demisso fuisse. Idem 3. Offic. Dictabat se hortulos aliquos emere velle. Plaut. Amph. se. 4. a. 4. Hinc tu Amphitruonem dicitas?

Dictæra, orum, quasi dicta non seria, quibus histiones utebantur in exordiis fabularum ad captandam attentionem. Dicta falsa & acuta, & quodam quasi aculeo pungentia. { πηχ schenninab. σάμυγ. GALL. Paroles de moquerie. ITAL. Moti che pungono, moti piacevoli. GERM. Speyreden/schmizwort. HISP. Donayre, motejada. ANGL. Merie quippes and taunts. } Mart.

Omnibus arides, dictæra dicis in omnes.

Varro, ον, αβραμυά. Quam nobile, neque orthopallica attulit psalteria, quibus sonant in Græcia dictæra. Dictæra petulantius jacta præci Mæsonica vocabant, σάμυγ, αβραμυά, à Mæson quodam histione comediarum Megarensi.

Dicis causā, Varro locutionem antiquam esse scribit, & ab eadem origine deductam, ut verbum Dico, fortassis à recto Dex, dicis, ex Dico: item ut Judex, judicis, à Judico: & Index, indicis, ab Indico. Nam si juncto verbo, authore Varrone, Judex dicitur qui jus dicit: verisimile est voce simplici similiter eum qui dicit, Dicem appellatum. Dicis autem causā id fieri dicimus, quod nulla alia de causa fit, quam ut factum esse dicatur. Caius l. 4. D. commodati: Sape enim, inquit, ad hoc commodatur pecuniæ, ut dicis gratiâ numerationis loco intercedant. Ulp. in l. 1. D. ad SC. Syll. Excusantur servi qui auxilium tulerunt sine dolo malo. Nam si sinxerit quis auxilium ferre, vel dicis gratiâ tulit, nihil hoc commentum illi proderit. Hæc omnia ex Lexico Hotomani. Quid sit dicis causā, docet Victorius cap. 24. lib. 8.

Dicis gratiâ, simulatè, non ex animo, ad speciem, quis dicere possit se fecisse, αβραμυά, αβραμυά. D. lib. 13. tit. 6. l. 4. Sape etiam ad hoc commodatur pecuniæ, ut dicis gratiâ numerationis loco intercedant.

Dictamus, Dictamum, Dictamnus, dictamnium. { δίκταμο, δίκταμο. Dioscoridi. GALL. Vne herbe appelée dictamo, ou gingembre de jardin. ITAL. Dittamo. GERM. Ein traut diß namens/ estliche sa gen es seye ein gattung der woiden poley. HISP. El ditamo, yerba conocida. } Herba est in Creta præcipue nascens, acris, lævis, pulegio similis, sed majoribus

majoribus foliis, quæ tomento quodam, spiffaque lanugine pubescunt. Florem nullum, aut semen profert. Produunt in Creta capras sagittis percussas, hujus herbæ pastu eas excutere. Virg. 12. *Aeneid.*

*Dictamnus genitrix cretea carpit ab Ida,
Puberibus caulem foliis, & flore comantem
Purpureo: non illa feris incognita capris
Gramina, quum tergo volucres hæsere sagitta.*

Cicer. 1. *de nat. deor.* Capras auditum in Creta feras, quum essent confixæ venenatis sagittis, herbam quærere quæ *dictamnus* vocatur: quam quum gustavissent, sagittas excidere dicunt è corpore.

Dictator, Dictatura: vide *Dico*.

Dictæ, *Δικτῆ*, teste Ptolem. *lib. 3.* Mons est Cretæ, sic dictus à Dictæ nymphæ, quæ in eo colebatur.

Dictæus, a, um, *Δικτῆος*, Cretensis. Virg. 4. *Georg.*

Dictæo cæli regem pavere sub antro.

Dictærum, Dictio, Dictito, Dicto, Dictum, Dicturio. Vide *Dico*.

|| Dicopia, remigum scapha. Bayph. ||

Dicrōtum, *Δικροτῆ*. Latine dicitur biremis, quæ duobus tantum remorum ordinibus regitur, à prora scilicet, & à puppi. { ANGL. *A galey that hath two oars in a seate.* } Julius Pollux *lib. 1.* Dicrōta sunt naves quæ duobus gubernaculis pariter à prora reguntur & puppi. Cic. *Attic. lib. 5.* ἄρογλα Rhodiorum, & dicrorum Mitylenæorum habebam, & aliud catacospion. Idem *lib. 16.* Nam & ipse Domitius bona planè habet dicrōta. ¶ Dicrōton item medici vocant pulvis quoddam genus in arteriis, à geminato percussu. Galen. *in tract. de Pulsibus.*

Dictynnâ, *Δικτυννα*. Cognomen est Dianæ. Scribit Diodorus *lib. 6.* Dictynnâ ex Iove genitam, in Creta consuetudine Dianæ familiarissimè usam esse: quæ res causam præbuit, ut quidam Dictynnâ, Dianâque eandem esse existimarent. Callimachus ait, Dictynnâ à retibus piscatoriis (quæ *Δικτυνα* dicunt) denominatam, intra quæ fugiens evaserit violentiam Minois regis eam libidinis causa insequentis. Alii à retibus venatoriis ita dictam volunt, quorum usum prima traditur invenisse. Vide ea quæ supra annotavimus in dictione *Britomartys*.

Dictynnæum, *Δικτυνναίων*, Dictynnæ templum in monte Cretæ, cui nomen est Tiryus: cujus meminit Strabo *lib. 10.*

Dictyotâ, *Δικτυοτά*. Opera quæ nostri *reticulata* vocant, ita dicta, quòd in hoc adificii genere tessellæ, macularum quæ in reti conspiciuntur, similitudinem referant: *Δικτυοτα* enim Græci vocant retia. Plin. *lib. 36. cap. 22.* Dictyoton vocat reticulatam structuram, quam frequentissimè Romæ struunt rimis opportunam. Ubi tamen in vulgaris codicibus legitur *Dictyotheton*.

Dictys, *Δικτυς*, unus ex Centauris fuit, Pirithoi manu interfectus, ut est videre apud Ovid. *lib. 12. Metam.* ¶ Fuit etiam hoc nomine historicus Cretensis, qui cum Idomeneo rege Cretæ ad expeditionem Troianam profectus, totum illud bellum Phœnicum linguâ conscripsit. ¶ Fuit & Dictys piscator quidam, qui Perseum educavit: de quo Statius *lib. 2.*

Fluctivagus volucrum comibat Pensea Dictys.

Didascaliâ, { *ληκασθ. διδασκαλία*, GALL. *Doctrina*. ITAL. *Dotrina*. GERM. *Die Lehr- oder Weisung*. HISP. *Doctrina d' ensenanza*. ANGL. *Doctrina*. } Latine doctrina, sive eruditio, *διδασκαλία*, quod est docere, sive instituere. Cæl. Cic. *lib. 7.* Genere tamen quod ad nos pertineat, & *διδασκαλία* quandam, ut verberetur inter manus, habeat.

|| Didascalium, doctoris munus. L. gr. b.

Didascalicus, didacticus, aptus ad docendum, accuratus. ||

Didascâlûs, { *מורה, מורה, melammédh. διδασκαλος*. GALL. *Docteur, maître*. ITAL. *Maestro*. GERM. *Ein Lehrer oder Weiser / Lehrmeister*. HISP. *Maestro que enseña*. ANGL. *A master or teacher.* } Nobis præceptorem sonat, *διδασκαλος*, hoc est, à docendo.

Didia lex. A latore Didio nominata. A Macrobi. *lib. 3. cap. 27.* inter leges sumptuarias numeratur, quæ post Fanniam legem duodeviginti annos sequuta est; cujus ferendæ duplex ratio fuit: Prima, ut non sola civitas Romana, sed universa Italia lege sumptuaria teneretur. Secunda, ut non modò qui convivia majore sumptu fecissent, sed etiam qui ad ea vocati essent, atque omnino interfuissent, pœna legis tenerentur.

Dido, dūs, *Διδώ*. Filia fuit Beli Tyriorum regis, quæ primis nuptiis Sichæo Herculis sacerdoti juncta fuit: quem quum Pygmalion Elisæ frater, thesauris ejus inhians, ante aram obruncasset, illa in somniis monita, cum iis quibus Pygmalionem invisum esse sciebat, effossis clam thesauris navim conscendit, & in eam Africæ partem quæ Zeugitana appellata est, delata, tantum sibi soli emit, quantum taurino corio posset circumdare. Quo in loco quum corium in tenuissimas partes dissecuisset, locumque satis amplum complexa esset, urbem condidit, quam Carthaginem appellavit; arcemque in medio urbis, quam à corio bubulo Byrsam vocavit. Deinde quum Jarbas Getuliæ rex nuptias ejus ambiret, recusantemque vi armifque cogeret, sibi ipsi manus intulit, præferens nimirum honesta morte occumbere, quam prioris lecti jura secundis nuptiis pollueret. Virg. *lib. 1. & 4. Aeneid.* fabulatur Æneam capta Troia, à patria profugum, vi tempestatis Carthaginem fuisse delatum, Elisamque amore ejus captam, quum præter spem desereretur, mortem sibi conscivisse. Quæ tamen res gravissimorum Historicorum fide facile refellitur, quæ Carthaginem tradunt septuagesimo demum anno post Romam conditam, ab Elisâ condici cœpisse. Ab Æneæ verò in Italiam adventu usque ad Urbem conditam numerantur anni amplius quam trecenti, quibus Albæ regnum est. Hac de re extat elegans apud Ausonium Epigramma, quo illa se ab impudiciæ nota vindicat, monens Lectorem, ut de moribus suis incorruptis potiùs Historicorum monumentis, quam Poëtarum fabulis fidem adhibeat. Hæc proprio nomine Elisâ dicta fuit: Dido autem cognominata fuit à rerum gestarum magnitudine, quasi virago. Didonis thesauri. Suet. *in Neron. cap. 31.*

Didō, is, dididi, diditum: Distribuo, divido. { *ληκασθ. διδωμι*. GALL. *Bailler, distribuer, départir*. ITAL. *Distribuire, dividere*.

GERM. *Zustheilen*. HISP. *Partir en partes, repartir*. ANGL. *To distribute and give*. } Dictumque videtur dido, quasi divido, ablata media syllaba. Horat. 2. *Serm. sat. 2.*

Abluti senis exemplo dum munia dedit, id est, dividit.

Frequenter accipitur pro divulgo, sive disperge. Virg. 7. *Aeneid.*

Diditur hic subito Troiana per agmina rumor.

Idem 8. *Aeneid.*

Cognatique patres, tua terris didita fama.

Est autem hoc verbum Lucretio in primis familiare.

|| Diditum, disseminatum, divulgatum. Gloss. *Isid.* ||

Didōron, { *διδάργγ*. GALL. *De deux palmes*. ITAL. *Di due palmi*. GERM. *Zweyer hand breyt oder lang*. HISP. *De dos palmos*. ANGL. *Of two and broad*. } Quod est duorum palmorum: unde lateris quoddam genus sesquipedali longitudine, Plinius Dorum appellat, à longitudine nimirum duorum palmorum majorum, quorum singuli valent palmos minores tres, hoc est, digitos duodecim. Verba Plin. sunt hæc *ex lib. 35. cap. 14.* Genera laterum tria: didōron quo utimur, longum sesquipedale, latum pede. Alterum tetradoron. Tertium pentadoron. Græci enim antiqui *doron* palmum vocabant: & idco dora, munera, quia manu darentur. Ergo à quatuor & quinque palmis, prout sunt, nominantur. Hæc ille.

Didrāchmum, *διδραχμόν*. Numus est duas drachmas continens, ut refert Bud. *in lib. de asse.*

Didūco, is: In diversas partes & diversa loca duco, distraho, dirimo. { *φασθ. νηφάτς. διακείω, διαλαμβάνω*. GALL. *Déjoindre, separer, & faire aller une part çà, & l'autre là, diviser*. ITAL. *Dipartire, guidare in diverse parti*. GERM. *Zertheilen / von einander thun*. HISP. *Partir en partes diversas*. ANGL. *To conveye, to sondrie partes and places, to disjone an separat*. } Cæl. 6. *bell. Gall.* Dimittendæ plures manus, diducendæque erant milites. Col. *lib. 6.* de bobus domandis: *Post hac diductis malis educito linguam.*

Idem *lib. 4.* Validam vitem in ramos diducere censeo. Pers.

Quumque iter ambiguum est, & vitæ nescius error

Diducit trepidas ramosa in compita mentes.

Virg. *lib. 1. Georg.*

— quique paludis

Collectum humorem bibulâ diducit arenâ.

Propert.

Non ego complexus potui diducere vestros.

Quintilian. Diducet in digito argumenta. Ovid. 13. *Metam.*

— vestemque manu diduxit.

Idem *lib. 2. Fast.*

Tergaque diducta veste notata vident.

¶ Diducere alimentum, i. distribuere. Cels. *lib. 3. cap. 4.* de alimento loquens, Ut ab integro corpore potissimum diduceretur. Nam si diduci tam celeriter posset, id esset optimum.

Diductus, a, um: Particip. Cicer. 3. *de Orat.* Rivis est diducta oratio, non fontibus. Terræ diductæ, id est, divisæ apertæque. Tacit. *lib. 2.* Diductis terris hauriebantur. Suet. *in Othon. cap. 3.* Diducto matrimonio: de divortio.

Didymaōn, *Διδυμῶν*. Insignis faber ferrarius fuit, cujus meminit Virg. *lib. 5. Aeneid.*

Et clypeum offerri iussit, Didymaonis artes,

Neptuni sacro Danais de poste reflexum.

Didymē, es, *Διδυμή*. Insula in mari Siculo, una ex Æoliis. Pompon. *Me-la lib. 2.*

Didymæus, *Διδυμῆος*. Apollo dictus est, quòd geminam speciem sui nominis præferat. Ex uno enim fonte lucis, gemino sydere spatia diei & noctis illustrat: interdium per seipsum lumen præbens, noctu verò lunam illuminans. Unde & Romani (ut inquit Macrobius,) Solem Didymæi Apollinis appellatione venerantur. ¶ Dictum est & Didymæum templum Apollini dicatum apud Meletum, quod prius oraculum Brancidarum (ut author est Plin.) appellatum est. De quo templo sic scribit Strab. *lib. 4.* Post Posideum Miselium est oraculum Apollini Didymæo sacrum apud Brancidas, ad decem & octo stadia ascendenti. Id à Xerxe incensum est, quemadmodum cætera templa omnia, Ephesio excepto. Postea Milesii templum construxerunt omnium maximum, quod propter magnitudinem remansit sine recto, variis antiquarum artium donis sumptuosissimè honoratum.

|| Didymothicum, primùm A. postea M. sub P. Constantinopolitano. ||

Didymus. { *Διδυμῆος. διδυμῆος*. } Latine geminus dicitur. Quo nomine vir Alexandrinus dictus est, qui licet ab ineunte pueritia oculis captus foret, divinas tamen literas optime callebat, & inter Ecclesiasticos scriptores illustris fuit: quumque propter cæcitatem etiam elementorum ignarus esset, Geometriam tamen, quæ vel maximè visu indiget, perfectissimè tenuit. Author Hieronymus. ¶ Fuit & alter Didymus Alexandrinus, salsamentarii filius, quo nemo (ut Quint. inquit) plura scripsit. Grammaticus fuit, & ad Augusti tempora pervenit: ob assiduam circa libros moram, *ζαλιπνιτῆος* appellatus: nam ad tria millia librorum & quingentos scripsisse dicitur. Sueton. *in Caligin. cap. 21.* Didymeum Miletii agere. ¶ Fuit & alius Grammaticus Alexandrinus, qui Romæ docuit. ¶ Alius item poëta, qui Georgica scripsit. ¶ Alius præterea Philosophus Academicus.

|| Dielcystinda, ludus quo duplices puerorum turbæ, porrectis hinc inde manibus, alteros ad se pertrahere conantur, dum pars altera superior existat. Pollux. Hadr. Jun. *δικύστω*, est distraho. ||

DIERECTUS. Plaut. *Cure. sc. 1. a. 2.* Lien dierectus est (id est, cruciatur.) Idem *Men. sc. 4. a. 2.* Ducit Lembum dierectum navis prædatoria. Idem *Merc. sc. 1. a. 1.* Hiantibus hinc hodie dierectus. Idem *in Pæn. sc. 1. a. 1.* Abi dierectus. Idem *Capt. sc. 4. a. 3.* Quin quiesce tu dierectum cor meum, ac suspende te.

Dierectè. Plaut. *Mofstell. sc. 1. act. 1.* Abi rus, abi dierectè ab janua: & alibi.

|| Diermenentis, interpret tam in Ecclesia, quam palatio. L. g. b. ||

DIES, à *ζῶς, δῆς*. { *διῆς. ἡμέρα*. GALL. *Jour*. ITAL. *Il giorno*. GERM. *Ein tag*. HISP. *El dia*. ANGL. *A day*. } Gell. *cap. 14. lib. 9.* Veteres sic

sic declinaverunt, Dies hujus dies, vel dii, vel die. Tam masculini, quam feminini generis est in numero singulari, plurali verò tantum masculini. Illud tamen interest, quòd dies in feminino genere denotat tempus indeterminate: & ideò diminutivum ejus est Diecula, quod significat breve tempus & moram. Dies verò quum tempus significat viginti quatuor horarum, vel etiam spatium illud ab oriente sole ab solem occidentem, masculini est, nam illud tempus est determinatum. Sic diem hesternum, & diem hodiernum potius dicimus, quàm hesternam, vel hodiernam. Contrà, pro tempore incerto dicimus longa dies, pro longo tempore: non autem longus dies. Juvenalis,

Longa dies igitur quid contulit?

Id est, longum tempus. Virg. 11. *Aeneid.*

Multa dies, variisque labor mutabilis avi

Retulit in melius.

Seu matura dies, fato proferat mihi mortem.

Tibull. lib. 4. Da in hunc diem operam mihi. Plaut. sc. 5. a. 1. Meus hodie natalis dies. Idem *Pseud.* sc. 2. a. 1. Hic ille dies est, cui nulla salus. Idem *Capt.* sc. 3. a. 3. Loquens lacerat diem. Idem *Asin.* sc. 2. a. 2. Post hunc diem pedem intrò non feres. Idem *Men.* sc. 3. a. 4. Hodie hunc mihi corrupit diem: Et ego hunc corrupti diem. *Ibid.* sc. 2. a. 4. Ad hoc usque diei tempus dormitasti. *Ibid.* sc. 1. a. 2. Ea si memorem, nox diem adimat. Idem *Capt.* sc. 3. a. 2. Neque diem decet memorari, neque nocti nocerier. *Ibid.* sc. 1. a. 2. Si post hunc diem mutivero, dato me ex cruciatum. Idem *Mil.* sc. 6. a. 2. Eme die cæca, & vendito oculato die. Idem *Pseud.* sc. 3. a. 1. De die, GALL. *De jour.* Ad amicam de die porare. Item, Una pars orationis de die dabitur mihi. Idem *Asin.* sc. 1. a. 3. Dies noctesque potent. *Ibid.* sc. 3. a. 3. Ut secum esset noctes ac dies. *Ibid.* sc. 1. a. 4. Hunc annum totum: dies noctesque nocet. Idem *Mostell.* sc. 1. a. 1. Dies dolorem consumit: nox tempus. Senec. *cap. 8. de consol. ad Marc.* Paucissimis diebus, pro intra paucissimos dies. Suet. in *Cæs.* cap. 67. In diem studere. Senec. *cap. 1. de tranquill.* Nihil de die hodierna promittitur, nihil de hora. Idem *cap. 10. de conf. ad Marc.* Eius diei præfertur opinio (id est, certaminis & pugnae eo die habitæ.) Cæs. lib. 1. *de bell. civ.* Adesse Romanis ultimum diem. Vellicius, In diem longissimam causam differre. Gell. *cap. 10. lib. 5.* In diem certum data reddere oportet. Senec. *cap. 10. de conf. ad Marc.* Eat omnis dies inter luctus. *Ibid.* cap. 6.

Nube solet pulsa candidus ire dies:

Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.* At dabit, parabit aliquid hos dies (id est, intra paucos dies.) Plaut. *Pseud.* sc. 1. a. 1. Jurisconsulti item bima, trima, quadrima die usurpant pro tempore biennii, triennii, quadriennii. Sed confunditur quandoque hæc differentia. Virgil. 2. *Aeneid.*

Itaque dies infanda aderat.

Cic. *ad Quirinum fratrem.* In qua primùm erat, quòd antiquior dies in tuis fuisset adscripta literis, quàm in Cæsaris. Plin. lib. 13. *cap. 24.* Mirum quòd eadem die germinat, qua injectum est. ¶ Dies qui civilis dici solet, à media scilicet nocte in sequentem (ut Macrobius lib. 1. *cap. 3.* tradit,) ita dividitur. Primum diei tempus dicitur media noctis inclinatio. Deinde gallicinium, sive galli cantus, ἀλεκτροφωνία, quòd tum galli cantent. Inde conticinium, ἀμφιλύκη νύξ, quum & galli conticescunt, & homines quiescunt. Deinde Diluculum, quum incipit dignosci dies, ὄρεθρον. Inde manè, quum dies est clarus. πῆμα. Inde meridies, diei medium, ἡ μεσημβρία, μεσοῖσα ἡμέρα. Inde jam supra vocatam occiduam tempestas, hoc est, diei novissimum tempus: sicut est expressum in duodecim tabulis, Solis occasus suprema tempestas esto. Dicitur etiam diei extremum. Salust. in *Inguurth.* 68. Deinde Vespera, seu Vesper, ἑσπέρη, à stella quam Græci ἑσπερος, Plaut. Vesperuginem, Ennius Vesperum, Martialis Phosphorum. Virg. Hesperon appellant. Inde crepusculum vespertinum, δάλα ὄψια, dictum à *crepero*, quòd dubium significat, tanquam lux dubia, quòd incertum sit, id tempus noctis, an diei existat. Ab hoc tempore prima fax noctis, quòd tum primùm facies, hoc est, lumina inferri incipiant, νυκτὸς ὄρεθρον. Deinde nox concubia, à cubando: deinde intempesta, quæ non habet idoneum tempus rebus agendis. In hæc partes distribuebant diem, qui constat ex viginti quatuor horis, & lucem tenebræque continet: eumque diem, civilem vocabant, quòd in aliis atque aliis civitatibus & regionibus alio modo observaretur. Athenienses enim diem civilem auspicabantur à sole occidente ad solem iterum occidentem: Babylonii ab ortu Solis ad solem secundò exorientem: Umbri à meridie ad meridiem subsequentem. Romani autem à media nocte ad mediam noctem: quorum à nobis quoque consuetudo observatur, adeò ut si quid ante mediam noctem gestum sit, id præcedenti diei adscribatur: quòd à media nocte, subsequenti diei annumeretur. ¶ Interdum diem dicimus, ut solem lucem intelligamus, tenebras verò sub noctis nomine. Virg. 6. *Aeneid.*

Noctes atque dies patet atri janua Ditis.

¶ Est & dies naturalis ab ortu ad occasum Solis. ¶ Dies totius anni ex institutione Numæ, aut festi erant, aut profesti, aut intercesi. Festi dies aut sacrificiorum, aut epularum, aut ludorum causa fuerunt instituti. Profesti autem dividuntur in fastos, comitiales, compendinos, statos, præliares. Intercesi verò dicebantur, qui & humanis & divinis negotiis erant communes. Erant & atri dies, de quibus locis suis. ¶ Die vendere, i. tempori, certo idoneoque tempore commodè potius vendere, quàm incommodè alieno. Cato *de re rustic.* Die lanam & agnos vendat. ¶ Hujus nominis genitivus est diei, dii, dies, & die. Cicero. *pro Sex.* Equites non daturus illius dies pœnas. Virg. 1. *Georg.*

Libra dies somnique pares ubi fecerit boras.

Idem 1. *Aeneid.*

Munera, latitiámque dii.

Salust. in *Inguurth.* Vix decima parte die, pro diei. ¶ Die crastini, die septimi: pro die crastino & septimo. Plaut. *Mostell.* Hanc rem die crastini quum herus resciverit. Idem *Mensch.* Nam ibi mercatum

dixit esse die septimi. Vide Macrobius. 1. *Sat. cap. 2.* Die quinti, die proximi, die pristini: pro quinto, proximo, & pristino. Vide Gell. lib. 10. *cap. 24.* ¶ Derivativa & composita à dies, sunt hodie, quotidie, pridie, meridies, nudiustertius, nudiustertius, diarium, æquidiale, æquidium, diluculum, & perdius. Dierum alii felices sunt, alii contrà. Plutarch. in *Camil.* Dies iusti, vide *Iustus.* Dies atri, vide *Ater.* Dies naturalis & civilis, qui? vide Censorin. Supremo diè, vide *Supremus.* ¶ Perduellionem ei diem dixit: & diem poposcit à Prætorè. Diem brevem induciarum (id est, tempus.) Liv. lib. 7. d. 4. Diem diffundere, vide *Diffundo.* Dies qui hebdomadam constituunt, à septem Planetis cognominati sunt. Primus septimana dies à Sole, dies Solis, sive Phœbi dicitur, ἡλίου ἡμέρα πρώτη κυριακή. Secundus à luna, Luna, σελήνης. Tertius à Marte, Martis, ἡμέρα. Quartus à Mercurio, Mercurii, ἡμέρα. Quintus à Jove, Jovis, ἡμέρα. Sextus à Venere, Veneris, ἀφροδίτης. Septimus à Saturno, Saturni, κρόνου. ¶ Dies cretionum, apud Jurisconsultos sunt, intra quos heres debebat decernere, seu declarare suam voluntatem, utrum vellet adire vel repudiare hereditatem sibi delatam. Ulpian. tit. 22. l. 23. ut tradit Petr. Gregorius, quos ut merè superstitiosos improbat Imperator in *l. cretionum dies, C. de iure delib.* Ad dies istos cretionum respexere fasti, & nefasti dies, notante Alciato. De quibus Ovid. 6. *Fast.*

Ille nefastus erit, per quem tria verba silentur:

Fastus erit per quem lego licebit agi.

¶ Dies critici, sive crismi, κρίσιμοι ἡμέρας, à medicis dicuntur iudicarii, in quibus scilicet de ægritudine ferri iudicium potest. Vide supra *Crisimi dies.* ¶ Magnus dies. Tacitus, Imponite quinquaginta annis magnum diem. Sic vocat magnum diem, felicissimæ & latissimæ victoriae diem, quò bellum totum erit confectum, nullis superstitionibus ejus reliquiis. ¶ Per antiquum diem, ἀρχαῖον ἡμέρας, proverbialiter olim de re admodum obsoleta priscaque, Refertur à Diogeniano. Finitimum illi, Magno Platonis anno.

Ipsa dies quandoque mater, quandoque poverca est,

ἀδοτι μητρὴν πάλαι ἡμέρας, ἀδοτι πατρὸς. Verfus est Hesiodi, quo significatum est, non omni die bene esse posse, sed isto bene, atque alio malè. Inde translaturum, quòd matres bene volunt liberis, novæ cæ oderunt privignos. ¶ In diem vivere, est præsentibus rebus contentum vivere, atque ex parato, minimè sollicitum de futuro. Quæ vita Græcis dicitur κατὰ μὲν ὄρεθρον βίος: & κατὰ μὲν ὄρεθρον βίος, qui ad eum vivunt modum. In diem nonum ire coctum. Plaut. *Aul.* sc. 1. a. 2. In hunc diem caveant à me. Idem *Pseud.* sc. 1. a. 1. Regi sicut in diem mihi decretum est operam dare. Idem *Milit.* sc. 1. a. 1. Jam hos multos dies gestas tabellas. Idem *Pseud.* sc. 1. a. 1. Dies paucos feci cum illo. Senec. *Epist.* 67. Item Ovid. *Eleg. ult. lib. 4. Trist.*

Sic tamen absumo decipioque diem.

Auctio fiet manè. M. Sanè die septimi venibunt servi. Quinquennii die, pro Quinto anno. Proculus in *l. Attilicinus, ff. de pactis dotalibus.* Quum inter virum & uxorem pactum conventum ante nuptias factum esset, ut quibus diebus dos data esset, iisdem divortio facto redderetur: post quinquennium quàm nuptiæ factæ sunt, uxor viro dotem dedit, divortio facto: quæro utrum quinquennii die vir uxori dotem reddet, an statuto legibus tempore. ¶ Venire in diem, pro Nasci, sive in lucem prodire, dixit Solinus *cap. 4.* Scipio Africanus prior, qui defuncta parente, quòd excisus utero in diem venerat, primus Cæsar appellatus est.

Diēculā, diminutivum à die, gen. scem, quòd ferè pro exigua temporis mora accipitur. ἡ μικροδία. GALL. *Un petit jour, un jour seulement, un peu de temps.* ITAL. *Picciol spazio di tempo.* GERM. *Ein zeitlin.* HISP. *Pequeño espacio de tiempo.* ANGL. *A short day, one day only, a little while.* Terent. in *Andr.* Non satis habes, quòd dieculam addo? id est, aliquam temporis dilationem. ¶ Asconius Pædianus in 2. *Orat. Verr.* Diminutivè Diecula dicitur. Plaut. *Pseud.* sc. 5. a. 1. Illud (malum) erat præiens, huic erant dieculæ.

Diēscit: Dies fit. ἡμῆρας γίνονται. GALL. *Il se fait jour.* ITAL. *Si fa giorno.* GERM. *Es tagt/ en wird tag.* HISP. *Ya viene el dia.* ANGL. *It wa-xedh day.* Sicut noctescit, nox fit: quibus solum utimur in tertiis personis absolute & impersonaliter.

Diēspitèr, diæi pater, Ζῆὺς, Ζῆὺς: id est, Jupiter: sicut Dijo-vis, quasi die juvenis, quòd homines die & luce quasi vita ipsa juvenet. Horat. lib. 1. *Carm.*

Namque diæspiter

Igni corusco nubila di videns,

Macrobius. Ipsi quoque Romani diæspitrem Jovem appellant. Plaut. *Capt.* sc. 3. a. 4. Diæspiter te, dique perdant. In antiquo Lexico Diæspiter, χάρων.

Diēquartī, & Diequartè, pro die quarto. Diequinti & diequintè, pro die quinto. Diepristini, vel pristinè, pro die pristino, quos nos converso compositionis ordine dicimus pridie. Die crastino, & alia multa. Videntur autem veteres differentiam fecisse inter *diequartè*, & *diequartè*: ut illud pro præterito sit, quòd nos nudiustertius dicimus, hoc de futuro. Vide Macrobius. *Saturn.* lib. 1. & Gell. lib. 10. *cap. 24.* & *cap. 29. lib. 2.* Sunt autem hæc omnia composita, & pro adverbii accipiuntur.

Diērectū, teste Nonio, à die vocati sunt crucifixi, quasi ad diem erecti. Festus scribit dierectum per antiphrasin dici apud veteres, volentes significare malum diem. Unde Dierectā adverbial. dicimus. Plaut. Quin tui dierectā cum succula, & cum potculis. Dierectā (inquit) quasi in malam diem. Unde proverbialiter, In dierectum jubemus ire, quibus precamur exitium.

¶ Diæ, dies est.

Diætare, modum in victu tenere.

¶ Diæteris, διαιτησις, tempus duorum annorum, à δις & τρις annus. Sic trieteris triennium.

Diæxodus, διέξοδος, exitus, transitus, & fusa explicatio: unde Diæxodus est, copiosè tractatus, more oratorio, non dialectico. ¶

Diūvno, as: Diu vivo, teste Nonio. GALL. *Vivre longuement.* ITAL. *Vivere lungo tempo.* GERM. *Lang leben.* HISP. *Durar y vivir mucho tiempo.* ANGL. *To live long.* Est autem verbum à die deductum, sicut perennare ab anno. Vide Gell. *cap. 2. lib. 17.* Ex Quadrigario, Neque optimum

optimum quemque Dii sinunt inter nos diurnare.
DIURNUS, a, um, à die fit, sicut nocturnus à noctu. Quod ad diem pertinet, quod die fit. *ἡμερήσιος*. GALL. *De jour, ou d'un jour*. ITAL. *Diurno, di giorno*. GERM. *Täglich*. HISP. *Cosa del dia*. ANGL. *Belonging to the day*. Cic. *de senect.* An censet (ut de me ipso aliquid more senum glorier) me tantos labores diurnos, nocturnosque domi, militiaeque suscepturum fuisse, &c. Plaut. *Menach. sc. 4. a. 1.* Inde usque ad diurnam stellam crastinam potabimus. Diurnum vicium querere, Sueton. *in Neron. cap. 36.*
DIURNUM, i. Liber continens acta singulorum dierum, diarium. *ἡμερησίως*. GALL. *Papier journal*. ITAL. *Giornale*. GERM. *Ein buch in wöcherlichen man verzeichnet/ was auff ein jeden tag geschicht*. HISP. *Historia que procede de dia en dia*. ANGL. *A booke containing the actes of everie day*. Juvenal.
 ——— *Longi relegit transacta diurni.*
 Et Suet. *in Claud. cap. 41. in fine*, Extat talis scriptura in plerisque diurnis titulisque operum. Alias Diurnum accipitur pro victu atque mercede unius diei. Seneca *epistola 81.* Diurnum accipit, in cunctulo dormit. Idem *lib. 2. Controv.* Confors modò omnis fortunæ diurnam petam.
DIUTINUS, a, um : Longus, diuturnus. *ἡμαρῶν ἀρχὴν ἀδελφὸν, χρόνον*. GALL. *Qui dure long temps, de durée*. ITAL. *Longo, continuo*. GERM. *Langwirig*. HISP. *Cosa de mucho tiempo*. ANGL. *That indureth long*. Cic. *lib. 10. Epist.* Libertatis desiderio tædiòque diutinæ servitutis. Sic Cæsar, Diutinus labor : & Livius, Diutinum bellum. Plaut. *Mil. sc. 6. a. 2.* Longum diutinumque supplicium.
DIUTINÈ, adverb. idem quod dia. *ἡμαρῶν, ὡς ἡμέρας*. GALL. *Long-temps, longuement*. ITAL. *Longamente, di giorno*. GERM. *Langzeit/ langwiriglich*. HISP. *Largo tiempo, ò en largo tiempo*. ANGL. *Agreat while, a long tyme*. Plaut. *in Rud.* Ille qui consultè, doctè atque astutè cavet, diutinè uti benè, licet parum benè.
DIUTILÈ, vel potius diutulè, diminut. à Diu, significat aliquandiu. *ἡμερῶν*. GALL. *Quelque temps, assez long-temps, non pas trop*. ITAL. *Vn pochetto di tempo*. GERM. *Langlächel/ zimlich lang*. HISP. *Poco tiempo, ò en poco tiempo*. ANGL. *A litle while*. Gell. *cap. 16. lib. 11.* Quum diutulè tacitus cogitando fuisset. Idem *cap. 10. lib. 5.* Quum diutulè auditor affectatorque Protagoræ fuisset, &c. Quibus in locis Passerat. legit *diutildè*, ut suprâ notavimus in *Diu*. Apul. *in Flor.* At non iridem major meus Socrates, qui quum decorum adulescentem, & diutulè tacentem conspicatus foret, &c.
DIUTIUS, comparativum ab Adverbio diu. *ἡμαρῶν πλεονεξία*. GALL. *Plus longuement*. ITAL. *Al longo, più longamente*. GERM. *Langger*. HISP. *Mas tiempo*. ANGL. *Longer*. Cic. *6. Verr.* Potero hoc ego onus tantum, aut in hoc iudicio deponere, aut diutiùs sustinere. Plaut. *Rud.* Sed mea desidia spem deferere nolui : cò vos amici detinui diutiùs. Cic. Non obrundam diutiùs aures vestras. Senec. *cap. 7. de cons. ad Marc.* Nec diutiùs est discursus.
DIUTISSIMÈ, Longissimo tempore. *ἡμαρῶν ὑπερβολή*. GALL. *Fort long-temps, tres longuement*. ITAL. *Longhissimamente*. GERM. *Langwerig oder viltzeits*. HISP. *Larguissimo tiempo*. ANGL. *Very long*. Cic. *de Amicit.* Catonem indaxi senem disputantem, quia nulla videbatur aptior persona, quæ de illa ætate loqueretur, quàm ejus, qui & diutissimè senex fuisset, & in ipsa senectute præ cæteris florisset.
DIUTURNUS, a, um : Diutinus, à diu derivatum, *ἡμαρῶν ἀρχὴν ἀδελφὸν, χρόνον*. GALL. *Qui dure long-temps*. ITAL. *Che dura longo tempo*. GERM. *Langwirig*. HISP. *Cosa de mucho tiempo*. ANGL. *That indureth a long tyme*. Cic. *de senect.* Quas quidem sic avidè arripui, quasi diuturnam sitim explere cupiens,
 ——— *Qua nupsit, non diuturna fuit.*
 Ovid. *5. Fast.*
 Et diuturna magis sunt monumenta mei.
 Idem *Eleg. 3. lib. 3.* Magna bona & diuturna contingunt. Senec. *cap. 12. de consol.* Item Diuturnior. Ovid. *6. Fast.*
 Est mihi, sitque precor nostris diuturnior annis.
DIUTURNITAS, aris : Longinquitas temporum, numerus dierum. *ἡμαρῶν ὄρεχ ἡμιμ*. GALL. *Longue durée, longue espace de temps*. ITAL. *Longa durata, longhessa di tempo*. GERM. *Langroitigkeit*. HISP. *Largo tiempo*. ANGL. *Length or continuance of tyme*. Ut, Diuturnitas belli. Cæsar. Diuturnitas temporum. Cic. Idem *de senect.* Semper enim mihi studiis laboribusque viventi non intelligitur quando obrepit senectus : sensim sine sensu ætas senescit, nec subito frangitur, sed diuturnitate extinguitur. Senec. *cap. 20. de consol. ad Marc.* Nihil de perpetuitate, sed nec de diuturnitate promissum est.
DIÉTÈS, Tempus duorum annorum. *ἡμαρῶν σενή*. GALL. *Espace de deux ans*. ITAL. *Il spazio di due anni*. GERM. *Die zeit zwey iahr lang*. HISP. *Tiempo de dos años*. ANGL. *The space of two years*. sicut Trieteris, *τριητηρίς*, trium annorum, vel certè (ut eleganter docet Censorinus) quod tertio quoquo anno recurrit. Nam apud veteres Trieteris constabat ex quinque & viginti mensibus, hoc est, ex duobus annis, quorum alter duodecim habebat menses, alter tredecim. Sic etiam Penteteris, *πεντητηρίς*, dicitur tempus hoc duplicatum, hoc est, quadriennii spatium : ita dictum, quod quinto quoque anno recurrit.
DIFFAMO : Per diversas partes famam divulgo, sinistram famam de re quam spargo. *ἡμαρῶν ῥαγή*. GALL. *Diffamer*. ITAL. *Divulgare mala fama*. GERM. *Verläumbden/ in ein böß geschrey bringen*. HISP. *Disfamar*. ANGL. *To diffame, to report ill of*. Sumitur enim ferè in deterioretem partem. Tacitus à Nerone probroso carmine diffamatus, contumelias ultum ibat. Adulterium diffamatum. Ovid. *lib. 4. Metam.* Tacit. *lib. 1.* Viros feminasque præcocibus scriptis diffamaverat.
DIFFARRETIÓ, Sacrificii genus inter virum & uxorem, quo conjugium dissoluebant per confarreationem contractum. Erat autem Confarreatio quædam solemnitas, quam soli sacerdotes observabant in uxore ducenda. Soli enim sacerdotes, auctore Boethio, per confar-

reationem uxorem ducebant. Qua de causa divortium per diffarreationem solis quoque sacerdotibus proprium fuit. Dicitur autem Confarreatio, quòd farreo libo adhibito conjungerentur : & è contra Diffarreatio, quòd simili libo adhibito disjungerentur.
DIFFERRETIÓ, compositum est à Farcio, Impleo, & distendo. *ἡμαρῶν ἄσπετος*. GALL. *Remplir de tous costez*. ITAL. *Empire, distendere*. GERM. *Aufffüllen/ voll (shopüen)*. HISP. *Embutir, recalcav*. ANGL. *To fearch, to stusse or porre in*. Horat. *lib. 1. Satyr. 5.*
 ——— *Inde forum Appi*
 Differtum nautis.
 Idem *lib. 1. Epist.*
 Differtum transire forum.
DIFFERO, Spatium temporis extendo. *ἡμαρῶν ἀσπείρω*. GALL. *Differer, dilayer, prolonger*. ITAL. *Differire, prolungare*. GERM. *Verziehen*. HISP. *Dilatate el tiempo*. ANGL. *To delay, to prolong*. Virg. *lib. 6.*
 Distulit in seram commissa piacula mortem.
 Gell. *cap. 10. lib. 5.* Differre causam in diem longissimam. Suet. *in Tib. cap. 32.* Differre aliquem in alium diem. Interdum est in diversa loca ferre. *ἡμαρῶν*. Plaut. *in Rud.* Nos cum scapha tempestas dextroversum differt ab illis. Idem *in Curc. sc. 4. a. 4.* Jam ego te faciam, ut hinc formicæ te frustulati differrant. Interdum diffamare, divulgare. Lucil.
 Gaudes quum de me ista foris sermonibus differis.
 Plaut. *in Trin.* Nolo ego mihi te jam prospicere, qui meam egestatem leves : sed ut inops infamisque sim, ne mihi hanc famam differant. Sueton. *in Cæs. cap. 33.* Fama id distulit (id est, disseminavit.) Idem *in Aug. cap. 14.* Dilato rumore (id est, divulgato.) Plaut. *Aut. sc. 2. a. 3.* Ego te pipulo (id est, convirio,) hinc differam ante ædes. Idem *Pseud. sc. 3. a. 1.* Differam te dictis meis (id est, infamabo.) Interdum dividere, scindere, dissipare. *ἡμαρῶν*. Ter. *in Adolph.* Me miseram differat doloribus. Simile Græcis est *ἡμαρῶν*. Velleius, Vis Africi laceravit classem, ac distulit. Interdum in ordinem ponere, *ἡμαρῶν*. Virg. *lib. 4. Georg.*
 Ille etiam seras in versum distulit ulmos.
 Interdum distare, *ἡμαρῶν*. Cic. *de Divin. in Verr.* At vide quid differat inter meam opinionem & tuam. Differre à Cicer. *pro Cecinna*, Qui hoc ab illo differt? Differt à cæteris robore. Plin. *in Epist.* Differunt in candore : idem *lib. 9. cap. 35.*
 Differens, particip. *ἡμαρῶν*. Cic. *1. de legibus*, Etenim ratio, qua una præstamus belluis, &c. certè est communis, doctrina differens, discendi quidem facultate par.
 Differentiâ, Discrimen, dissimilitudo. *ἡμαρῶν*. GALL. *Differenc*. ITAL. *Differenza*. GERM. *Unterscheid*. HISP. *Diferencia*. ANGL. *Difference*. Cic. *4. Acad.* Quòd videretur esse quædam in uris differentia. Idem *5. de fin.* Ita fit, ut quanta differentia est in principiis naturalibus, tanta sit in finibus bonorum malorumque dissimilitudo. Indifferens, *ἡμαρῶν*, quod scilicet per se neque bonum est, neque malum.
 Differentiâ, pro differentia, quo antiqui utebantur. *ἡμαρῶν*. Lucr. *lib. 4.* Tantâque in his rebus distantia, differentiâque est.
 Nonius.
 Dilatus, participium : Prolatus, productus. *ἡμαρῶν*. GALL. *Differé, dilayé*. ITAL. *Differito, prolungato*. GERM. *Verzogen/ oder aufgezoogen*. HISP. *Dilatado, prolongado*. ANGL. *Delayed, prolonged*. Cic. *4. Verr.* Quasi merueret ne Perilius privato illo iudicio transacto, aut dilato, cum cæteris in consilium reverteretur, pœna dilata in tempus mortis. Ovid. *3. Trist.* Suet. *in Aug. cap. 14.* Dilato rumore (id est, divulgato.) Dilatæ res. Tacitus *lib. 2.*
 Dilatio, Temporis prorogatio, sive extensio. *ἡμαρῶν*. GALL. *Delay, dilation, attente*. ITAL. *Dilazione, prolungamento*. GERM. *Verzug/ oder auffzug/ verlengerung*. HISP. *Dilacion*. ANGL. *Delaying, differing*. Plin. *lib. 18. cap. 10.* Nec ulla segetum minus dilationem patitur. Cic. *3. Philipp.* Quæ est igitur expectatio, aut quæ nimia dilatio temporis? Sen. *cap. 10. de consol. ad Marc.* Sine dilatione. Velleius, Vir per omnia extra dilationes positus (id est, impigerrimus.) Livius, Res non patitur dilationem, *lib. 3. dec. 4.*
 Dilator, is : Cunctator. *ἡμαρῶν*. GALL. *Delayeur, qui differe, faitard*. ITAL. *Prolongatore, indugiatore*. GERM. *Ein auffzieher/ Saumiger*. HISP. *Prolongador del tiempo*. ANGL. *A delayer, or prolonger*. Horat. *in Arte*.
 Dilator, spe longus, iners, avidusque futuri.
DIFFIBULARE : Aperire, discingere, fibulam resolvere. *ἡμαρῶν*. GALL. *Déboncler*. ITAL. *Diffibbiare*. GERM. *Die hafften aufflösen/ auffbreifen*. HISP. *Quitar la bevilla ò candado*. ANGL. *To loose, to unbuckle or unbutton*. Papin.
 Emicat, & torvè chlamydem diffibulat arva.
 Difficax, difficilis. Cath. ||
DIFFICILIS, e : Laboriosus, operosus, habens multum difficultatis & laboris. *ἡμαρῶν*. GALL. *Difficile, malaisé*. ITAL. *Difficile, malagevole*. GERM. *Schwâr*. HISP. *Difficil de hazer*. ANGL. *Hard, uneasie*. Terent. *Heaut.* Nihil tam difficile quin quærendo investigari possit. Si tamen de homine dicatur, idem erit quod Morosum. Cic. *de senect.* Moderati enim, nec difficiles senes. Ovid. *5. Fast.*
 Non ex difficili cognita causa fuit.
 Idem *13. Metam.*
 Difficilem tenui sub ini quo iudice causam, &c.
DIFFICULTAS, abstractum : Labor, angustia, asperitas. *ἡμαρῶν*. GALL. *Difficulté, malaisance, empeschement*. ITAL. *Difficoltà*. GERM. *Die schwâr*. HISP. *Difficultad de hazer alguna cosa*. ANGL. *Difficultie, uneasiness*. Cic. *pro Cluentio*, Prospicio quantum in agendo difficultatis, & quantum laboris sit habitura. Accipitur eleganter pro inopia : ut, difficultas rei numariæ, aut frumentariæ. Idem Cic. *4. Verr.* Et simul ostendit se in summa difficultate esse numaria. Alconius ita difficultates simpliciter exponit, *in divinatio- ne*. Difficultatem facere, *ἡμαρῶν*, molestiam præbere. Cels. *lib. 7. cap.*

cap. de calculo, Neve intus reliquiae maneant, quae postmodum curationi (al. curationis) difficultatem faciant.

Difficillè, difficiliter, & difficulter: Aegre, vix, cum labore. { בְּקִשְׁתָּ בִּשְׂכָרָה, ducaim. GALL. Difficilement, malaisement, à grand peine, avec difficulté. ITAL. Difficilmente, malagevolmente. GERM. Schwätlich, kumertlich. HISP. Difficilmente. ANGL. With difficulty. } Plin. lib. 27. cap. 12. In cacumine autem semen inter folia durum, & quod difficilè evellatur. Liv. lib. 3. bell. Punic. Circundati pedites haud difficulter imperium incurfantium Numidarum arcebant. Velleius, Sibi difficilè consentiens (id est, difficulter.)

Difficilè, antiqui dicebant pro Difficilè. Author est. Nonius, qui adducit testimonium Varronis. Quod utrum sit magnum, an parvum, facul, an difficul.

DIFFIDO, is: Non fido, despero. { ἀπιστία, ἀπίστω. GALL. Se desfier. ITA. Diffidarsi, non haver speranza. GERM. Mitstrawen/obel trawen. HISP. Desconfiarse. ANGL. To mistrust, to dispayre. } Cic. 2. de Divinat. Nihil affirmabo: quaram omnia, dubicans plerumque & mihi ipsi diffidens. Ibidem, Eudemus ita graviter agrotus fuit, ut omnes medici diffiderent. § Dicimus autem, Diffido tibi, & diffido de te. Serv. Sulp. Cic. Plura me ad te hac de re scribere pudet, ne videar prudentiae tuae diffidere, Ad Heren. Et de nobis non diffidimus. Plin. in quadam prafat. Diffidere de iudice. Cum infinitivo. Cicet. ad Quint. fratrem, lib. 1. Ut rem posse consici non diffiderem. Cato cap. 57. Quos diffidas sanos facere, facies.

Diffidus, part. { ἀπιστός, ἀπίστος. ANGL. Mistrusting. } Cicet. pro Muren. Fatebor enim, Cato, me quoque in adolescentia diffidum ingenio meo, quae fuisse adjumenta doctrinae.

Diffidentia, & Fidentia. { ἀπιστία, δυνάμις. GALL. Défiance. ITAL. Diffidenza. GERM. Mistrawung. HISP. Desconfianza. ANGL. Mistrust. } Cic. 4. Tusc. Est fidentia, id est, firma animi confusio, scientia animi quaedam est, & opinio gravis non temerè assentiens, metus quoque est diffidentia expectati & impendentis mali. Idem 1. de Invent. Quod genus fidentiae contrarium est diffidentiae, & ea res vitium est: audacia non contrarium, sed appositum est, ac propinquum: & tamen vitium est. Ovid. 2. de remed. amor.

Fit quoque longus amor, quum diffidentia nutrit.

Diffidentèr, adverb. Timidè & fidenter. { ἀπίως, δυνάμειως. GALL. Avec défiance, sans grande esperance. ITAL. Con disconfidenza, senza speranza. GERM. Mistravolich/ohn gute zuversicht. HISP. Con desconfianza. ANGL. Vwith mistrust, without hope. } Cic. pro Cluent. Altera tantummodò consuetudinis causa timidè & diffidenter attingere rationem veneficii criminum.

DIFFIDO, as: in jure feudali est, Bellum indico, hostem declaro, à feida. ||

DIFFINDO, diffidè, diffusum. Findo, divido. { בקב bikkéah, חָצַע, אֶגְזַז. GALL. Fendre & mettre en pieces. ITAL. Fendere, tagliare in piu pezzi. GERM. Zerpalten. HISP. Hender en diversas partes. ANGL. To cutt or cleave a sunder. } Virg. 9. Aneid.

Et media adversi liquefacto tempora plumbo Diffidit, ac multa porrectum extendit arena.

§ Diffindere diem, teste Budæo, est id quod nos Rem in crastinum contr. vare dicimus, vel remittere. Imò apud Budæum, & alios legitur Dith. ndere, sed fortasse non rectè. Tria enim, inquit, erant apud antiquos pronuntiandi genera: aut enim dies diffundebatur, hoc est res in posterum diem rejiciebatur; aut comperendinabatur, id est, in tertium diem differebatur; aut ampliabatur, & Judex non liquere pronuntiabat, quam res non in posterum, neque in perendinum, sed in longiorem diem pro suo arbitrio rejiciebat. Ulpian. l. 2. si quis caution. Et ideò etiam lex XII. Tabular. Si judex, vel alteruter ex litigatoribus morbo fontico impediatur, jubet diem iudicii esse diffusum. Gell. lib. 14. cap. 2. Jussi igitur diem diffindi, atque inde à subelliis pergo ire ad Phavorinum philosophum. Et Liv. lib. 9. ab urb. Diem diffidit. Diffusio rerum, eodem modo dici putat Passerat. apud Gell. cap. 2. lib. 14. ubi vulgò Diffusiones. Ibidem, Diffundi diem, etiam vulgò legitur, cum Gellius scripserit, diem diffundi, ut docuit eruditissimus vir Angel. Polit.

Diffusio, al. diffusio. Gell. cap. 2. lib. 14. In rerum diffusionibus, comperendinationibus, &c. Vide supra Diffindere diem.

DIFFINGO, is, ere: Corumpo, & destruo quod fictum & formatum est. { ἄνω schichéth. ἀναδέω. GALL. Dessaire ce qui est fait, luy oster sa forme & figure. ITAL. Guastare, corrumpere. GERM. Etwas gemachts zerbrechen vnd anders machen. HISP. Gastar, destruir, desfigurav. ANGL. To unmake to undoce that was made. } Horat. 3. Carm. Od. 29.

noque

Diffinget, insectumque reddet, Quod fugiens semel hora vexit.

Ubi Acron. Diffinget, id est, confundet, immutabit, sive divellet. Idem Carm. lib. 1. od. 15.

ò utinam nova

Incede diffingas retusum in Massaetas, Arabesque ferrum.

Ubi Acron. Diffingas, confusum reformes: nam sicut fingere, formare dicitur; sic & diffingere, est quassatum reformare. Idem. Serm. lib. 2. sat. 1.

equidem nihil huic diffingere possum:

id est, non possum negare rem sic non se habere.

DIFFINIO, is, ex Dis, & finio: Definitio. { ἁ γαζάρ. ἐπίλω. GALL. Définir, déterminer. ITAL. Diffinire, terminare. GERM. Entscheyden. HISP. Difinir, ò determinar. ANGL. To define, to determine. }

Diffinitè: Finitè, definitè. Cic. pro Balbo. Quae diffinitè civitatem donandi Pompeio potestatem fecerat: sic enim in antiquo manuscripto hoc in loco & multis aliis legitur.

Diffinitio, quae & definitio appellatur, oratio constans ex genere & differentis: ut, Homo est animal rationale, mortale. { ἐπέω, ἐπεώμω. GALL. Definition, determination. ITAL. Diffinitione. GERM. Entscheydung, die beschreibung eines dings was es von natur seye. HISP. Definicion ò determinacion. ANGL. A definition. } Quint. Finitio, est

rei propositae propria, & dilucida, & breviter comprehensa verbis enuntiatio. Dicta autem est definitio, sumpta translatione ab his qui fundos praediaque dividunt alia ab aliis: Nam ut illi agrum ab agro diffiniunt, atque habitam de finibus controversiam distinguunt: sic per definitionem res à rebus distinguuntur, & veluti certis quibusdam finibus circumscribuntur.

DIFFITOR, ex Dis, & fateor: Nego, inficio. { ἰνδ meén. ἀπαρνύμενος. GALL. Ne vouloir pas confesser, dénier. ITAL. Negare, non confessare. GERM. Vernainen/ nicht wöllen bekennen. HISP. Negar ò no confessar. ANGL. To deny. } Cicet. Itaque nunquam diffitebor multa me, ut ad effectum horum consiliorum perventrem, & simulasse invitum, & dissimulasse cum dolore. Colum. lib. 4. cap. 10. Nam quod in profundo semina frigore laborare dicuntur, nos quoque non diffitemur.

Diffitescit, dissolvitur: aliàs Diffatiscit.

DIFFLO, as: est flatu prosterno. { ψωψ nischéh. ἀπνίω. GALL. Espandre ou abbatre en soufflant, souffler, faire aller au vent. ITAL. Gettare à terra soffiando. GERM. Zerblasen/ niderblasen. HISP. Derribar soplando. ANGL. To blowe away. } Plaut. in Mil. Cujus tuleriones diffilasti spiritu, quasi ventus folia.

DIFFLÜO, est in diversas partes fluo: Liquefco. { ἀσπίω. GALL. Couler de toutes parts, se dissoudre, & ne pouvoir tenir ensemble. ITAL. Scorrere in più parti. GERM. Zerfließen. HISP. Correr lo liquido en partes. ANGL. To loose and falle sunder. } Plin. lib. 21. cap. 13. Qui edere, abjiciunt se humi, refrigerationem quatenus: nam & sudore diffluunt. § Diffluere otio, vel luxuria, est immodico otio, vel immodica luxuria indulgeo. Terent. in Heaut. Ut ejus animum, qui nunc luxuria & lascivia diffluit, retundam.

DiffraX, biceps. Gloss. ||

DIFFRINGO, is: in varias partes frango. { שבר schibbér, ער rab. אֶגְזַז. GALL. Rompre en pieces, briser. ITAL. Frangere in più parti. GERM. Zerbrechen. HISP. Romper en muchas partes. ANGL. To break in pieces. } Plaut. in sin. Crura hercle diffringentur.

DIFFUGIO, is: In diversas partes fugio, huc illuc fugio, dilabor. { דָּבַח, ברך barach. ἀφίσταω. GALL. Fuir çà & là, reculer, éviter. ITAL. Fuggire in diverse parti. GERM. Hin vnd hât stichen. HISP. Fuir en diversas partes. ANGL. To slie here and there, to eschere. } Virg. lib. 3. Georg.

quò tota exterrita sylvis

Diffugiunt armenta.

Cael. 8. bell. Gall. Hi repentino malo perterriti, diffugiunt ad sua praedia. § Ponitur etiam translata pro vitare. Cicet. 5. Verr. Diffugerunt enim permulti id quod ostendam. § Item pro Refugere, retinere. Varr. 2. de re rust. Nec tamen diffugio quin dicam quae scio de suillo pecore.

DIFFUGIUM, ii. { מנוח manús. ἀφύγη, ἀφύγευσις. GALL. Fuite çà & là. ITAL. Rifugio, ridotto. GERM. Zuflucht/ Zuversicht. HISP. Huida. ANGL. Flying to sundrie partes. } Tacit. Proximorum diffugia languentibus jam studiis.

DIFFUNDO, diffudi, diffusum: Huc illuc fundo, dispergo, dissipò. { פזר pazár, זרר zaráb, פשט pascháh. ἀσπίω. GALL. Espandre, épancher, dissiper, disperser. ITAL. Versare, spargere in più parti. GERM. Zerspreyten, hin vnd wider gießen. HISP. Derramar en diversas partes. ANGL. To povere out and scatter abroad. } Colum. lib. 2. Nam vel respuit duritiam soli dens aratri, vel si qua parte penetravit, non minurè diffundit humum. § Accipitur pro Dilatare. Cicet. lib. 1. de Orat. Diffusa ramis patulis platanus. § Diffundere animum alicujus, est exhilarare. Ovid. 1. de arte amand.

Spectabunt juvenes lati, mistaque puella:

Diffundetque animos omnibus ista dies.

Senec. Epist. 67. Quod diffundit animum, aut mordet. Diffundere vinum, vide Defundere. Diffundere diem, vel potius, Diffindere, ut doctiores legunt, vide Diffindere.

DIFFUSUS, particip. { פזר pazur, נזר nizréh. ἀσπίω. GALL. Espandu, espar. ITAL. Sparso. GERM. Zerspreit / oder ausgepreit. HISP. Derramado. ANGL. Pored out abroad. } Cic. 2. de Orat. Est enim heri nobis ille hoc, Catule, pollicitus, se jus civile, quod nunc diffusum & dissipatum est, in certa genera coarctaturum. Diffusum enim, hoc est, transfusatum, quod dicitur. Veteribus enim mos erat primum in cuppa vinum per aliquod tempus relinquere, donec efferebisset; deinde verò in cados & dolia diffundere: unde diffusum vinum appellatur. Cic. de finib. Quibus vinum diffusum è pleno sit hirsiphon, ut ait Lucilius.

Diffusilis, diffusus. Lucr. ||

Diffusè, adverb. Dispersè. { ἀσπίω. GALL. Esparsément, largement, & avec étendue, d'un costé & d'autre. ITAL. sparsamente. GERM. Spreitrechtig / weitläufig. HISP. Derramadamiento. ANGL. Scatteringly, without oder. } Cic. 1. de Invent. Enumeratio est, per quam res dispersè & diffusè dictae, unum in locum coguntur.

Diffusio, nis: Dilatio, dispersio. { פזר pazur. ἀσπίω. GALL. Effusion çà & là, épanchement. ITAL. Il spargere, spargimento. GERM. Zerspreitung. HISP. Derramadamiento. ANGL. A pouring out or sprinkling abroad. } ut, Diffusio animi, pro exhilaratione. Seneca de vita beata. Ex cognitione veri gaudium grande & immotum, comitaturque & diffusio animi. § Diffusio rerum, de die diffuso, vulgò legitur apud Gell. cap. 2. lib. 14. cum sit legendum Diffuso. Vide supra Diffindo, & Diffusio.

Diffusoria, cloacae, quae immixtas aquas in fluentem, aut lacum devehunt. Pont. ||

Diffutatus, Adject. Catull. Ut ista vestra diffutata mentita.

DIGAMMA, διγάμμα: sive Digamma Aelicum, dicta est F litera, quod duplicis r imaginem referre videatur. Vide Gell. cap. 5. lib. 14. Cic. ad Attic. lib. 9. fundum suum Formianum vocat digamma, quod nomen ejus ab F, litera initium sumeret. Delicium, inquit, digamma venderem, quantum in solo solerem quærere non solùm Romae, sed etiam delicium digamma viderem. Et Quintil. lib. 1. cap. 4.

DIGAMIS, { διγάμη. GALL. Qui a deux femmes, deux fois marié. ITA. Quell' che ha havuto due moglie. GERM. Der zweymal gefreit hatt. HISP.

Hisp. El casado dos vezes. **ANGL.** That hath bene twice married. }
 Qui duas duxit uxores. Hieron. contra Iovin. Non damno digamos.
 Sic digama mulier dicitur quæ duos habuit maritos.
Digeri, διζηγεῖν, populi Thraciæ. Steph.
DIGERO, is, digessi, digestum: Ordino, dispono. } תכח תיחבֿחֿן, פֿרַי
 barak. אֶלְמַתְּיָא, אֶלְמַתְּיָא, אֶלְמַתְּיָא. **GALL.** Porter çà & là, ordon-
 ner & disposer, mettre par ordre. **ITAL.** Ordinare, disporre. **GERM.**
 Ordnen/in ordnung setzen. **Hisp.** Ordenar, disponer. **ANGL.** To sett in
 order, to dispose. } Virg. Aeneid. 3.

Quacunque in foliis descripsit carmina virgo,
 Digerit in numerum.

Ita dicimus aliquid digestum, id est, loco suo compositum, ἐν ἑ-
 ρῆ καὶ δῶ. Ovid. 5. Fast.

Sapè ego digestos volui numerare colores (in hortis.)

Idem 2. Fast.

qui matris digere annos.

¶ Quandoque Dilucidè interpretor, ἰξυζῆμι. Virg. lib. 2.

Ita digere omnia Calchas.

¶ Quandoque Divido, distinguo. Plin. lib. 8. Poma serantur, inferan-
 turque, vineæ pallinentur, semina digerantur. ¶ Quandoque Con-
 coquo, καταπίλω: ut, Digere paulisper vinum quo mades. Cic. ad
 Attic. lib. 4. Stomachus concealit ut digerat multa cruda facilius.

¶ Per translationem, Cic. ad Quint. frat. lib. 1. Facias ut mea man-
 data digeras. ¶ Digeri etiam concreta dicuntur, cum contenta intus
 materia dissipatur atque discutitur. Cels. lib. 5. cap. 28. de strumis:
 Propter hæc & album veratrum rectè datur, atque etiam sapius, do-
 nec ea (nempe concreta) digerantur. ¶ Digeri etiam dicitur æger,
 cum ex ejus corpore multum materiæ & substantiæ transpirat & ex-
 halat, i. ἀπορροῖσθαι Galeno. Cels. lib. 7. cap. de calculo, Manibus tan-
 tummodo pedibusque nudatis, ut & minus digeratur, & ibi diutius
 maneat. Ibid. Is, cujus corpus digeritur, quam is, cujus astrictum
 est.

Digestio, verb. Ordinatio. } תַּרְבֵּי הֶרֶחֶב, מַחֲרָחָבִים. אֶלְ-
 תַּרְבֵּי, אֶלְתַּרְבֵּי. **GALL.** Digestion, distribution, ordre. **ITAL.** Ordina-
 zione, disposizione. **GERM.** Ordnung. **Hisp.** Repartimiento, orde-
 nanza. **ANGL.** A setting in order, a due placing of things. } Plin.
 lib. 3. cap. 1. Itaque interiori in parte digestionem in literas eiusdem
 nos sequuturos, coloniarum mentione signata, quas ille in eo pro-
 didit numero. Cic. 3. de Orat. Digestio, quæ exoratio est, ea est par-
 titio. ¶ Concoctio & digestio, πένσις & ἀπορροῖσι. Cels. in proemio,
 Sive hac de causa concoctio incidat, sive de illa; & sive concoctio sit
 illa, sive tantum digestio. ¶ Velleius, Digestio annorum.

Digerēs, Digestio, dispositio. ἀκαθάρτησις, ἀκαθῆσις. Macrobi. Nec
 mirum si digeries morsum reprehensionis evasit.

Digestista, docens, aut studens Digestis. Cath.]

DICITO, as, διακτιλλομαι. Gloss. ostendo digito.]

DIOITUS, à digerendo quidam derivari putant, quod natura miro de-
 centique ordine digitos digesserit, id est, disposuerit. } דַּיִטָּא est bāb,
 דַּאֲנַלְא, **GALL.** Doigt. **ITAL.** Dito. **GERM.** Ein finger. **Hisp.** Dedo.
ANGL. The finger. } Plaut. in Persa, Ne si me uno digito attigeris,
 te ad tetram affigam scelus. Faciam ut (conviva) digitos prarodas
 suos. Idem Pseud. sc. 2. a. 3. Concrepuit digitis, laborat. Idem Milit.
 sc. 2. a. 2. Dexterâ digitis rationem computat. Idem Mil. sc. 1. a. 2.
 Pectus digitis pultat: cor credo evocaturus est foras. Ibid.

Texerunt digiti lumina nostra tui.

Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist. Digito non auderes contingere. Gell.
 cap. 23. lib. 10. In digitos diducta divisio. Quint. In hunc intende
 digitum. Hic bene est. Plaut. Pseud. sc. 4. a. 4. Digitorum crepitu
 poscere matellam.

Dum poscor crepitu digitorum, &c.

Martial. epigr. 119. lib. 14. In digitos argumenta deducere. Quint.

In digito qui me fersque refersque tuo:

(id est, imaginem in annulo.) Ovid. Eleg. 6. lib. 1. Trist. Digitos
 commodare avaritiæ (in numerando.) Senec. Epist. 89. Digitorum
 nomina sunt hæc: Pollex, ἀνὶζαρεῖς, ἡ μίγας: Index, ἀνὶζαρεῖς, δεικνύς:
 Infamis, sive famosus, μέγας, σφάκελος: Medicus, παρὰ μὲν, δακ-
 τυλάτης, ἰατρός; id est, medicinalis, seu anularis, quod in eo anuli
 primum gestari consueverunt. Minimus, μικρός, qui & auricularis,
 αὐτίτης. Plaut. Amphitr. Si minuscule digito increpuerint fores. Gell.
 cap. 10. lib. 10. In digito sinistra manus, qui minimo proximus est,
 gestantur anuli. Periphrasis est digiti, qui Medicus dicitur: Indicem
 qui pollicis proximus est, alio nomine salutarem veteres vocave-
 runt. Martial. lib. de nupt. Phil. Quidam redimitus puer ad eos com-
 presso digito salutari, silentium commonebat. ¶ Medius digitus
 alia habet nomina. Nam dictus est verpus, à verrendo podice. Ob
 quam etiam causam impudicus, & infamis vocatus est. Et quando
 porrigebatur, signum derisionis & contumeliæ erat. Mart.

Ostendas digitem, sed impudicum Alconti,
 Dasiboque, Symmachoque.

Juvenal.

Ipsè minaci

Præberet laqueum, mediūque ostenderet unguem.

Perſius Satyr. 2.

frontēque atque uda labella

Infami digito, & lustralibus ante salivā

Expiat.

¶ Digiti sonus, & digiti crepitus, de facilitate rei ponuntur. Tibull.
 Et nocet ad digiti me taciturna sonum.

Martial.

Digiti crepantis signa novit Eunuchus.

¶ Digitum tollere, significat favere, suffragari: sicut digitum de-
 primere, suffragio derogare, χαλεπῶς. Horat.

Vulgus utroque suum laudabat pollice ludum.

Digitum exere, peccas: proverbialiter dicitur de iis, quos vitia sua
 fateantur cogimus. Tractum à gladiatoribus, qui victi, ostensione
 digiti veniam à populo postulare cogebantur. Perſius Satyr. 5.

Nil tibi concessit ratio, digitem exere, peccas.

Digitum transversum non excedere. Plaut. Aulul. sc. 1. a. 1. Istic

adesto: si hercle tu ex istoc loco digitum transversum, aut unguem
 latum excesseris, &c. Id est, minimo ipatio. Dicitur & Digitum ab
 aliqua re non discedere, pro Ne tantillum quidem. Cicet. 6. Verr.
 Oculos de isto nusquam deicere, neque ab argento digitum disce-
 dere. Idem ad Atticum lib. 7. Mihi certum est ab honestissima sen-
 tentia digitum nusquam. ¶ Digitus in aqua ductibus accipitur pro
 certo quodam aquæ modulo, quo ex castello in vicus, aut regiones,
 aut etiam in nobiliorum ædes aqua dividebatur. Habebant enim
 aqua ductus sua castella ad divortia vicorum, ex quibus aqua à ca-
 stellario per uncias & digitos dividebatur. Habebat autem digitus
 rotundum diametrum unius digiti. Author Frontinus. ¶ Digito attingere,
 i. leviter attingere. Cic. Tuscul. 5. Lælius si digito quem attingisset,
 pœnas dedisset. In Epigram. apud Gellium,

Si digito attingero, incendam sylvam simul omnem.

Terentius tantum dixit, Si attingisses, fetres infortunium. ¶ Cælum
 digito attingere, proverbialiter nimirum hyperbole dicuntur, qui longe
 supra mortalium conditionem, ac diis proximi esse videntur. Cic.
 ad Attic. lib. 2. Nostri autem principes digito se cælum putant at-
 tingere, si multi barbati in piscinis sint, qui ad manum accedant,
 ¶ Extremis digitis attingere, est leviter attingere. Idem pro Cal.
 ¶ Metiri digitis dicitur qui rem accuratius expendit, quam oporteat.
 ¶ Monstrari digito, δεικνύσθαι τὸ δακτύλου, pro eo quod est, insignem
 esse. Lucianus in Hermonide, Horat. 4. Carm. Ode 3. & Pers.

Digitus aquæ, sextadecima pars pedis, uncia verò duodecima. Paul.
 de serv. rust. præd. l. Lucius Titius, Digitum tibi dono aquæ.

DIGITULUS, & **Digitellus**, diminutiva. } δακτυλίον. **GALL.** Petit doigt.
ITAL. Dito picciolo. **GERM.** Ein fingerlein. **Hisp.** Dedo pequeño. **ANGL.**
 A little finger. } Terent. in Eunuch. Sine biduum hoc prætereat,
 qui mihi nunc uno digitulo fores aperis fortunatus.

DIGITALIS, e, quod habet mensuram digiti. } δακτυλίον. **GALL.** De la
 grosseur, espaisseur, largeur & longueur d'un doigt. **ITAL.** Di misura
 d'un dito. **GERM.** Fingermaßig das eines finger dick oder lang ist.
Hisp. Cosa que tiene cantidad de un dedo. **ANGL.** That is of the
 measure of a finger or inche. } Plin. lib. 22. & anchusæ radix in usu
 est digitali crassitudine.

Digitabulum, in antiquo Lexico, δακτυλάριον, quo digitorum oras mu-
 niunt scæminæ adversum acus. Jun. Item prolixum opus. Varro lib. 1.
 cap. 5. Olea quæ legitur cum digitabulis. Ita habent antiqui codices,
 teste Victorio & Scaligero, non **Digitalibus**.

DIGITALIA, substantivum: Digitorum tegumenta dicuntur. } δακτυλίον.
GALL. Doigtier, de quoy on couvre les doigts: gants. **ITAL.** Dezzee-
 re. **GERM.** Fingerhut/ händschuch. **Hisp.** El dedal ò dedil del dedo.
ANGL. A thymble or any thing covering the fingers, as finger stales. }
 Varr. lib. 1. de re rust. Olea manu stricta, melior: ea quæ digitis
 nudis, laudabilior quàm illa quæ cum digitalibus. Lege, **digita-
 bulis**.

DIGITELLUS, sive **Digitellum**. Herba est quæ alio nomine **Sedum**, sive
tempervivum majus appellatur, αἰζώρον. Vide Plin. lib. 25. cap. 13.

DIGITATUS, qui digitos habet. } ὁ ἐν ἡ ἀρτίοις. **GALL.** Qui a doigts.
ITAL. Chi ha dita. **GERM.** Der finger hat. **Hisp.** Que tiene dedos.
ANGL. That hath fingers. } Plin. lib. 11. cap. 47. Avium aliæ digita-
 tæ, aliæ palmipedes.

Digitæ, fuere virgulæ aureæ vel argenteæ, digitis similes. Anastaf.

¶ **Digitii**, **Dii** semitales, quod viam quasi digito viatoribus ostende-
 rent. Delrius.]

DIGLADIOR: Gladiis certo, decerto, contendo, dissentio. } ἀγέ. φίζε-
 κων, ἀγυζήμι. **GALL.** Debattre par armes, & comme tirer à con-
 teaux. **ITAL.** Far' alle coltellate. **GERM.** Sächten/ streiten/ mit schwers-
 tern streiten. **Hisp.** Acuchillar. **ANGL.** To fight with swordes, to
 conted or strive. } Cic. Quid Antipater digladiatur cum Carneade
 tot voluminibus?

Digito, appellatur **Tygris** fluvius, ubi tardior fluit, hoc est, usque ad
 Medorum fines. Author Plin. lib. 6. cap. 27.

DIGNATIO, **Digno**, **Dignitas**, **Dignor**. Vide **Dignus**.

¶ **DIGNORO**. Fest. Dignorant, signa imponunt, ut fieri solet in pecori-
 bus, ut scil. dignoscantur: nam dicitur à **dignosco**. Gloss. dignorat,
 ἀναπίνασθαι. Dignorat, διαγιγνώσκω. Lege **dignorat**. Scal.]

DIGNOSCO: Agnosco, cognosco, aut discerno. } תַּרְבֵּי תִּיחֵבֿחֿר. אֶלְגֵּנִי-
 סוֹ. **GALL.** Connoître entre autres, discerner. **ITAL.** Cognoscere, di-
 gnoscere. **GERM.** Vor einem andern kennen, vnderstehen. **Hisp.** Co-
 nocer entre cosas diversas. **ANGL.** To discerne, to knavo among othe-
 ris. } Laet. lib. 5. Invicemque se dignoscunt. Suet. in Otho. Vulso
 corpore, galericulo capiti propter raritatem capillorum adaptato, &
 annexo, ut nemo dignosceret. Col. lib. 2. cap. 2. Dignoscere terram
 sapore. Plin. lib. 12. cap. 17. Dignosci vix potest à mastiche vera.

DIGNUS, ὁ ἀξίος, ἀξιώσιμος. Qui aliquid meretur, cui aliquid meritò debe-
 tur. } תַּרְבֵּי תִּיחֵבֿחֿר, תַּרְבֵּי תִּיחֵבֿחֿר. אֶלְגֵּנִי. **GALL.** Digne, **ITAL.** Degno.
GERM. Würdig/ wärt. **Hisp.** Digno. **ANGL.** Meete or convenient, wor-
 thie. } Ur, Dignus laude, qui meretur laudem, ἀξιοπῶν. Dignus
 castigatione, qui meretur castigationem.

Digna ferat si quis inaniter adjuravit:

(id est, paria sceleri & perjurio.) Catull. de com. Bery.
 Ingeniumque meum potes hoc meminisse, probabat
 Plus etiam quàm me iudice dignus eram.

Ovid. Eleg. 4. lib. 4. Trist. Salutem scriptam dignum est dignis mitte-
 re. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Quid agis? C. Vivo. P. Nempe ut dignus
 es, id est, miserè ut leno.) Idem Cure. sc. 1. a. 2. Si dignis dicitur
 malè, benè dictum est. Ibid. sc. 2. a. 4. Neque quicquam sit quin me
 omnes dignum deputent. Idem Amph. sc. 1. a. 1. Vin' herum deludi?
 L. Dignus est sanè. Idem Asin. sc. 3. a. 3. Abin hinc dignus domino
 servus? Idem ibidem sc. 3. a. 2. Te ut digna es, perdam, ut de me
 meres. Ibidem sc. 2. a. 1.

Vique probè dignum est, omni tibi dote placebam.

Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist. Dignos, indignos adire & experiri. Plaut.
 Asin. sc. ult. a. 1. Miser est. P. Profectò dignus est (sup. miseria.)
 Ibid. sc. 2. a. 5. Cœnabis ut te dignum est, maximum malum. Ibidem,
 Neque te detideo, neque dignum arbitror. Ibidem sc. 4. a. 1. Dignus
 est verberibus multis? Dignus. Idem Mil. sc. 3. a. 2. Dignissimi quò
 cruciatus

cruciatu confluant. Idem *Afin. sc. 2. a. 2.* Dii, si dignus es, neque ament, neque faciant bene. Idem *Pseud. sc. 3. a. 1.* Digna res lachrymis. Sen. *cap. 14. de cons. ad Marc.* Digna & indigna pati. *Ibid. c. 10.*

Nulla quibus reddi gratia digna potest.

Ovid. *Eleg. 5. lib. 1. Trist.* Digna queri. Gell. *cap. 17. lib. 7.*

Nec digna, nec utilis uxor.

Ovid. *Eleg. ult. lib. 4. Trist.*

Non es ut amisso coniuge digna fleas.

Idem *Eleg. 3. lib. 4. Trist.* Dignissimo domicilio inclusus animus Vatinii. Velleius. Plaut. *in Rud.* Neque digniorem cenſeo vidisse animum quamquam, quod deos atque homines cenſeam benefacere magis decere. Terent. *in Heaut.* Ego te meum esse dici tantisper volo, dum quod te dignum est facias. Indignus. Mart.

Digna tuo cur sis indignaque nomino dicam.

Hoc est, dicam cur merearis & non merearis hoc nomen.

Dignè, adverb. pro dignitate. ξ $\alpha\zeta\iota\omega\varsigma$. GALL. *Dignement, comme il appartient, honnestement.* ITA. *Degnamente, como s'appartiene.* GERM. *Wirdiglich.* HISP. *Dignamente.* ANGL. *Honestlie, worthlie.* Id est, honestè, uti honestum decet. Plaut. *Mil.* Quam dignè ornata incedit, aut meretriciè. Cicer. *de senect.* Nunquam igitur satis laudari dignè poterit philosophia, hęc est, satis pro dignitate. Velleius. Suet. *in August.* *cap. 66.* Virtutes ac merita cuiusque dignè prosequutus. ξ Dignè, etiam significat pro meritis, $\alpha\zeta\iota\omega\varsigma$, $\kappa\alpha\tau'$ $\alpha\zeta\iota\omega\varsigma$. Indignè, præter merita, $\alpha\iota\alpha\zeta\iota\omega\varsigma$, $\mu\alpha\epsilon'$ $\alpha\zeta\iota\omega\varsigma$. Ovid.

Leniter ex merito quicquid patiare, ferendum est:

Qua venit indignè pœna, dolenda venit.

Dignānter, adverb. Dignè, $\alpha\zeta\iota\omega\varsigma$. Vopiscus *in Tacit.* Ipsum igitur qui nos taceri debet, loquentem dignanter audite.

Dignitas: Honestas, honor, amplitudo, splendor. ξ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$, $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$, $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. GALL. *Dignité, bonne reputation, honneur.* ITA. *Dignità, ampiezza, honore.* GERM. *Wirdig, würdigkeit.* HISP. *Dignidad, honra, reputacion.* ANGL. *Worthiness, honour, deone to ones merites, manly majestic or comelineſe in favour.* Cujus dignitas nec augeti majestatem, nec minui detractationibus potest. Cic. *Thermos lib. 13.* Ut omnibus in rebus ei te commodas, quoad fides dignitatisque tua patitur. Interdum sumitur pro virili pulchritudine, $\tau\delta$ $\alpha\zeta\iota\omega\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$, $\sigma\mu\epsilon\mu\omega\sigma\tau\epsilon\mu\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. Idem *lib. 1. Offic.* Pulchritudinis duo sunt genera: quorum in altero venustas est: in altero dignitas: venustatem muliebrem dicere debemus, dignitatem virilem. Idem *ibid.* paulo antè: In formis aliis dignitas inest, aliis venustas. Agretius, Pulchritudo formæ in viris, dignitas: unde Cic. *pro Calio*, Quis non possit huic ætati, atque huic dignitati petulantè, etsi sine suspitione, at non sine argumento maledicere. Rursus idem Cic. *2. de invent.* Pueri magna præditi dignitate. Formæ dignitas dicitur ab eodem *lib. 5. de finib.* Est etiam dignitas in sermone, quum scilicet oratio est gravis, & voce remissa, de qua Author ad Heren. *lib. 3.* $\sigma\mu\epsilon\mu\omega\sigma\tau\epsilon\mu\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$, $\sigma\mu\epsilon\mu\omega\sigma\tau\epsilon\mu\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. Acuta exclamatio fauces & vocem vulnerat: eadem lædit auditorem; habet enim quiddam illiberale, ad muliebrem potius vociferationem, quam ad virilem dignitatem in dicendo accommodatum.

Dignitatum species, recentiores Jurisconsulti quatuor esse tradunt, Illustres, Superillustres (quæ dictio non satis Latina est,) Spectabiles & Clarissimos. Sed Alciati doctrina verior, cujus elegans caput extat de eare *in lib. Disput. 3.* Dignitates jure nostro propriè, quæ Clarissimus, Equitatus, Perfectissimus gradibus continentur: quod Alciatus non uno loco attingit, ostendens quantum hæc in te abstratum hæctenus sit.

Dignus, as: Dignus iudico, dignor. Diomed. *lib. 1.* ξ $\alpha\zeta\iota\omega$. GALL. *Juger & repouter digne, daigner.* ITA. *Giudicare degno, degnare.* GERM. *Wirdigen/ würdig achten.* HISP. *Tener por bien, hazer & reputar por digno.* ANGL. *To think worthie, to vouch asse.* Quibus deos infernos, thibus celestes digni decorare honoribus; Dignor, passivum: Dignus habeor. ξ $\alpha\zeta\iota\omega$. GALL. *Estre reputé & estimé digne.* ITA. *Esser tenuto degno.* GERM. *Wirdig geacht sein.* HISP. *Ser tenido por digno.* ANGL. *To be esteemed and holden worthie.* Virg. *3. Aeneid.*

Conjugio Anchisam Veneris dignare superbo.

Cic. *OEcon.* Homo ex eo numero hominum, qui apud nos hoc nomine dignantur, id est, digni habentur.

Dignor, deponens, pro Dignari iudico, seu habeo, usitatus. ξ $\alpha\zeta\iota\omega$. GALL. *Estimer & repouter digne, daigner.* ITA. *Giudicare degno, degnare.* GERM. *Wirdig achten.* HISP. *Tener por bien, hazer & reputar por digno.* ANGL. *To think worthie, to vouch asse.* Virg. *5. Aeneid.*

Tum venus, haud equidem tali me dignor honore:

id est, dignam iudico, inquit Servius. Suet. *in Aug.* Universum denique genus operas aliquas publico spectaculo præbentium etiam cura sua dignatus est: id est, dignum iudicavit, & dignatione sua prosequutus est. Idem Suet. *in Calig. cap. 25.* Dignatus est Caesoniæ luxuriæ & lasciviæ perditæ uxorio nomine. Gell. *cap. 18. lib. 10.* Dignatum opus numerari (id est, dignum habitum,) ubi Passerat. legit memorari, pro numerari. Ovid. *Eleg. 1. lib. 4. Trist.*

Vel rate dignatas, vel pede nostra sequi (vestigia Musæ.)

Dignandus, Cic. *1. Acad.* Quæ autem secundum naturam essent, ea sumenda, & quadam æstimatione dignanda docebat.

Dignandus, nis, idem quod Græci $\alpha\zeta\iota\omega\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$ dicunt, id est, dignitas & amplitudo propter honores gestos, aut magistratum, vel propter oris, morumque majestatem. ξ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$, $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$, $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. GALL. *Dignité, bonne reputation.* ITA. *Dignità.* GERM. *Wirdigung/ das wirdig achten.* HISP. *Dignidad, reputacion.* ANGL. *And good reputation, reverence shewed to a man.* Cic. *ad Attic. lib. 4.* Esti meus quidem est fortior, nec quicquam nisi de dignatione laborat. Suet. *in Vesp.* Exin' sortitus Africam, integerrimè, nec sine magna dignatione administravit. Liv. *2. ab Urbe*, pro gratia & familiaritate posuisse videtur. Appius (inquit) interpres lectus, haud ita multo in principum dignationem pervenit. Suet. *in Aug. cap. 46.* Jure ac dignatione urbi adæquavit. Idem *in Calig. cap. 24.* Cæteras dignatione tanta non dilexit (id est, reverentia & charitate.) Idem *in Calpurni Pars 1.*

Galba, *cap. 17.* Magnæ dignationis haberi (id est, esse in pretio & honore.) Senec. *cap. 17. de cons. ad Marc.* Tantæ dignationis homines. Velleius, Dignatio partium (id est, dignitas.) Idem, Dignatio Octavii, (id est, honor, & magistratus.) Idem, Dignatione Brutus obtulerat Vatinium, cum ei extorsit Legiones. Indignatio, ex rei alicujus dignitate collecta. ξ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. Juven. *Sat. 2.*

Si natura negat, facit indignatio versum.

Dignorare, id est, signa imponere, ut fit in pecoribus. Laurenberg.

DIGREDIÖR, eris: Discedo, egredior, à te discedo, à proposito abeo. ξ $\eta\lambda\eta$ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$, $\eta\lambda\eta$ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$, $\eta\lambda\eta$ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. GALL. *Partir d'un lieu.* ITAL. *Partirsi.* GERM. *Hinweggehen/ neben sich gehen.* HISP. *Partir de lugar.* ANGL. *To go out of a place or frome a purpose.* Virg. *3. Aeneid.*

Hos ego digrediens lachrymis affabar odoratis.

Cic. *Cornificio*, Etsi periniquo patiebat animo, à me digredi. Idem *1. de nat. deor.* Luna autem iisdem spatiis vagatur quibus Sol: sed tum congregiens cum Sole, tum digrediens. Cum accusativo sine præpos. Hircius *de bello Afric.* Inde parvulam proclivitatem digressus, sinistra parte campi propter mare legionem educit.

DIGRESSUS, particip. ξ $\gamma\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. GALL. *Qui s'en est parti, qui a laissé le chemin qu'il tenoit.* ITAL. *Separato, partito.* GERM. *Hingangen/ Abgescheyden.* HISP. *Partido de lugar.* ANGL. *That goeth frome a place, or purpose.* Digressa dicitur quæ divorcium cum marito fecit. Suet. *in Calig. cap. 43.* Diremit nuptias Prætorii viri, qui digressam à marito post biduum statim duxerat, quanvis sine probri suspitione.

DIGRESSUS, us, ui: Digressio. ξ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. GALL. *Départ.* ITAL. *Dipartimento.* GERM. *Abweichung/ hingang/ absünderung.* HISP. *Aquella partida.* ANGL. *A digression, a going away.* Cic. *lib. 2. Tusc.* Tenuissimum lamem facit proximus accessus ad Solem, digressus autem longissimum. Idem *ad Quint frat. lib. 1.* Deinde congressus nostri lamentationem pettimui: digressum verò non tulissim. Cic. *Pro discessu.* Suet. *in Tib. cap. 10.*

DIGRESSIO, nis, pro discessu. ξ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. GALL. *Digression, changement de propos, département.* ITAL. *Esso dipartirsi, mutar proposito, digressione.* GERM. *Hingang/ abscheid.* HISP. *Aquella partida.* ANGL. *A digression, or going frome.* Cic. *ad Quint. frat. lib. 1.* Minus acerbum, minus miserum fuit, quam fuisset tum congressio, tum verò digressio nostra.

DIIAMBUS, $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$, pes metricus ex duobus iambis constans, hoc est, ex quatuor syllabis, quarum prima & tertia breves sint, secunda autem & quarta longæ: ut, Amœnitas.

DII Månēs, per duas dictiones, ab antiquis crediti sunt esse animæ hominum, quæ è corpore emigraverant: unde etiam vetusta sepulchrorum monumenta Diis Manibus videmus esse inscripta. Alii Manes eosdem esse putant, quos in vita Genios appellamus: voluntque homini duos assignatos esse Genios, qui ne mortuorum quidem corpora deserant, sed unà cum iis sepulchra inhabitent. Apul. *de Damonio Socratis*: Manes, animæ dicuntur emeritæ stipendii vitæ, quæ in corpore nostro Genii, & à corpore separatæ Lemures vocabantur. Quod si domos infestarent, Larvæ dicebantur: contra, si boni fuerint, Lares familiares. Servius arbitratur, Manes per antiphrasim, quasi minimè manos, dictos: Sabinorum enim lingua Manum bonum dicebatur: unde & Immanis. Numerantur etenim Manes inter noxia numina, unde subinde infestis erant placandi ne nocerent. Vide plura in dictione Manes. ξ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. Dii majorum, & minorum gentium communes, genitales, patrii, tutelares. Jun. ξ

DIIJÖVIS, Jupiter appellatus est. Gell. *cap. 12. lib. 15.* Vide Diespiter. In antiquo Lexico Dium $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$, & Dijovis $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$.

DIIJUDICO: Diligere aut divinum iudicio, discerno, distinguo, discepto, dirimo. ξ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. GALL. *Discerner, distinguer, juger distinctement.* ITAL. *Giudicare distintamente.* GERM. *Urtheilen mit vndercheidung.* HISP. *luzgar muy bien, & entre partes diversas.* ANGL. *To judge betwene twoo, to discern.* Plaut. *Amph.* Quam omnium Thebis vir esse optimam dijudicat. Velleius, Dijudicatæ ferro discordiæ civium. Cic. *in Tusc.* Utrum igitur ioter has sententias dijudicare malumus, an ad propositum redire? Terent. *in Heaut.* Ego dicam quod mihi venit in mentem, tu dijudica, id est, dic quod tibi videtur, & sentis. *ibid.* Pergin' istuc prius dijudicare, quam scis quid veri fiet? Cicet. *lib. 3. in Catil.* At illæ tamq̃ omnes dissensiones, quarum nulla exitum Reipub. quæſivit, ejusmodi fuerunt, ut non reconciliatione concordia, sed intertione civium dijudicatæ sint.

DIIJUDICATIO, nis: Disceptatio. ξ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. GALL. *Interposition de jugement.* ITAL. *Interposizione di giudicio.* GERM. *Entscheydung/ bericht.* HISP. *Aquel juyzio entre partes diversas.* ANGL. *Interposition of judgement.* Cicet. *1. de Legib.* Nam ista quidem magna dijudicatio est.

DIIJUNGO, is: Separo, divido. ξ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. GALL. *Déjoindre, separer.* ITAL. *Disungere, separare.* GERM. *Setheisen/ von einander absündern.* HISP. *Desunir & apartar.* ANGL. *To separate, or disjoyn.* Cicet. *Attic. lib. 7.* Redeamus domum, dijungete me ab illo volo.

DILÄBÖR: Diffugio, seu clam discedo. ξ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. GALL. *S'écouler, cheoir petit à petit.* ITAL. *Partirsi nascosamente.* GERM. *Hinfallen.* HISP. *Deslizarse & buyr de entre manos.* ANGL. *To slip or slid away.* Cic. *lib. 1. Tusc.* Sed nescio quomodo dum lego assentior: quum posui librum, & mecum ipse de immortalitate animarum cœpi cogitare, assensio illa omnis dilabitur. Propriè verò dilabi, est deorsum labi, corrucere. Lactant. *lib. 3.* Domus ab habitatore deserta dilabitur, id est, corrucit. Cic. *in Lal.* Jam enim à sapientum familiaritatibus ad vulgares amicitias oratio nostra dilabitur, id est, descendit, $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. Aliquando ponitur pro deficere, $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. Lactant. *lib. 7.* Describentes quasi fatigati, & dilabentis mundi senectutem, id est, deficientis. Liv. *lib. 5. d. 4.* Vetustate dilabens navis.

DILÄPSUS, particip. ξ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\lambda\eta$. GALL. *Escoulé, diminué, & déchen.* ITAL. *Scolato, diminuito, caduto.* GERM. *Daß hin gefallen.* HISP. *Deslizado.* ANGL. *Slipping or syding away, running as water dooth.* Ad Heren. *lib. 4.* Qui fortunis alicujus inducti

amicitiam ejus sequuti sunt, hi simulac fortuna dilapsa est, devolant omnes. Dilapsus rapide fluvius. Cic. 2. de Legib. Dilapsa aqua, idem 3. de nat. Deor. Liv. lib. 3. bell. Punic. Dilapsa robora corporum. Idem lib. 5. dec. 4. Dilapsa est domuum multitudo.

Dilabidus, adject. ἰδιωτικὸς. GAL. Qui tombe facilement. ITAL. Che caesa facilmente. GERM. Das leichtlich hinfällt oder zerfließt. HISP. Delezadero. ANGL. That falleth or slippeth way quicklie. } Quod facile defluit. Plin. lib. 8. cap. 55. Necnon & vestes leporino pilo facere tentatum est, tactu non perinde molli, ut in cute, propter brevitate pili dilabidas.

DILACERO, as: Lacerare. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Διασάω, διασπείρω. GALL. Déchirer, détruire & gaster. ITAL. Lacerare, consumare. GERM. Zerreißen/zerzerren. HISP. Despedaçar en partes diversas, gaster. ANGL. To rent or teare in peaces. } Lactant. lib. 1. In quibus ipse postea dilaceratus, & captus est. } Metaphoricè significat consumere, dilapidare, & disperdere. Cic. pro Mil. Et annum integrum ad dilacerandam Remp. quæretet. Dilacerantur opes. Ovid. Epist. 1. } Dilacerandus. Catull.

Pro quo dilaceranda feris labor, alitibusque Præda.

|| Dilancinare, dilaniare. Prud. ||

DILANIO, in diversas partes lanio, disceipo. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Διαρήνω, διασάω. GALL. Mettre en pieces, déchirer. ITAL. Stracciare, sbranare. GERM. Zerreißen/zerzerren. HISP. Despedaçar en muchas partes. ANGL. To rent or teare in peaces. } Cic. pro Mil. Nocturnis canibus dilaniandum reliquisti. Comas dilaniare. Ovid. Amorum.

DILAPIDO, as: Disperdo, decoquo, consumo. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Διαφείω. GALL. Dissiper & follement dépenser. ITAL. Consumare. GERM. Vergeuden/verzehren/verzehren. HISP. Destruyr como apedreando. ANGL. To wast and spend foolishlie. } Terent. in Phorm. Quantum potest, nunc conveniendus Phormio est, priusquam dilapidet nostras triginta minas, ut auferamus. Cic. ad Augustum, Publicam dilapidabat pecuniam, ærarium exhauriebat. Columell. Dilapidans hominum labores grandine Jupiter. Propriè tamen Dilapidare, est lapidibus putgare. Cato de re rust. cap. 46. Locum bipalio vorrito, dilapidatogue, hoc est, lapides auferto. Castigatiora exemplaria habent Delapidato.

DILARGIOR, iris, est valde, aut diversis largior. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Διαδίδωμι. GALL. Faire largesse, donner largement. ITAL. Donare à diversi. GERM. Hin vnd här aufgeben / aufstrecken. HISP. Dar in diversas partes. ANGL. To give largelie or to diverse. } Cic. contra legem Agr. Nec L. Sylla, qui omnia sine ulla religione, quibus voluit, est dilargitus, agrum Campanum attingere ausus est. Sueton. in Cas. cap. 28. Cetera item quæ cuique libuissent, dilargitus est, contradicente nullo. } Accipitur & passivè apud Gell. lib. 15. cap. 13. Salustius quoque eodem modo, Dilargitis proscriptionum bonis, dicit; tanquam verbum largior sit ex verbis communibus.

DILATO, as: Latum facio, latè explico, propago. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Διατείνω. GALL. Estargi, étendre, dilater. ITAL. Dilatare, allargare. GERM. Auspreyten/zerpreyten/zerthun. HISP. Dilatar, ensanchar y estender. ANGL. To stretch out in breadth. } Plinius lib. 33. cap. 3. Nec aliud latius dilatatur, aut numerosius dividitur. Cic. pro Flac. Sed non dilatabo orationem meam. Idem 1. Offic. Quorum rebus gestis Imperium Lacedæmoniorum dilatatum putatur. Idem 2. de nat. Deorum, Istum enim locum illa vetus Zenonis brevis conclusio dilatavit.

DILATRO, as: Gell. lib. 1. cap. 2. Nugalibus & puerilium insagorum commemoratibus dilatantes, objugatione justa incessivit. Alii legunt, Oblatantes.

DILATUS, a, um: Divulgatus. Suet. in Aug. cap. 14. Rumore ab obrectatoribus dilato.

DILAUDO, as: Laudo. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Διαύω. GALL. Louër fort ou en plusieurs manieres, priser. ITAL. Laudare. GERM. Loben. HISP. Alabar. ANGL. To praise, to commend much. } Cic. Attic. lib. 6. Et ego audebo legere unquam, aut attingere eos libros, quos tu dilaudas, si tale quid fecero?

|| Dilectus militum, quam distinctè leguntur. ||

DILEMMA, atis, & D lemmatum, διλημμα, per duplex mm, argumentum est, quod utrimque adversarium capit: unde & Syllogismus cornutus à Gellio appellatur. Hieron. contra Ruf. Hoc est verum dilemma tuum, non ex dialectica arte, quam nescis, sed ex carnificum officina & meditatione prolatum. Cic. Complexionem vocat.

DILIGO, is, dilexi, dilectum: Amo, charum habeo. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Φιλία, ἀγαπή. GALL. Aimer, porter faveur. ITAL. Amare. GERM. Lieben/lieb haben. HISP. Amar. ANGL. To beare goodwill. } Cic. de Amic. Quocirca dicendum est etiam sapius, quam judicaveris, diligere oportet: non quum dilexeris, judicare. Idem ad Brutum, Sic igitur facies, & me aut amabis, aut quo contentus sum, diliges. Ovid. 2. de Ponto,

Diligitur nemo, nisi cui fortuna secunda est.

¶ Quandoque diligere significat dividere. Plaut. in Cure. Clypeatus elephantum, ubi machæra diligit. Titius apud Non. Pernam totam diligit. || Dilegit, pro dilexit, antiq. Salmal. ||

DILIGENS: Gnavus, solers, attentus, sedulus, diligentiam adhibens, à diligendo, quod ea quæ diligimus, studiosè obeamus. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Charedh, חָרֵד. GALL. Diligent, soigneux. ITAL. Diligente, assiduo. GERM. Fleißig. HISP. Diligente y curioso. ANGL. Diligent. } Cic. 6. Verr. Diodorus homo frugi, ac diligens, qui sua servare vellet. Idem de Amic. Sed Scipio querebatur, iquod in omnibus rebus homines diligentiores essent, ut capras & oves quor quisque haberet, dicere posset: amicos quos haberet, dicere non posset. Plaut. Amphitr. Et memor sum, & diligens, ut quæ imperes compareant. Idem ibidem, Rectè loquere, & proinde diligentem ut uxorem decet. Gell. cap. 26. lib. 2. Poëta diligentissimus verborum (id est, in eorum delectu.) Idem cap. 5. lib. 18. Litterarum veterum diligens. Idem cap. 24. lib. 13. Cicero homo diligentissimus verborum. Quintil. Plato diligentissimus compositionis. Velleius, Quan-

diu diligens fuit Sparta disciplina Lycurgi, excelssimè floruit. ¶ Horum contraria sunt Negligens, & Indiligens, ἀλιγωγία, quemadmodum diligentia opponuntur negligentia & indiligentia, ἀλιγωγία. Cic. de opt. gener. Sed quædam etiam negligentia est diligentia, Terent. in Adelph. Ingenium tuum novi liberale, sed vereor indiligens nimium sis. Idem in Phorm. Pol mei patris parta bene, indiligenter curantur. ¶ Diligens, cum genitivo: ut, Diligens temperamenti. Plin. in Paneg. Tam diligens temperamenti, ut nec Consul officium Princeps, nec Principis Consul appeteret. ¶ Diligens ad. Quint. lib. 1. Sed sint propter hoc ipsum ad cæcia magis diligentes. ¶ Diligens & negligens de. Plin. epist. 78. ad Corn. Tacitum: Nam qui fortasse de alieno negligentes, de suo certè diligentes erunt.

DILICTOR, is: Amator. ἀγαπῶ. Apul. Florid. lib. 2. Ego me dilectorem tui profiteor.

DILIGENTIA: Studium, cura, à diligendo videtur deduci. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Chanadháh, ἐπιμέλεια. GALL. Diligence, soing. ITAL. Diligenza, l'ingenuità. GERM. Fleiß/sorg. HISP. Diligencia, sollicitud. ANGL. Travell, diligence, labour. } Plautus in Ruden. Curate hæc salutis magna diligentia. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Asseruentur magna diligentia, (captivi.) Diligentia aurem ad corpus & ad animum refertur: cura ad animum, opera ad corpus. Præterea diligentia errorem non recipit. Cura autem tam inhonestæ, quàm honestæ rei esse potest. Cornel. Fronto de different. vocab.

DILIGENTER, adverb. Studiosè, cum cura & solitudine. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. GALL. Diligemment, soigneusement. ITAL. Diligentemente. GERM. Fleißiglich. HISP. Diligentemente, y curiosamente. ANGL. Diligently. } Terent. in Eunuch. Curato istam diligenter virginem.

Dilinga, Dilingen, urbs Suevorum in Germania. In ea urbe solet plerunque commemorari Episcopus Augustanus.

DILIGIA, dilogia. Figura est quum ambiguum dictum duas res significat. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát.

DILORICO, as: Dilucido, aperio. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Διακρίνω. GALL. Déchirer, rompre. ITAL. Fendere, squarciare. GERM. Zerzerren/zerreißen. HISP. Desmallar, hender. ANGL. To rippe that is sowed, to unsove. } Cic. 2. de Orat. Quin in causa peroranda non dubitavi reum excire Consularem, & ejus diloricare tunicam, & judicibus cicatrices ad-versas senis Imperatoris ostendere. Alibi idem exemplum memorans dixit, Tunicam à pectore discidit: ut intelligamus idem esse diloricare, & discindere. Egeſippus lib. 3. Momentanei bellatoris gladios occultentes quemcunque reperiebant diloricabant, quod est, quasi loriam dissolvebant: sicut dissibulare est discingere & fibulam resolvere.

DILUCIO, es, diluxi, ere: Luceo, illuceo. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. נגה, נגה. GALL. Luire, estre clair. ITAL. Rilucere. GERM. Dolkommenlich scheynen. HISP. Luzir, ser claro. ANGL. To be bright, to shine. } Gell. cap. 2. lib. 3. Contra verò qui sex horis posterioribus nascitur, eo die videri natum, qui post eam noctem diluxerit. Horat. in Epist.

Omnem crede diem tibi diluxisse supremum.

¶ Dilucere, per translationem, pro clarum & apertum esse. Liv. 3. ab Vrbe, Dilucere res magis patribus atque coss.

DILUCIDUS: Clarus, apertus, evidens. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Διαφάνης. GALL. Fort clair, luisant. ITAL. Chiaro, lampeggiante, lucente. GERM. Scheinbar/heiter/erleucht. HISP. Claro y manifesto. ANGL. Clear, evident, bright. } Plin. lib. 9. cap. 29. Sic gignitur laudatus ille pallor saturitate fraudata, tantoque dilucidior, quanto magis vellera esuriunt. Cic. 3. de fin. Nec enim in Torquati sermone quicquam implicatum, aut tortuosum fuit: nostraque, ut mihi videtur, dilucida oratio.

DILUCIDÈ, adverb. Clarè, perspicuè, apertè. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Διαφάνως. GALL. Clairement, ouvertement. ITAL. Chiaramente. GERM. Klärtlich/schembarlich. HISP. Claramente y manifestamente. ANGL. Clearlie, planelie. } Terent. Phorm. Dilucidè xpedivi quibus me oportuit judicibus. Plin. lib. 18. cap. 28. Literas quidem miscebo agrestibus negotiis, quàm potero dilucidè atque perspicuè.

DILUCIDO, as: Declaro, clarum facio. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Διαφαινω, διαφείω. GALL. Declarer. ITAL. Dichiarare, far chiaro. GERM. Erleuteren/Har vnd heyter machen. HISP. Enclarocer, hazer claro. ANGL. To declare, to mak plaine to vnderstand. } Ad Heren. lib. 3. Nam quod in docendo rei dilucidandæ causa dolum appellavimus, id in dicendo honestiùs concilium appellabimus.

DILUCESCIT: Dies fit, luceſcit. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Διαφαινω, διαφείω. GALL. Le jour point, le jour commence à apparoir. ITAL. Chi fa giorno. GERM. Es tagt/oder tag bricht an. HISP. Amanece, y aviene el alva. ANGL. It waxeth day. } Cic. in Catil. Ipsi comprehens, ad me, quum jam dilucesceret, deducuntur. Livius 6. bell. Macedonic. Jam dilucescebat quum signum Consul dedit.

DILUCULUM, i. Ante Solis ortum, aurora, quasi parva dici lux: quod tum dies luceſcere inciperet. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Διαφαινω, διαφείω. GALL. L'aube du jour, le point du jour. ITAL. L'aurora, l'alva. GERM. Das angehend tagtecht des morgens. HISP. El alva à mañana, à madrugada. ANGL. The break of the day. } Hieron. ad Eustochium, Horam tertiam, sextam, nonam, diluculum quoque & vesperam nemo est qui nesciat. Plaut. Amph. Prænulo diluculo abiisti ad legiones. Idem ibid. Abiisti à me cum diluculo. Cic. pro Rose. Amer. Et quum post horam primam noctis occisus esset, primo diluculo nuntius hic Ameriam venit.

DILUCULÒ, adverbium, significat summo mane, ante lucem. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Διαφαινω, διαφείω. GALL. A l'aube du jour, au point du jour. ITAL. A far del giorno. GERM. Angehend tags/ an dem morgen früh. HISP. Al tiempo de la madrugada. ANGL. At the break of day. } Cic. ad Attic. lib. 16. Quum ante lucem de Siquellano surrexissem, venissemque diluculo ad pontem Tiberium. Plaut. Amph. Quam diluculo misisti ad me Soliam.

DILUCULQ, as, at. Significat diluculum fieri. פָּרַק parák, שָׂרַף sarát. Διαφαινω, διαφείω. GALL. Se faire jour, de venir jour. ITAL. Farsi giorno, aggiornare. GERM. Tog oder heiter werden. HISP. Madrugar, à amanecer. ANGL. To waxe day. } Gell. cap. 29. lib. 2. Die crastino ubi primum diluculabit, fac ami-

eos adeas, & roges veniant. Sed hoc vix aliter quam in tertia persona, & impersonaliter. Et lib. 7. cap. 1. priusquam diluculasset.

Diluculāscit : Dilucescere incipit, *δελουλιω*.

Diludā, orum. Ludorum intermissio, cessatio à ludo. *GALL. Intermissio de jeu, dilayement de jeu. ITAL. Intermissione de giuochi. GERM. Vnderlassung / oder abfassung von dem spilen. HISP. Cessacion del juego à burlas. ANGL. A delaying or ceasing frome playes.* *Horat. lib. 1. epist.*

*Dilucet iste locus, clamo, & diludia posco:
Ludus enim genuit tepidum certamen & iram.*

Ubi Aquina. Diludia sunt tempora quæ gladiatoribus conceduntur, ut intra quinque dies pugnent. *Porphyrius* : Diludia, intermissio ludorum, vel dilatio.

DILUO, is, dilui, dilutum, ex Di, & antiquo verbo Luo : Lavo, purgo, resoluo. *Γαλαταρχατος, ησω secharáph, טבול tabál, דיסה hisich. Δουλομα.* *GALL. Destremper, r' amollir, dissoudre en liqueur. ITAL. Purgare, lavare. GERM. Abwäschen / seubem / vermischen. HISP. Lavar, destemplar. ANGL. To wash, to mak cleane, to abay.* *Cæf. 2. bell. civ. Super lateres coria inducuntur, ne canalibus aqua immissa lateres diluere possent. Sen. cap. 79. Vino nivem diluere. Gell. cap. 1. lib. 15. Moderato vini usu frigidam tristitiam & torpentem verendum diluere. Idem cap. 1. lib. 12. Diluere vinum (id est, dissolvere) & Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Eo laserpii pondo diluunt. & Diluere, κλιζου, eluere, colluere, ut os diluere, i. valde lavare. Ibi enim di, valde significat, ut in Diluvium. Cell. lib. 5. cap. 15. Quoties autem medicamentum injicitur, & antè & post os diluendum est. & Item aquam vel alium liquorem miscere, temperate, βεβαυ. Virg. 4. Georg.*

Cui tu lacte favos, & mihi dilue Baccho.

Perfius, Diluis helleborum, dixit pro eo quod est, medicamentis temperas. *Translatè usus est Cicero. 3. Tuscul. Quæ cogitatio una maximè omnes molestias extenuat, & diluit, id est, soluit, & enervat, quemadmodum vinum aqua dilutum subnervatur. Ita etiam Diluere crimina dicimus, id est, purgare, & refellere. ἀνακαθαζου, ut oratores quando refellunt objectiones adversarii. Cicero. 7. Verr. Quo facilius erant inimicorum diluere possim. Idem 2. de nat. Deorum. Nam ut profluens amnis aut vix, aut nullo modo, conclusa autem aqua facile corrumpitur : sic orationis flumine reprehensoris vitia diluuntur. Gell. lib. 3. cap. 3. Diluere petulantias dictorum. Idem cap. 1. lib. 20. Diluere injurias ære pauco (id est, se purgare.) Idem Senec. epist. 29. Diluitur autoritas his rebus (id est, imminuitur.) Quint. Diluet hoc vires affectuum (id est, enervabit.) & Ponitur etiam pro explicare, declarare. Plaut. in Rud. Abstine maledictis, & mihi quod rogavi, dilue. Cicero. pro Cluent. Quum ego unaquaque de re dicam & diluam.*

Dilutus, a, um : Mistus, temperatus. *Γαλαταρχατος, ησω nischáph, ησω nasuch. κικαυρατος, διμυρατος.* *GALL. Destrempe, mesté parmi. ITAL. Misto, temperato. GERM. Gemengt / vermisch / gewässert. HISP. Mezclado, templado. ANGL. Tempered with water alayed.* *Unde vinum aqua mistum dicitur dilutum, οιδουρατος. Mart.*

Diluti bibis unciam falerni.

A quo Dilutius, & Dilutissimum, prout minus plúve aquæ admistum fuerit. Unde *Cornelius Celsus* præcipit hyeme meracius esse bibendum, æstate dilutius. *Hieronymus* vinum dilutius, vocat Aquatius. Vinum (inquit) nisi aquatius bibitur, calix frangitur, mensa subvertitur. Meracius vinum dicitur, quod minus dilutum, sive aquatum est. *ζωροτροτος.* *Dilutus color dicitur, quum veluti aquâ adhibitâ minus est intensus. Gell. Luteus color rufus est dilutior. & Denique Dilutum, id est, molle ac remissum, apud Gell. cap. 1. lib. 20. ubi ait : Quod verò dixi, videri quædam impendiò molliora, nonne quoque tibi videtur esse dilutum, quod ita de injuria puniendam scriptum? &c.*

Dilutiam, neut. gen. Vocatur id liquidum, in quo aliquid certo tempore fuit maceratum : ut si in vini dolio absinthium diebus aliquot maceretur, ac deinde eximatur : id vinum, absinthii dilutum dicitur. *Plin. lib. 27. cap. 7. Bibitur & madefacti absinthii dilutum, ita enim appellatur hoc genus. Diluti ratio est, ut quisquis fuerit modus aquæ, tegatur per triduum.*

DILUVIUM : Terræ inundatio ab immodicis imbribus, vel maris, fluvii incremento proficiens : eluvies, inundatio. *Γαλαταρχατος, ησω mabbúl. ησω κλυρατος.* *GALL. deluge, ruine d'eau. ITAL. Diluvio. GERM. Ein vberschwemmung mit wasser, ein wasserflut. HISP. Diluvio, avenida de agua. ANGL. A deluge, or great fludde.* *Plin. in Epist. Hic assidue tempestates, & crebra diluvia. & Diluvium metaphoricè pro everfione Troia, dixit Virg.*

Diluvio ex illo diversa per aquora veeti.

DILUVIÉS, ei, form. gener. idem quod diluvium. *Γαλαταρχατος.* *ANGL. A droving of the ground trough muche rayne.* *Lucr. lib. 6. Par etiam glebarum ad diluviem revocatur Imbribus. Horat. lib. 4. Carm. Od. 14. horrendâque cultis Diluviem minitatur agris.*

DILUVIO, as, are. *Γαλαταρχατος, ησω κλυρατος.* *GALL. Inonder, couvrir d'eau. ITAL. Inondare. GERM. Vberschwemmen / vbergiessen mit wasser. HISP. Destruir con avenidas de agua. ANGL. To drovone with waters.* *Lucr. lib. 5. Tantum suppeditant amnos, ultrâque minantur Omnia diluviare ex alto gurgite ponti.*

DIMACHA, arum, διμαχα. *Quintus Curt. lib. 5. Itaque delectis equitum sex millibus, trecentos quos dimachas appellant, adjungit : dorso hi graviora atma portabant, ceterùm equis vehabantur : cum res locustque posceret, pedestris acies erat.*

Dimachus, i. *διμαχος, διμαχος,* miles duplici genere pugnae habilis, ita ut ex equo & pedibus pugnare possit : qua voce utitur *Q. Curtius.*

DIMADEO, resolor in humorem. *Lucr.*

DIMANNIRE, inquietare. *Cod. II. antiq.*

DIMANO, as : Diversè, sive divisim mano, defluo, profuso. *Γαλαταρχατος, ησω nahál. Διμανω, Διμανω.* *GALL. S'escouler, Calepini Pars I.*

ITAL. Derivare, gocciare in diverse parti. *GERM. Zerfleissen / von et nander stessen. HISP. Manar en diversas partes. ANGL. To drep our, to spring or spread abronde.* *Cic. pro Calio, Equidem ut ad me revertar, ab his fontibus profluxi ad hominum famam, & meus hic forensis labor vitæque ratio dimanavit ad existimationem hominum paulò latius commendatione & judicio meorum.*

Dimeter, versus, διμετρος, qui habet duas mensuras, id est, bis binos pedes. *Metron enim hic est mensura binis pedibus constans.*

DIMETIÖR, iris, metus sum : Metior. *Γαλαταρχατος, ησω madhab. Διμετριω.* *GALL. Mesurer, compasser. ITAL. Misurare. GERM. Mässen / wässen. HISP. Medir. ANGL. To measure.* *Cic. de senect. Mori videbamus in studio dimetiendi penè cæli atque terræ C. Gallum familiarem patris tui Scipionis. Idem in Orat. De verbis enim componendis, & de syllabis propemodum dinumerandis & dimetiendis loquemur.*

Dimetiens, tis, scem. gen. Linea recta figuram, quæ longissimè patet, ex æquo secans : quam *Græci* *παρα το διμετριον*, diametron appellant, *Διμετριω.* *Plin. lib. 2. cap. 25. Quantas anim dimetiens habet septimas, tantas habere circulum duas & vicissimas.*

Dimensüs, particip. *Γαλαταρχατος, ησω modhab. Διμετριω.* *Cic. de senect. Atqui ego ista sum omnia dimensus. Quo in loco sumitur activè. & Plerunque passivè capitur. Γαλαταρχατος, ησω namádb. Διμετριω.* *Virg. 2. Georg. Omnia sint paribus numeris dimensa viarum.*

Orbis certis partibus dimenius.

Dimensio, verbale. *Γαλαταρχατος, ησω midhab. Διμετριω.* *GALL. Mesurement. ITAL. Misuramento. GERM. Ein abmässung / oder aufmässung. HISP. Medida. ANGL. A measuring.* *Cic. I. Tusc. Pusionem quandam Socrates interrogabat quædam Geometrica de dimensione quadrati.*

DIMETÖR, atis, dimetatus sum, ejusdem significationis cum superiori. *Cic. de nat. Deorum, Eorum enim curius dimetati, maturitates temporum, & varietates, mutationesque cognovimus.*

Dimico, as : Pugno, quod propriè sit re : contendo verò verbis tantum. *Γαλαταρχατος, ησω nisáh, ησω milchám. ησω ησω.* *GALL. Combattere. ITAL. Combattere. GERM. Streiten / fächten. HISP. Pelear. ANGL. To fight, to skirmish.* *Propriè dicitur, quum non rudibus, sed micantibus gladiis res geritur & decernitur. Cæsar 7. bell. Gall. Ne contra suam voluntatem dimicare cogeretur. Liv. 2. ab Vrbe, Nec tamen petPELLI potuere, ut acie dimicarent. Præteritum, dimicui : ut, Hac tibi sit pugna dimicuisse satis.*

Ovid. 2. Amor. eleg. 13. Dimicare de imperio cum. *Cic. I. Offic. Cum Latinis, Sabinis, Samnitibus, Pœnis, Pyrrho de imperio dimicabatur.*

Dimicant inter se. *Plin. lib. 8. cap. 7. Pro altero dimicare. Cic. 2. Philip.*

Dimicatio, nis, verb. Pugna, discrimen, contentio. *Γαλαταρχατος, ησω matáh, ησω milchám, ησω keráb. ησω ησω, ησω ησω.* *GALL. Combat. ITAL. Combattimento. GERM. Streit. HISP. Pelea. ANGL. A fighting or skirmishing.* *Liv. 2. ab Vrbe, Omnium superiorum dimicationum fluctum in eo die, atque hora docet consistere. Dimicationi obijcere, est Tit. Livio lib. 4. ab Vrbe, Magistratum mandare difficillimè Reip. tempore.*

DIMIDIÜS, a, um. Quasi per medium divisus. *Γαλαταρχατος, ησω chatis. ησω ησω.* *GALL. Demi. ITAL. Mezzo, partito per mezzo. GERM. Halb. HISP. Mitad de la cosa entera, demediado. ANGL. Half.* *Et dicitur de rebus, quæ separatæ sunt ; nam est pars altera ex dimidiato. Gell. lib. 3. cap. 14. Dimidiatum, nisi ipsum quod divisum est, dici haud convenit. Dimidium verò est, non quod ipsum dimidiatum, sed quæ ex dimidiato pars altera est. Mart.*

*Dimidium donare Lino, quàm credere totum
Qui mavult, mavult perdere dimidium.*

Plin. lib. 2. cap. 59. Certè nisi sole adverso non fiunt, nec unquam nisi dimidia circuli forma. Aut dimidium ; aut plus feres. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 5. Dimidiam partem nationum usque omnium subegit. Idem Cure. sc. 1. a. 3. Me non pœnitet boni dimidium dividere cum Jove. Idem Amphitr. sc. 1. a. 5. Mercedem terulit. L. Dimidio minus, opinor. Idem Asin. sc. 4. a. 2. Hinc dimidium (opsonii) jusse dari. Idem Aul. sc. 1. a. 2.

En ego dimidium voti, parsque altera vestri.

Ovid. 5. Fast.

*Dimidium toto munere majus erit. Ibidem
Dimidia certè parte superstes ero.*

Idem Eleg. 2. lib. 1. Trist.

*Dimidio que tui præsens & respiciò urbem
Dimidio procul es, savaque bella geris.*

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist. *¶ Mille numis familia multa esto. Gellius cap. 3. lib. 7. Bonus unius in mala re, dimidium est mali. Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. Memento mihi dimidium de præda dare. Idem Ibid. sc. 7. a. 4. ¶ Dimidium plus toto, οιδουρατος ησω ησω ησω, ænigma pro-verbale, quo commendatur aurea medioeritas. Refertur & exponitur à Platone lib. de Leg. 3. Dimidium quàm. Liv. lib. 5. bell. Mac. Ut vix dimidium militum, quàm quod acceperat, successori tradiderit. Dimidio carius, Dimidio minus. Cic. & Plaut. Minus dimidium, pro Dimidio minus, dixit etiam Cic. 3. Verr. Jurarent se curaturos, ut ex sua cujusque parte ne minus dimidium ad A. Trebonium fratrem suum illi proficriptum perveniret. Budæus.*

Dimidiatus, a, um : Divisus de rebus quæ continuæ sunt, & non separantur, quasi dimidiatus, & in partes duas pars divisus. *Γαλαταρχατος, ησω nechatáh, ησω chursáts. ησω ησω, ησω ησω.* *GALL. Parti en deux. ITAL. Partito in due parti eguali. GERM. In zwey gleiche theil abgetheilt. HISP. Demediado en dos partes. ANGL. Devided in two partes.* *Cic. in Verr. Exemit ex anno unam dimidiatumque mensem. Idem 5. Tusc. Apparebit epigramma excis posterioribus partibus versiculorum, dimidiatis ferè. Sicut autem qui ex mille denariis, qui ei debebantur, quingentos recepit, dimidium se recepisse dicit, non dimidiatum : ita si scyphus argenteus cum alio communis, in partes duas divisus sit, dimidiatum dicemus, non dimidium scyphum. Gell. lib. 3. cap. 14. Dimidiatum aprum. Sueton. in Tiber. cap. 34. Dies hic dimidiatus ad umbilicum est. Plaut. Menach. sc. 2. a. 1. Dimidiatum ex linguæ Græcæ verbum. Gell. cap. 30. lib. 15. Cicero apud Donatum in Terent. dixit, ò dimidiata Menander.*

Dimidiatum, adverb. *Γαλαταρχατος, ησω bethawéeh. ησω ησω, ησω ησω.*

GALL. Par le milieu, la moitié. ITAL. Per mezzo. GERM. Das halbe theil. HISP. Por medio, o la mitad. ANGL. By the middes. } Plaut. in Milit. Sed percellunt, sed perducunt, dimidiatim dum appetunt, id est, dum sibi volunt dari dimidiam partem.

DIMINUO, is: Minuo, imminuo, attenuo, detraho. Et Diminuo, pro diminuo, m, pro f. Priscian. lib. 1. } גרר gharab, גרר גרר. מוּוּוּ. GALL. Diminuer, amoindrir, appetisser. ITAL. Diminuire, scemare. GERM. Mindern. HISP. Desmenuzar o menguar. ANGL. To diminish, to maklenesse. } Cic. de clar. Orat. Interitu talis Auguris dignitatem nostri collegii diminutam dolebam. Plaut. Aul. sc. 3. a. 1. Ego hunc laborem de mam & diminuaui tibi. Idem Men. sc. 2. a. 2. Cum nihil est, cur illi homini diminuaui caput? Idem Most. sc. 3. a. 1. Nimis velim habere lapidem, quo illi speculo diminuaui caput.

DIMINUTUS, particip. } גרר gharab, מוּוּוּוּ. GALL. Diminué, amoindri, appetissé. ITAL. Minuito, scemato, stenuato. GERM. Gemindert. HISP. Desmenuzado, menguado. ANGL. Madelesse. } Dignitas collegii interitu alicujus diminuta.

DIMINUO, verb. Imminutio. } מוּוּוּוּ mighrabab, מוּוּוּוּ. GALL. Diminution, amoindrissment, ravallément. ITAL. Diminutione, estenuatione, scemamento. GERM. Minderung / schweinerung / abnehmung. HISP. Desmenuzamiento, obra de desmenuzar o menguar. ANGL. A making lesse. } Cic. 1. Tusc. Solem, Lunamque accretione & diminutione luminis, quasi fastorum notantem & significansem dies. } Diminutio capitis, apud Jurisconsultos est prioris status permutatio, quum scilicet, aut libertatem, aut civitatem amittimus, aut per adoptionem alterius nos potestati submittimus. Est autem triplex capitis diminutio. Maxima, media, & minima: quas omnes vide l. 1. de cap. diminution. Diminutio capitis, de eo qui minuitur capite. Caesar lib. 2. de bell. civ. } Diminutio mentis. Suet. in August. cap. 99. Diminutio de. Cic. 2. Offic. In primis autem videndum erit ei, qui Remp. administrabit, ut suum quisque teneat: neque de bonis privatorum publicè diminutio fiat.

DIMINUTIVE, i. diminutiva forma, } מוּוּוּוּוּ. Nonius Marcell. Panus tramæ involacrum: quem diminutive Panulam vocamus.

DIMITTO, is: Diversa in loca mitto. } מוּוּוּוּוּ schillach, מוּוּוּוּוּ. GALL. Envoyer, donner congé, & laisser en aller, delaisser. ITAL. Mandare in diverse parti. GERM. Hind vnd hat schicken / hinweg schicken / gehen lassen. HISP. Embiar a diversas partes. ANGL. To sende away, to lett go, to give leave. } Virg. 1. Aeneid. equidem per littora certos Dimittam.

Caesar 5. bell. Gall. Nuntios Legatosque in omnes partes dimittebat. Salust. Igitur C. Manlium Fefulas, atque in eam partem Hetruriam, Septimium quendam Camertem in agrum Picenum, C. Julium in Apuliam dimisit. } Aliquando ponitur pro missum facere, & abeundi potestatem dare. } מוּוּוּוּוּ, מוּוּוּוּוּ, מוּוּוּוּוּ, מוּוּוּוּוּ. Cic. lib. 1. Offic. Quum autem Pompilio videretur unam dimittere legionem. Salust. Deinde ei pollicitus operam suam, domum dimittit. Dimittere equos ancipiti praelio: Caesar lib. 1. bell. civ. Dimittere Italiam, pro relinquere. Idem lib. 1. de bell. civil. } Dimittere iracundiam suam Reipub. pro condonate, ibidem. } Aliquando pro permittere, in potestatem dare. } מוּוּוּוּוּ himiach, מוּוּוּוּוּ bazab, מוּוּוּוּוּ. Cic. lib. 1. de Repub. Tum annui Consules, tum dimissi populo faeces. } Aliquando pro Derelinquo. } מוּוּוּוּוּ. ANGL. To leave, to forsake. } Cic. lib. 12. Epist. Etli non idcirco eorum usum dimiseram, quod iis succenserem. Lactant. Dimittite discedens. } Aliquando satisfacere, & dimittere creditorem, id est, satisfacete sic, ut amplius molestus non sit. Ulpian. lib. 10. Ceterum si creditores dimisit, & alios fortitus est: si quidem dimissis prioribus quos fraudare voluit. Ex Horom. Dimittere, pro relinquere ac non adire. Suet. in Cas. cap. 70. Dimittere convivium, aut inire. Idem in Aug. c. 76. Dimittere judicem, pro circumscribere. Idem in Claud. c. 15. Dimisit per provincias edicta. Idem in Galba, cap. 10. Dimittere lachrymas in casus alterius. Ovid. Eleg. 7. lib. 1. Trist. Dimittere uxorem. Suet. in Tib. cap. 10. } 35. Dimittere e matrimonio, ibidem cap. 49. Dimittere matrimonia, & Contrahere, opponuntur. Idem in Calig. cap. 24. Non expectandum donec res te dimittant. Senec. cap. 3. de tranquill. Dimittitur causa in eare. Mox, Missa est. Quint. Dimittite in partes (verbum militare.) Velleius. } Dimittere sanguinem, (pro venam soluere.) Gell. cap. 8. lib. 10.

DIMITTIS, particip. Omissus, vel relictus. } מוּוּוּוּוּ meschullach, מוּוּוּוּוּ. GALL. Envoyé hors, delassé & obmis. ITAL. Licenziaio. GERM. Vertassen / hingelassend. HISP. Embiando, dexado. ANGL. That is lett to go, forsaken. } Cic. 4. Acad. In ista philosophia, quæ nunc prope dimissa revocatur. Arma dimissa. Lucan. lib. 3. Lues cælo dimissa. Stat. 1. Theb. Dimissa e matrimonio, pro Repudiata. Suet. in Tib. Cas. c. 49. Qui dimissam eam e matrimonio post viceimum annum, veneni olim in se comparati arguebat. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Is odor dimissis pedibus in cælum volat. Item, Dimissis criminibus. Vide Demissus. Et Seneca cap. 24. } 25. de conf. ad Marc. Dimissus e corporis vinculis in cælum.

DIMITTIS literæ, inquit Marcianus, sunt quæ vulgò Apostoli dicuntur, quod per eas causa ad eum, qui appellatus est, dimittitur, l. unica, ff. de libellis dimissorius. } מוּוּוּוּוּ, מוּוּוּוּוּ.

DIMISSIO, verbale. Cic. 7. Verr. Præclara classis in speciem, sed inops & infirma, propter dimissionem propugnatorum atque remigum. Pro Amadatione. Cic. in Paradoxis, Dimissiones libertorum ad scenerandas ditipiendâsque provincias.

DIMOVĒO, es: Removeo, repello, rejicio. } מוּוּוּוּ hesir, מוּוּוּוּ nadhabh, מוּוּוּוּ benedh, מוּוּוּוּ זאחב, מוּוּוּוּוּ, מוּוּוּוּוּ, מוּוּוּוּוּ, מוּוּוּוּוּ, מוּוּוּוּוּ, מוּוּוּוּוּ. GALL. Mouvoir, rebuter, repousser, rejetter. ITAL. Rimovere. GERM. Vertucken / von einem orth bewegen. HISP. Mover. ANGL. To remove, to put a side. } Virg. lib. 1. Georg. Agricola incurvo terram dimovit aratro. Cic. pro Cec. Dimoveri enim & depelli de loco necesse est eum qui dejiciatur. Idem in Paradoxis, Voluptas quo est major, eo magis mente in ex sua sede & statu dimoveret. Plaut. Persa, Dicat quod quisque vult, ego de hac sententia non dimovebor. Ovid. 5. Fast.

Raucaque dimovit talibus ora sonis.

DIMPEFACTOR, dispensator. L. g. b. }

DIMULGO, as. Cic. Appio, Quare visum est occultius agendum, neque ullo modo dimulgandum. Ita enim nonnulli legunt: certum tamen est ibi potius legendum esse, divulgandum.

DIMYXOS, διμυξος. Lucerna duo habens ellychnia. Μόξου enim Græci naves dicuntur, & canaliculi in lucerna, narium modo eminentes, quibus ellychnia inferi solent: unde & Polymixos, lucernæ quoddam genus dicitur ab ellychniorum multitudine.

DINARCHUS, διναρχος, Corinthii civis nomen est apud Plutarchum, qui Polypercontis fraude fuit interemptus.

DINDYME, urbs Macedonia, δινδυμη. Steph.

DINDYMENE, δινδυμηνή, & Dindyme, dicitur Cybele, quod in Dindymo Phrygiæ monte ejus sacra fierent. Mart. lib. 8. Non per mystica sacra Dindymenes, Iurat Gellia.

DINDYMAUS, δινδυμαυς, in singulari masc. gen. in plur. neut. Jura sunt montis Ida Phrygiæ, matri Deum dicata. Propert. Dindymus & sacra fabricata inventa Cybella. Virg. lib. 9. Aeneid. O vera Phrygia (neque enim Phryges) ire per alta Dindyma, ubi assuetis biforem dat tibia cantum.

DINGUA, lingua. Lips.

DINIDOR, malus odor. Gl. Isid. Lege, Denidor.

DINIA Sentiorum, aut Ebroduniorum, Digne. V. E. Dignensis vel Dinienfis, sub M. Ebrodunenfi. }

DINOCRATES, δινοκράτης, Messenius fuit, lascivia, luxuria, vitæque incontinentia insignis, cui tamen alioqui in arduis negotiis suscipiendis non deesset animus. Hic quum quodam die in multam noctem produxisset convivium, habituque muliebri sumpto, coram convivis saltasset, postero die adiit Q. Flaminium, penes quem tum summam potestatem erat, ostendens si sibi daretur præsidium, posse se Messenam ad defectionem sollicitare. Admiratus Flaminium in homine tam effeminato tantam audaciam: De his (inquit) postea videbimus. Te verò mitor unâ tractare, saltare, & mulierem mentiri posse, quum rem tantam animo audeas concipere.

DINODIUM, hac voce significari donaria omnia & res sacras, certum est, ut patet ex rescripto Imperatoris Alexii, sive oratione quam Auream Bullam nuncupavit.

DINOS, poculi genus. Rh.

DINOSIS, δίνωσις, vehementia orationis in exaggeranda præsertim indignitate. Quint. lib. 8. cap. 3. δίνωσις vehemens. }

DINUMERO, as: Numero. } מוּוּוּוּ sippér, מוּוּוּוּ. GALL. Denommer, conter. ITAL. Noverare, annoverare, contare. GERM. Abzählen. HISP. Contar por numeros. ANGL. To number, to reckon. } Plaut. Epid. Quia pattem prius convenire se non vult, neque conspiciari, quam ei argentum quod debet, dinumeraverit. Idem Rud. Mille nummos dinumeravi. Terent. Adolph. Jube nunc jam denumeret Babylo illi v' ginti minas. Plaut. Milit. sc. 1. a. 1. Ut latronibus dinumerem stipendium.

DINUMERATIO, verbale. } מוּוּוּוּ séphar, מוּוּוּוּוּ, מוּוּוּוּוּ. GAL. Dénombrement, conte. ITAL. Esso annoverare. GERM. Abzählung. HISP. La cuenta. ANGL. A nombring, a reckoning. } Cic. 2. de Orat. Improvisum quiddam & dinumeratio, & alia correctio & disputatio, &c.

DIÖBOLARĒS, διόβολοι. Meretrices dicuntur quæ duobus obolis conductuntur, inquit Festus. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 2. Apud anum illam diobolarem, &c. Idem in Pen. Servulorum sordidorum scotta diobolaria. Dicuntur etiam Diobolæ, apud Pacuvium.

DIÖBOLUS, à Iove missus: item numus Atticus. Jun. }

DIÖBULLUM, διόβυλλοι, oppidum prope Pontum, Steph.

DIÖCEFAREA, V. E. sub P. Jerosolymitano. }

DIÖCHITES, διοχίτης, vicus Aegypti, in quo sepultus est Osiris. Steph.

DIÖCLĒS, διοκλής, Atheniensis, antiquæ Comædiæ scriptor, cujus fabulas nonnullas commemorat Athenæus. } Diocles item medicus Carystius, Darii Hystaspis tempore, qui & commentarios quosdam de re medica scriptos reliquit.

DIÖCLETIANOPOLIS, V. E. sub P. Jerosolymitano. }

DIÖCLEUS, Orfilochi filius, teste Homer. habitavit in Phæra, loco insigni.

DIÖCLIS, qui docet, doctor. Pap.

DIÖEMITÆ, dioctæ, latrunculares, cohortes militum contra incursiones latronum in finibus constitutæ. Casaub. }

DIÖCONITÆ, sunt milites, qui aliis sequutores dicuntur. Laurenberg.

DIÖCTINITÆ, quid sint, indicat Ammianus Marcellinus lib. 27. Exploratis novissimis rebus, luxuræque adjumento militari marcente, adhibitis semiermibus paucis, quos Diocnititas appellant. Julius Capitolinus in Antonio Philosopho, Armavit & Diocnititas.

DIÖDORUS, διόδωρος, cognomento Chronus, Dialecticus ex Jasso Asia civitate fuit, ut Strabo est author lib. 14. qui Platonis tempore Euclidem audivit. Dicitur Chronus ab Apollonio Chrono ejus præceptore, cujus ut famam obscuravit, ita & cognomen usurpavit. Dialecticus etiam appellatus, quod (ut ait Laërtius) primus involutum disserendi genus invenit. Hic apud Ptolemæum Soterem commorans, quum aliquando inter epulas à Stilpone sermones quosdam dialecticos propositos, extemplo nequivisset exsolvere, & ob id à rege per jurgium Chronus appellatus esset, convivium deseruit: ac edito per otium super ea propositione libro, ex animi more extinctus est. Author Diogenes Laërtius. } Fuit item Diodorus quidam Stoicus Philosophus, utroque lumine orbis, cujus sic meminit Cicero in Bruto. Eram cum Stoico Diodoro, qui quum habitasset apud me, cum Quinto vixisset, nuper est domi meæ mortuus, à quo cum aliis rebus, tum studiosissimè in Dialectica exercebat. } Diodorus Comicus poëta, cujus Comædias enumerat Athenæus. } Diodorus Alexandrinus, filius Pollionis Philosophi ejus, qui composuit Dictionarium Atticum. Floruit Adriani temporibus. Suidas. } Diodoros præterea duos e Lydia Tiberii tempore Strabo commemorat, ambos oratores. } Præterea fuit & Diodorus Siculus nobilissimus

nobilissimus historicus, qui variam historiam libris quadraginta conscripsit, quam Bibliothecam nominavit. Floruit Augusti temporibus. ¶ Diodorus Tarsensis præsul, cujus meminere Hieronymus & Suidas.

DIŌCĒSĪS, cum æ diphthongo, { מדינתה *medhináh*, פקדון *pekud-dáh*. *diocesis*. GALL. *Diocèse*, administration ou charge de quelque province, ou territoire, ou le trait du pays qu'on a en charge. ITAL. *Giuurisdittione*. GERM. *Ein verwaltung* / *Herschung*. HISP. *Jurisdición*, dispensación ó administración. ANGL. *A diocesse*. } Latine gubernatio, administratio, dispositio, sive jurisdicção: à *diocis*, guberno, rucor. In jure itaque civili Diocesis pro provincia accipitur, l. 1. C. de priv. carcer. ad eundem etiam modum accipit Cicer. in *Epist.* Ut me illarum omnium diocesum, quæ cis Taurum sunt, omniumque earum civitatum magistratus legationesque convenirent. In Patrum autem Decretis solet hæc vox ad Episcoporum munus deflecti: in primitiva enim Ecclesia Episcopi judicia non exercebant, sed sacra tantum administrabant. Quo fit, ut quemadmodum territorium Præsidis est, sic diocesis Episcopi, quatenus jus administrandi sacra habet.

¶ Diocesanus in jure, qui habet domicilium in diocesi. ||

DIŌCĒTĒS, { דיקטור *pekidh*. *diocetes*. ANGL. *A bayly*, a *governour*. } Qui procreationem regiam, vel magnatis alicujus suscepit. Cicer. pro *Rab.* At diocetes fuit regius. Latine dispensatorem dicere possumus.

DIŌGĒNĒS. { Διογένης. GERM. *Ein verdämpter vnstätiger Philosophus zu Athen*, welcher in einem saß dabeymbt war/ vnd es hin vnd hât khet wie er wolt. } Nomen philosophi Cynici celeberrimi, Antisthenis discipuli, de quo scribitur, quod quam Antisthenes nullum discipulum reciperet, & perseverantem Diogenem remove non posset, novissime clava minatus est, nisi abiret. Cui ille subjecisse dicitur caput, atque dixisse: Nullus tam durus baculus erit, qui me à tuo posset obsequio separare. Utebatur Diogenes palliolo duplici propter frigus, peram pro cellario habuit, secumque portabat clavam ob corpusculi fragilitatem, qua jam senex membra sustentare solitus erat. *ἡμιφύβιος* (ut scribit Hieronymus,) hoc est, in diem vivens, vulgò appellatus est, quod omni abjecta solitudine cibum suum in singulos dies emendicaret. Habitavit autem in portarum vestibulis, & porticibus civitatum: quumque se contorqueret dolio, volubilem se habere domum jocabatur, & se cum temporibus immutantem: frigore enim os dolii vertebat in Meridiem: astate ad Septentrionem: & utcumque Sol se inclinaverat, Diogenis prætorium vertebatur. Ferunt accidentem Alexandrum rogasse, ne sibi apricanti à Sole obstaret. Sub dio accubuit, ut Suet. in *Cæs. cap. 71.* author est. Obiit ferme nonagenarius. Hic (ut author est Cic. lib. 1. *Tusc.*) jussit cadaver suum inhumatum abjici, querentibusque amicis, volucris sine & feris corpus suum dilaniandum vellet relinqui? Minime, inquit: sed bacillum apud me, quò illas abigam, ponitote: irridens nimirum amicorum præposteram curam, qui tantoperè de humatione cadaveris omnis sensus expertis erant solliciti: quasi magnum quiddam interesset, à ferisne, an à vermibus absumerentur. ¶ Fuerunt alii quatuor Diogenes, quorum unus fuit Apolloniates Anaximenis auditor, temporibus Anaxagoræ: alius Sicyonius, qui Peloponnesiaca scripsit: alius Stoicus ex Seleucia, qui Babylonius ob viciniam dictus fuit: alius Tarsensis, quæstionum poetiarum scriptor. Memoratur & Diogenes Grammaticus apud Suet. in *Tib. cap. 32.* ¶ Postremo fuit & Diogenes Laërtius, qui de vita & moribus philosophorum opus scriptum reliquit.

DIŌGĒNĒNĒS, Διογενίδης. Heraclensis insignis Grammaticus fuit Adriani temporibus, qui dictionarium Græcum per alphabeti ordinem conscripsit. Author Suidas.

DIŌGNETĒS, authore Plin. lib. 2. cap. 17. Διογνέτης, fuit unus itinerum Alexandri Regis mentor. ¶ Alius fuit sub Antonino philosopho pictor egregius: de quo Julius Capit. ¶ Alius Clitomachi Perni pater, qui successit Carneadi: antea Aldrubal nominatus. Fuere & alii hujus nominis. Dicitur autem Diognetus per Synopen, pro Diogenetus, Διογενέτης, hoc est, Jove genitus.

DIŌMĒDĒ, Διομήδης, Phorbantis filia fuit, quam Achilles ex Lesbo raptam concubinam habuit. Hom. lib. 9. *Iliad.*

DIŌMĒDĒ, Διομήδης, urbs Danorum, à Diomede condita. Steph.

DIŌMĒDĒS, Διομήδης, Rex Ætolia, Tydei & Deiphiles filius, qui cum reliquis Græcis ad Troiam profectus ad eum strenuè se gessit, ut post Achillem & Aiacem Telamonium fortissimus haberetur. Nam prætor occisos à se reges, & singulares pugnas adversus Hectorem & Aeneam, aliosque insignes Troianorum principes, & captos Rhæsi equos, Palladiumque Troianis subtrahit, Martem quoque in eo bello vulneravit, Veneremque in dextra manu, dum Æneam protegere vellet. Quamobrem dea indignata, Ægialæ uxori ejus tantam libidinem immisit, ut cum Cyllabaro Scheleni filio concumberet. Qua re cognita, Diomedes domum reverti noluit, sed in Apuleiam profectus, regni partem à Dauno accepit, ibique Arpos condidit. Quidam ferunt Diomedem ab Ænea dolo occisum, ejusque socios ob peremptum regem in aves Diomedæas, vel (ut Græci vocant) heroidas mutatos. Horat. lib. 1. *Serm.*

Qui locus à forti Diomede est conditus olim, &c.

Ovid. lib. 13. *Metam.*

Luce nihil gestum est, nihil est (ab Ulyssè) Diomede romoso,

Dividite, & pars sit major Diomedis in illis.

Idem *ibidem.*

Est aliquid de tot Græcorum millibus, unum

A Diomede legi, nec me fors ire jubebat.

¶ Diomedes alter rex Thraciæ, qui dum equos suos humana carne aleret in Tyrida oppido truculentus, ab Hercule equis ipsis ad devorandum objectus est. Idem Ovid. in *Ibid.*

Vt qui Threici quondam præsepia regis

Fecerunt dapibus sanguinolenta suis.

Idem 9. *Metam.*

Quid quum Thracis equos humano sanguine pingues, &c.

Galepini Pars 4.

¶ Fuit & Diomedes Grammaticus multi ingenii vir.

DIŌMĒDĒ insulæ, Διομήδεια νῆσος, duæ è regione Gargani sunt: quarum altera habitatores habet, altera deserta est, ubi disparuisse aiunt Diomedem, & socios ejus ob dolorem in aves conversos, quæ ob id Diomedæ vocitæ sunt. Has Juba Cataractas appellat. Dentes eis esse dicuntur, oculi igneo colore, cætero corpore candidæ sunt, quæ in sola Diomedea insula visuntur. Vocem edunt similem pueris vagientibus: Solem ferrè non possunt, noctuque pisces venantur. Earum pinguedo morbis maxime salutaris. Vide Plin. lib. 10.

DIŌMĒDĒ campi, Διομήδεια πεδία, vocati sunt in Apulia, qui in divisione regni, quam cum Dauno fecisse dicitur, Diomedi cesserunt.

DIŌMĒ, Διομέα, τὰ: vel Διομέα, per omicron, pars tribus Ægeidis, quod Hercules illic Colyci hospitio susceptus, Diomum ejus filium amavit. Steph. vide *Cynofarges.*

DIŌN, Δίων. Nomen proprium Syracusani nobilis, qui ad eum Platonem amavit, ut se eidem totum traderet. Hic patriam asseruit in libertatem, expulso Dionysio tyranno. De quo Plutarchus refert, quod quum Calippum, cui omnium uti maxime fideret, insidias sibi tendere accepisset, cum arguere passus non est: Mori, inquiens, longè præstare, quam vivere, ubi non hostes solum, sed etiam amicos cavere oportuerit. ¶ Dion Cassius, patria Nicæus, historicus, scripsit Romanam historiam libris LXXX. Præterea res gestas Trajani principis: vitam Arriani Philosophi. Author Suidas ¶ Dion Præsius sophista & philosophus, cognomento Chrysothomus, prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Trajanum plerumque vixit, cujus familiaris fuit, eodemque curru dignatus. Scripsit pro Homero contra Platonem libros IV. De virtutibus Alexandri Magni libros decem. Præterea, An mundus esset interiturus? De comæ laudibus De laudibus Herculis. Hæc Suidas.

DIŌNĒ, es, Διώνη. Una ex nymphis, Oceani & Tethyos filia (ut quidam perhibent.) Veneris ex Jove mater. Unde & Dionæa, Διοναία, dicta est. Virg. 3. *Æneid.*

Sacra Dionæa matri divisque ferebam.

Et alibi,

Ecce Dionæi processit Cæsaris astrum.

Ovid. 5. *Fast.*

Hippolyte infelix, velles coluisse Dionem (id est, Venerem.)

DIŌNĒ, Διονία, urbs Cypri. Steph.

DIŌNYSĒ, Διονύσια, urbs Italiæ. Est & Dionysias. Steph.

DIŌNYSĒ, Διονύσια, insula est, quam aliter Naxum vocant, à vinearum fertilitate sic dicta. ¶ Est & gemma, mistis nigro rubentibus maculis, quæ in aqua trita saporem vini facit. Ebrietati resistere existimatur. Plin. lib. 37. cap. 10.

DIŌNYSĪŌPŌLĪS, Διονύσιον πόλις, civitas in Ponto, Cruni, Κρούσιον, prius dicta, ab aquarum defluxu: quum verò postea Dionysii simulachrum è mari ad eum locum appulisset, nomen inde recepit. Sunt etiam Cruni regio quædam occidentalis sub imperio regis. Secunda est Phrygia, ab Attalo & Eumene condita, qui Dionysii simulachrum eo loco repererunt. Tertia Indiæ: quarta Libyæ: quinta Thraciæ. Plin. lib. 4. cap. 11. & Mela lib. 2. Steph. vide *Crunos.*

DIONYSĪA, notissima saltatriculæ nomen. Gellius cap. 5. lib. 1. Quo nomine per convitium Hortensius appellatus est. Idem Gell. *ibid.*

DIŌNYSĪŪS, Διονύσιος. Dicitur est Bacchus, & Dionysia, τὰ Διονύσια, Bacchanalia, Bacchi festa. ¶ Fuit & hoc nomine philosophus Heracleotes, Zenonis Stoici auditor, qui quum renum morbo laboraret, cruciareturque cruciatu impatibili, succumbens dolori clamabat, falsa esse quæ à Zenone didicerat. Zeno enim, & Stoici hoc omnes habent dogma, dolorem scilicet non esse malum, sed indifferentem. ¶ Fuerunt præterea hoc nomine duo Syracusanorum Tyranni, quorum superior quum Carthaginienses tota Sicilia expulisset, & bonam partem maritimæ Italiæ in ditionem suam redegit, tandem à Carthaginiensibus superatus suorum fraude occidit. ¶ Huic successit filius ejusdem nominis, qui quum civitatem Syracusanam cædibus repleisset, expulsus est. Iterumque receptus, quum crudelior in dies fieret, rursus extorris Corinthum in exilium proficiscitur: ubi in sordidissimum vitæ genus descendit, in popinis lupanaribusque residens, ut contemnendus magis, quam metuendus videretur. Unde proverbialis allegoria, Dionysius Corinthi, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ, qua significamus aliquem è summa dignitate atque imperio ad privatam humilèmq; redactum fortunam. Cic. *Attic. lib. 9.* Quintil. *Orat. Inst. lib. 9.* & Plutarchus. Novissime se ludimagistrum professus, pueros in trivio docebat: ut quoniam viris imperare non poterat, saltem pueris imperaret. Erat enim eruditus, utpote Platonis auditor olim. Introgatus, jam exul, quid ei philosophia profuisset? sapienter respondit, Ut æquo animo ferrem talem fortunæ mutabilitatem. Regnavit hic annis triginta octo. Plutarchus author est, regiam Dionysii pulverulentam fuisse, propter eorum multitudinem, qui geometricas in pulvere figuras describebant. Ambo tamen, & pater & filius philosophi, Platonem præceptorem audierunt. ¶ Dionysius Dialecticus, è Bithynia, commemoratur à Strabone lib. 11. ¶ Dionysius Corinthius, ut Suidas scribit: vel ut alii, Afer, ex Byzantio Africæ civitate, temporibus Augusti scripsit Geographiam versibus hexametris. ¶ Dionysius Alexandrinus Grammaticus, pervenit ad Trajani tempora, cujus bibliotheca & epistolis præfuit præceptorem habuit Chæremone philosophum: cui in schola Alexandrina olim successit. Author Suidas. ¶ Dionysius Milesius historicus, scripsit res Persicæ, & quæ post Darii secuta sunt, aliæque à Suida commemorata. Philostratus hunc inter sophistas annumerat, eumque tradit, Adriano principi ob ingenium acceptum fuisse, à quo Satrapes factus adscriptusque inter equites. ¶ Dionysius Halicarnasæus, Augusti temporibus Romanam scripsit historiam, ut Suidas testatur: scripsit etiam de characteribus antiquorum oratorum. Præterea de compositione orationis, & eloquentione, quomodo fiant Epithalamia, Epitaphia, Panegyrici: quæ Theodorus Gaza in Latinam orationem convertit. ¶ Dionysius Heracleonis filius, tyrannus apud Heracleam & Antiochia regnavit, ut author est Strabo lib. 16. ¶ Dionysius Areopagita, Præsul Atheniensis. Pauli

discipulus, ut scribitur in Actis Apostolorum, solus Paulo concionanti e philosophis qui aderant credidit. Hic quum esset in Aegypto, quod se disciplinae causa contulerat, videretque eclipsim nulla ratione naturali contingentem, quum Christus passus est, una cum Apollonophane sophista praepatore suo dixit: Aut Deus naturae patitur, aut mundi machina dissoluetur. Scripsit ad Timotheum praesulem Ephesi, de Divinis nominibus libros XI. de Hierarchia caelesti, de caelestibus ordinibus: praeterea alia complura opuscula, ut author est Suidas. ¶ Dionysius, Corinthiorum praesul sub M. & L. Antoninis, doctrina, sanctitateque clarus, scripsit epistolas quasdam valde laudatas, ut author est Hieron. ¶ Dionysius, praesul Alexandrinus, Origenis discipulus, cujus operum meminit Hieron.

Dionysia, orum. ¶ *Διονυσία*. GERM. *Festtag die man dem Baccho zu ehren hielt*. ANGL. *Holie dayes appoynted for the honour of Bacchus god of wine*. Festa erant Athenis in honorem Dionysii instituta, quae & Bacchanalia vocantur: idem enim Dionysius, qui & Bacchus. Ea erant duplicia: altera vetustiora, quibus sacra fiebant in Acropoli (ubi antiquissimum erat Dionysii templum, quod in Limnis dicebatur,) idque duodecimo die mensis, quem illi *ἑορτή* vocabant. Altera recentiora, quae & Aistya, *ἄιστια*, dicebantur, hoc est, urbana, quae in nova urbe celebrabantur, quae sub Acropoli sita fuit. Ea mensuratum tulerat (nutrix) per Dionysia. Plaut. *Cure. sc. 2. act. 1.* Ei rei dies haec praestituta proxima Dionysia. Plaut. *Pseud. sc. 1. act. 1.*

Diophanes, *Διοφάνης*. Nomen viri Bithynici, de quo Colum. Diophanes Bithynus Uticensis totum Dionysium Paeni Magonis interpretationem, per multa diffusum volumina, sex epitomis circumscriptis. Diophanes item Mitylenaeus, Rhetor fuit insignis, Gracchorum praepator. Cic. *in Bruto*, Fuit Gracchus diligentia Corneliae matris a puero doctus, & Graecis literis eruditus. Nam semper habuit exquisitos e Graecia magistros, in eis jam adolescens Diophanem Mitylenaeum Graeciae temporibus illis disertissimum.

Diopenus & Scyllis, Cretenses, antequam Cyrus apud Persas regnaret, Sicyonem se contulere, quae diu fuit officinarum omnium metallorum patria, sculpendoque marmoribus claruerunt. Ex Plin. *lib. 6. cap. 4.*

¶ Diopter, es, oconomus, speculator. ¶

Dioptra, *Διοπτρα*. Instrumentum Geometricum, per quod altitudo, longitudo, latitudoque etiam ex longinquo prospicitur. Hujusmodi sunt instrumenta aquatum dicata liberationibus, ubi perducendae ad moenia sunt. Dicta dioptra a verbo Graeco *διοπτειν*, quod est dispicio. Unde Dioptice dicta est ea Astrologiae pars, quae Solis, Lunae, caeterorumque locorum distantias per instrumenta investigat. Vulgus *Persektivam* vocat.

Diores, nomen proprium viri, quem Turnus interemit: apud Virg. *lib. 11.*

*Turnus equo dejectum Amycum fratremque Diorem,
Congressus pedes, hunc venientem cuspide longa,
Hunc mucrone ferit, currumque abscissa duorum
Suspensit capita, & vorantia sanguine portat.*

¶ Diorthosis, correctio, cum quis lapsabundus quippiam apprehendit. Bud. ¶ Item confirmatio, & osium in suum locum repositio. Senert.

Diorthota, Judices Athenis, apud quos causae falsae, ementiae legationes dicebantur.

Diorthicum, jus emendativum in commerciis. Bud. ¶

Dioryctus, *Διορυκτός*, locus est Acarnaniae, trium stadiorum longitudine, ubi Leucadia insula olim operata accolarum a continenti fuit abscissa, eidemque reddita ventorum flatu congeriem arenae accumulanti. Author Plin. *lib. 4. cap. 1.*

Dioryctos, nomen insulae, id est, a continenti abscissa. *Διορυκτός*.

Dioryges, *Διορύγης*. Sunt fossae manu factae in Aegypto, ad Nili aquas in agros derivandas: qua dictione utuntur Pomponius & Strabo.

Dioshieron, *Διός ἱερόν*, id est, Iovis templum. Oppidulum est Ioniae inter Lebedum & Colophonem. Steph.

Dioscorides, *Διοσκορίδης*, Anazarbeus medicus, M. Antonii & Cleopatrae familiaris, cujus extant de Materia medica libri vi. Item de Lethalibus venenis, eorumque antidotis liber 1. De morfu canis rabidi, liber 1. De notis, quae morsus, sive ictus venenatorum animalium sequuntur, liber 1. De eorum curatione, liber 1. ¶ Fuit & alius Dioscorides sculptor, cujus meminit Suet. *in Aug. cap. 49.*

Dioscorius, *Διοσκώριος*, Myraeus Grammaticus, praefectus Praetorii Leonis Imperatoris, ac praepator filiorum ejus. Author Suidas.

Dioscoron, insula est in sinibus Italiae e regione Lacinii promontorii, x. m. pass. distans a continenti. Plin. *lib. 50. cap. 10.*

Dioscuri, *Διοσκουρῶν*, a Graecis dicuntur Castor, & Pollux, quasi Jovis filii. Antiquitas credidit hos salutaris esse navigantibus, si gemini apparetent (apparent autem ignis specie, antennae, aut malo insidentes) contra tristes, si singuli apparetent. *Διοσκουρῶν*, id est, Dioscuri, apud Graecos (inquit Cic. *lib. 3. de natura Deorum*) multis modis nominantur. Primi tres qui appellantur Amaces, Athenis ex rege Iove antiquissimo & Proserpina nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionysius. Secundi Jove tertio nati ex Leda, Castor & Pollux. Tertii dicuntur a nonnullis Aleo & Melampus: Emolus, Atrei filius, qui Pelope natus fuit. Haec Cicero. ¶ Berutius qui Phoenicum lingua Philaethes vocatus est, ante Troiana tempora historiam Phoenicum lingua exquisitissime conscribens, prodit a Sedoch Dioscuros natos, aut Cabiros, aut Cirbantres, aut Samothraceas, quorum nati herbarum vires, & cantus ac medicinam invenerunt. Vide Euseb. *lib. 1. de prep. Evang. cap. 7.*

Dioscurias, *Διοσκουρίας*. Urbs fuit in Colchide, nunc deserta, quondam adeo clara, ut nonnulli prodiderint, in eam trecentas nationes, quae dissimilibus linguis uterentur, descendisse, & postea a Romanis centum triginta interpretibus negotiationem ibi gestam fuisse. Author Plin. *lib. 6. cap. 5.*

Dioscurum, vicus in Libya est, ubi Dioscuri Paridem persecuti, Hele-

nam rapuerunt. Steph.

Diospolis, *Διοπολις*, Aegypti civitas, Hecatompylos quandoque dicta, ab Osiri & Iside condita. Sunt & aliae locis aliis hoc nomine in Aegypto quatuor praeter hanc pusillae civitates. Stephan. etiam alias duas commemorat ejusdem nominis urbes, quarum alteram in Lydia, alteram in Palaestina collocat.

¶ Dioster, chirurgicum instrumentum, quo in vulnus immisso, telum emittitur. L. M.

Dioteres, vectes quibus per circulos, seu anulos impulsis, trajeclisque, atca vehebatur. *Exod. 36.* ¶

Diotra, sive Dyota, ¶ *διώτρα*, ¶ *διώτρα*. GALL. *Vase à deux anses*. ITAL. *Vasi da due manichi*. GERM. *Yrdine geschirt mit zweyen handhaben in den man wein behalt*. HISP. *Vasos de tinajas de dos orejas*. ANGL. *Vvesselles with twoo handles*. ¶ Sunt vasa, seu dolia fictilia duas ansas habentia, & ad servanda vina accommoda. Horat.

Deprome quadrimum Sabina,

O Thaliarche, merum diota.

Alii malunt scribere per y. Dictae diotae a bonis auribus, sive ansis, quas Graeci *διώτρα* appellant.

Dioxippus, *Διοξίππος*. Nobilis athleta, quem Plin. *lib. 35. cap. 51.* refert, citra pulverem ex Olympiis victoriam reportasse. ¶ Alius ejusdem nominis Poeta comicus, cujus fabulas commemorat Suidas. ¶ Alius miles Alexandri Magni mira fortitudine, qui provocatus a Corrago milite item Macedone, clava eum occidit. Author Aelianus.

Dipelus, quod hic corrupte legebatur: vide *Dipaeus*.

Diphilus, *Δίφιλος*, Architectus fuit, in perducendis ad finem operibus tardissimus, adeo ut locum fecerit proverbio, Diphilus Diphilo tardior. Cic. *ad Quint. frat. lib. 3.* Apud herum recte erat: in Manliano offendi Diphilum Diphilo tardiosem. Locus erit proverbio, quoties volumus significare aliquem natura tardum, magnum solitae negligentiae cumulum adjecisse.

Diphri *διφρη*. Urbs Phoenicum. Steph.

Diphris, *διφρη*. Gemma est duorum generum, candida & nigra, mas & foemina, genitale utriusque sexus distinguente linea. Author Plin. *lib. 37. cap. 10.*

Diphyges, *διφύγης*. Materia quaedam terrea, quae in metallis aeris invenitur, aut in ipsis etiam conchis, in quibus aes expurgatur. Tres ejus a Diosc. enumerantur species. Primum in metallicis solius Cypri specubus invenitur, luti speciem referens: deinde primum sole siccatur: mox etiam adhibitis sarmentis torretur: unde & nomen accepit, quod bis quasi frigatur. Alterum perfecti aeris quasi subsidens sax est, & sub Cadmia invenitur in fundo vasorum, in quibus aes excoquitur. Tertium fit ex lapide pyrite, tandiu usto, donec sandarachae colorem acquirat. Vide Diosc. *lib. 5.* & Gal. *lib. 9. simpl.* Plin. accusativum diphryga offert, tanquam a nominativo diphryx. Ita enim habet *lib. 34. cap. 13.* Facile ab ea discernitur, quam in iisdem officinis diphryga vocant Graeci, ab eo quod bis torreatur. Et paulo post, Id quod excocto superfit, diphryga vocant.

Diphthera, *διφθηρα*. Pellis Amaltheae caprae, in qua dicitur Jupiter res humanas describere. Unde locus factus proverbio, Antiquiora diphthera loqueris, *ἀρχαιότερα διφθηρῶς λαλῶς*. In eos quadrat qui nugas narrant, aut de rebus nimium prisca, & jam pridem nimium obsoletis. ¶ Item pastoritium ex pellibus vestimentum, quod quidam Rhennonem, nonnulli etiam Vetam appellant. ¶ Diphtherae item dicebantur stragula quaedam pellicea, quae in superiori navis pavimento extendebantur.

Diphthongus, *διφθόγγος*, est conglutinatio duarum vocalium in eadem syllaba vim suam servantium: ita dicta quod duarum in ea vocalium sonus audiatur. ¶ Sunt autem apud Latinos quatuor, a, ae, au, & eu: in quibus omnibus utraque vocalis, ut scribi debet, ita & proferri.

¶ Diple, nota quaedam, seu character, quem scriptores apponunt in libris Ecclesiasticorum, ad separanda, vel demonstranda testimonia Scripturarum. Isid. Pap.

Diplinthius, paries ubi duo ordines laterum in corii latitudinem intratorum: ut triplinthius, ubi tres. Vitruv. *lib. 2. cap. 8.* ¶

Diplois, idis, *διπλοῖς*. Vestis duplicis genus, ut ex ipso statim etymo apparet: nam quod nos duplex, Graeci *διπλοῦς* appellant. ¶ GERM. Ein Doppelmantel / oder zweyfach kleid. ANGL. A doublet, a broast place. ¶

Diploma, sive duploma, vulgo Bulla, alias Breve, Codicilli. ¶ *ἡ χρῆσις διπλωμα*. GALL. *Lettres patentes d'un prince, bulles, lettres closes, quelque chose mise en double*. ITAL. *Privilegi, patente, bolle*. GERM. *Freyheit oder gewalts brief von einem Fürsten oder Oberkeit Freyhheitsbrief / oder sonst ein herrlicher versigleter brief*. HISP. *Letras del principe, como privilegios, o Sellos papeles*. ANGL. *Charters, or lettres patente of a prince*. ¶ Literae dicuntur Principum signis obli-gnatae, quales sunt, quas literas patentes, aut bullas Pontificias vocant. Cic. *ad Balbum*, Diploma statim non est datum: de literis Casaris intelligit, quibus Balbus restituebatur. Suet. *in August.* In diplomatis, libellis, & epistolis signandis initio sphinge usus est, mox imagine Magni Alexandri. Idem *in Calig. cap. 38.* Prolataque Divorum Julii & Augusti diplomata, ut vetera & obsoleta desebat. Et *in Othob. cap. 7.* etiam diplomatis, primisque epistolis suis Neronis cognomen adjecit. Idem *in Neron. cap. 12.* Diplomata civitatis offerre. Graeci *διπλωμα* dicunt duplum. Unde videtur diplomata fuisse literas complicatas, & lino trajeclio obli-gnatas. ¶ Apud Jurisconf. accipitur pro itineris festinatione, hoc est, quum per dies singulos duplicia itinera conficiuntur. Venu-leius *de verb. oblig. l. continuus 137. §. 2.* Quibus, inquit, quasi interpretatio quaedam inserta est, ut qui Ephesi se daturum spon-derit, neque diplomate, hoc est, diebus ac noctibus, & omni tempestate contempra, iter continuare cogatur. Et sequitur: Quod si diplomate ac felici navigatione maturius quam quisquam perve-nerit Ephesum, confestim obligatus est. Modest. *ad l. Corn. de fals. l. 27. §. 2.* Falso (inquit) diplomate vias commovit. Sed praestat videto Bud. *in cap. qui illicitis insignibus, eodem tit.* Diplomata demum in-telliguntur pro quibuscunque literis concessis a principe, vel a ma-gistratibus

gistratibus ejus nomine, sive tabellariis, ut liberum & expeditum iter faciant, sive exilibus restitutis, sive aliquo crimine absolutis, sive obligationibus. Lege *Tractatores*.

|| Diplomatarium, duplicator. Gloss. Isid. ||

Diplomatica officina, vulgò Cancellaria. GERM. *Canzley*. Authore Bud.

|| Diplosa, divisa, separata. Pap. ||

Dipnās, *δευνίας*, urbs Theſſal. circa Larissam, ubi aiunt Apollinem primū esse primum. Mensura in poēsi. *διπνός* bipes, à *dis* & *πύς* pes. ||

|| Dipnus, Scyllis frater, qui ambo, teste Plinio, in Creta insula geniti, etiamnum Medis imperantibus, priusquam Cyrus in Persis regnare inciperet, hoc est, Olympiade circiter L. primi omnium marmore sculpendo inclaruere. Primū Sicyonem se contulere, quæ diu fuit officinarum omnium metallorum patria, ut ait Plin. *lib. 36. c. 4.*

Dipondius, sive Dupondius, à duobus ponderibus dicitur: nam (ut Varro docet) duos asses pendebat. *δωλίτερος*. ANGL. *Twoeight of twoo pounce*. || Dipondii itaque valor, si ad Gallicæ pecuniæ æstimationem redigatur, erit octo denariolorum. At verò numus libralis, & dupondius, numus libellris dicebatur. Plin. *lib. 33. cap. 1.* Libralis, unde etiam nunc libella dicitur, & dupondius appendebatur assis. Hinc dupondii juris auditores quondam appellati verbo ridiculo, quasi diceret Jurisconsultos diabolares. Justinianus *in prefat. Pandectarum*.

Dipondiaris, a, um: *δωλιτῆρος*, *δὲ δύο λιτῶν*. Plin. *lib. 34. cap. 2.* Et orichalci bonitatem imitatur in sestertiis, dipondiarisque Cyprio suo assibus contentis. Colum. *lib. 4. cap. 30.* Perticæ cacuminum modicæ plenitudinis, quæ tamen dipondiaris orbiculi crassitudinem non excedant, optimè panguntur.

Dippæa, urbs Arcadiæ. Steph.

Dipsacōn, *διψακόν*. Spina alba, quæ & aspalathus, & diaxylon nominatur, teste Plin. *lib. 24. cap. 13.* ¶ Est item diplacon medicis, renem quidam affectus, maximam inducens sitim. Alio nomine diabetes, *διψήσις*. Appellatur à quibusdam etiam utinæ profluvium, eo quod potus statim effluat, nulla penè in corpore mutatione accepta.

Dipsās, *διψάς*. Serpentis genus, viperæ simile: à *διψάω*, sitio dictum. Sui enim morsu humorem omnem consumens, sitim maximam inducit. Vide Lucan. *lib. 9.* Dioscoridem *lib. 8. cap. 119.* (ex Hermetolai versione.) Dipsadis morsus comites sunt tumor quidam solutus, sitis contenta vehementer, nunquam explebilis, nunquam interquiescens. Proinde qui ita sunt affecti, potum hianti ore trahunt, semperque in principio desiderii ejus sunt, tanquam si nihil adhuc bibissent. Ob id, ipsa dipsas, ab aliquibus *prester*, ab aliis *causos* vocata est. ¶ Est item Dipsas, lenæ cujusdam nomen, apud Ovid. *lib. 3. Eleg.*

Est, inquit, quadam (quicumque volet cognoscere lenam, Audiat) est quadam nomine Dipsas anus.

Dipson, tis. Fluvius est Ciliciæ ex Tauro profluens. Lucan. *lib. 8.*

— *tantòque videt Dipsona cadente, &c.*

|| Dipterus, a, um: *διπτερός*, *ος*, duplices alas habens, duplici columnarum ordine cinctus. ||

Diptōtā, *διπτοτά*. Dicuntur nomina duos tantum casus habentia. Sic triptota, tetraptota, pentaptota, quæ habent tres, quatuor, & quinque casus.

Diptychum, est duplex tabula, quarum una vivorum, altera mortuorum continet nomina.

|| Dipyrus, a, um: *διπυρός*, *ος*, bis expertus ignem. Dipyrus panis, nauticus, bis coctus. ||

Dirades, *διράδες*. Pars tribus Leontidis, à Dirade quodam dicta. Steph.

DIRADĪO, as: est radorum figuram compono. *διράδιος* *αἰς ἀκρίτας διράδιος*, *αἰς ἐκρίτας ἀκρίτας διράδιος*. GALL. *Estendre ou coucher*, & *ordonner en façon d' une rouë*. ITAL. *Far qualche cosa à modo di raggi*. GERM. *In striemens weis ordnen*. HISP. *Hazer algo à manera de rayos*. ANGL. *To spread abroad lik beames*. || Columell. Validam ergo vitem in ramos diducere censeo, & traducibus dispergere, atque diradiare.

Diræ, arum, vide *Dirus*.

Dirbæ, *διρβæ*, locus est Scythiæ, in quo Theos civitas est, si rectè legitur apud Scyth.

Diræus, cum æ diphthongo, *διρæός*. Dicitur Aonius, sive Thebanus. Nam pars Bœotiæ, in qua fons est Dirce, Diræa cognominata est. Et apud Virg. Amphion Diræus dictus est, id est Thebanus.

Dircæ, *διρκα*, nomen mulieris, Lyci Thebarum regis uxoris, quam ille duxerat, repudiata Antiopa. Sed hæc verita ne Antiopam revocaret, impetravit à marito, ut posset illam in vinculis detinere. Antiopa verò tempore partus soluta, gemellos quos ex Jove conceperat (ut supra dictum est) peperit, Amphionem videlicet, & Zetum, qui postea Lycum interfecerunt: Dircem verò caudæ indomiti tauri alligarunt, quæ diu ita per terram raptata, tandem deorum commiseratione in sui nominis fontem conversa est, non procul à Thebis. Propert. *lib. 3.*

Tu reddis pueris matrem, puerique trabendam Vinxerunt Dircen sub truncis ora bovis.

Lucan. *lib. 3.*

Fatidica Cephisos aqua, Cadmeaque Dirce.

Ab hoc fonte Thebani dicti sunt Dircei. Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 1.* Dircam, sive Dircen duo dicti Jovis devinens, ad taurum. ¶ Alia fuit Dirce Babilonia, quæ sui forma tumens, quem Palladii convitiaretur, inter lavandum in piscem conversa est. Ovid. *lib. 4. Metam.*

Dirce quam versam squamis velantibus artus Stagna Palastini credunt coluisse figura.

Dircenna. Fons est gelidissimus in Hispania Tarracouensi, non procul à Bilbili. Martial. *lib. 1.*

Avidam rigens Dircenna placabit sitim.

Dirē, *διρῆ*. Promontorium & urbs ejusdem nominis juxta Æthiopiam. Est & civitatis Atheniensium sociæ. Steph.

DIRIBĒRE, & DirimĒre, illud tabellarum, hoc suffragiorum video proprium verbum fuisse: neutrum autem satis fuisse manifestum. Diribere tabellas, significat distribuere: diribebantur autem iis, qui

suffragium laturo essent: de quo sic Cicero *in oratione in Pisonem*. Hoc certè video, vos rogatores, vos diribitores, vos custodes fuisse tabellarum. *Et in ea post reditum in Senatu*. Quando in illa dignitate tot rogatores, diribitores, custodisque vidistis? Loquitur autem Cicero de lege pro ipsius reditu comitiis centuriatis lata. Nec dubito quin legendum sit, *Diribeantur*, non *diripiuntur*, in ea in Pisonem, *in eo loco*: An expectas, dum de te LXXV. tabellæ diripiuntur? Ita hoc verbum non in comitiis solùm, verùm etiam in judiciis usurpatum patebit: nam hoc proximum exemplum satis planè judicium, quod Pisoni Cicero minatur, significat. Plinius autem ad alias res transtulit hoc verbum; ait enim sic *lib. 36. cap. 15.* Hic est ille domitor orbis populus, qui gentes & regna diribet. Quod autem *in oratione pro Plancio*, vir diligens & eruditus legendum putat, pro *direptio*, *diribitio*, rectius opinor sensisset, si *direptio* reponere maluisset: quum enim populus, aut judices tabellas voluntatis indices, in cistas deposuerant, tum ut intelligeretur quæ tabellæ legem probarent, quæ rejicerent; aut quæ reum absoluerent, quæ condemnarent, omnes dinumerari, & separati necesse erat. Id autem dirimere, eaque actio, direptio vocatur. Id ita esse, planè demonstrat Varro *de re rust. lib. 3.* Comitiis, inquit, ædilitiis, quum ego atque Axius suffragium tulissemus, Axius mihi: Dum dirimatur, inquit, suffragia, vis potius villæ publicæ uramur umbra, quam privati candidati tabella? Sic enim scriptum est in veteribus libris, non ut à quibusdam, hujus verbi vim ignorantibus, nimis temerè est intrusum, *diribentur*. In Epistola quoque *4. lib. 3. ad Quint. Fratr.* Cato, inquit, diruptis tabellis de circulo se subduxit: ubi, *direptis*, legi malim. Perspicuè autem hujus verbi sententiam demonstrat Lucan. *lib. 5.* in illo versu,

Et non admissa dirimit suffragia plebis,
pro dinumerat, discernit. Hæc ex observationibus Aldi.

DIRIBĪTORĪUM, *τὸ διριτῆριον*. GALL. *Le lieu où on fait la monstre des gens d' armes, où on les paye: ou bien le lieu où se retirent les serviteurs d' une maison*. ITAL. *Luogo dove si pagavano gli esserciti, la banca di soldati*. GERM. *Ein musterplatz, ein ort da man den Kriegsleuten den sold bezalt*. HISP. *Lugar donde se hazia el alarde*. ANGL. *The place of payment or distribution à muster place*. || Locus erat in quo recenscebatur exercitus, & stipendia militiæ numerabantur: à diribendo, hoc est, distribuendo. Sueton. *in Claud. cap. 18.* In diribitorio duabus noctibus mansit. Unde:

Diribitor, is: Distributor, divisor. || GALL. *Le Thresorier, le Boursier, celui qui distribuë, qui compte argent à plusieurs*. || Cic. *in 1. Orat. post redit. suum ad Senat. Quando, inquit, in illa dignitate tot rogatores, diribitores, custodisque vidistis?* hoc est, divisores, distributorisque, qui inter tribus virum pecuniam dividerent. Plaut. *in Aulul.* curiarum magistros appellavit. ¶ Diribitorium etiam locus dicebatur, in quo ministri vertebantur: & diribitores, ministri ipsi dicti sunt. Apul. *lib. 4. Asin.* Diribitores plusculi, splendide amicti, fercula copiosa scitulè subministrata. Plin. *in Epist.* prædagium videtur appellare, *δῶν τῶν ἰδῶν*, id est, à pueris, & ministris.

DIRIGĒO, es, ui: Præ frigore, aut timore, aut alio casu viribus destituor. *διρῖνον, συμποδίζω*. GALL. *Devenir gourd & roide qu' on ne se peut remuer, soit de froideur, crainte, ou autre aventure*. ITAL. *Indurirsi per grand freddo, ò per timore: di venir rigido*. GERM. *Wor selte /rost oder andern zufal erstarren*. HISP. *Pasmarse, erizarse, y casi hazerse duro como quien se hiela*. ANGL. *To shrink for cold or for feare*. || Virg. *lib. 8. Æneid.*

Dirigit visu in medio, calor ossa reliquit.
Id est, præ terrore rigidus factus est. Idem 3. *Æneid.*

At sociis subita gelidus formidine sanguis Dirigit.

DIRIGĒO, is, ex di & rego. Rego, rectum facio, dispono, compono, ordino, æstimo. || *דיריך* *ijischschér*, *קנה* *tikken*. *דעווא, אנטווען*. GALL. *Uresser, viser, ordonner*. ITAL. *Dirizzare*. GERM. *Nichten/etwas trumb schlecht machen*. HISP. *Emendar ò endereçar*. ANGL. *To mak right or sett straight*. || Plut. *in Paneg.* Nam vita principis censura est, eaque perpetua: ad hanc dirigimur, ad hanc convertimur: nec tam imperio nobis opus est, quam exemplo. Cic. *3. de Orat.* Nac sunt hæc rhythmorum, aut musicorum acerrimâ normâ dirigendo, Planc. *Ciceroni*, Ad Mutinam iter dirigerem. Virg. *7. Æneid.*

Direrere acies.
Ubi Servius, Ordinarum in latitudinem. Ovid. *6. Fast.*

Si domus illa tua est (ò Bacche) dirige vatis opus.

Velleius, Direxit fugam ad ejus arbitrium, Dirigere bibliothecas, Suet. *in Cas. cap. 44.* Et, Dirigere vera aliquid. Cæsar *lib. 2. bell. civ.* Item, Dirigere finem, id est, determinare. Liv. *lib. 9. det. ad. 4.*

DIRĒCTŪS, participium: Rectus. || *דיריך* *mejuschschâr*, *קנה* *methukân*. *דעוועיס*. GALL. *Addressé, mis, jetté ou dressé, droit*. ITAL. *Dritto*. GERM. *Gerad/gericht in die gerâdt*. HISP. *Endereçado*. ANGL. *Sett righth and straight*. || ut, Directi pedes, directum iter, directus ordo. Cato *cap. 18.* Arbotes ad stipitem primū directos pedes se decim. Cicero. *de nat. Deor.* Flexuosum iter habet, ne quid intrare possit, si simplex & directum pateret. Idem *pro Cecin.* Ejus autem fundi extremam partem oleæ directo ordine definiunt. Velleius, Directa acie pugnare. Tibul. *lib. 4.*

— *Modo directo contendere cursu,*
Sou curvo gyro (de equestri exercitu.)

DIRĒCTĒ, sive directo, adverb. || *דיריך* *lemescharim*. *יך* *diçias*. GALL. *Droitement, tout droit*. ITAL. *Drittamente*. GERM. *Stracks/ schurschlechtig*. HISP. *Derechamente, sin torcer*. ANGL. *Rightly, straightly*. || Cic. *in Part.* Alterum ad finem directo spectat. *Ibid.* Ut quum semel dictum sit directè.

DIRĒCTĪO, verbale. || *דיריך* *meschâr*. *διρῖνοσία*, *διρῖνοσία*, *διρῖνοσία*. GALL. *Addressement, direction, conduite*. ITAL. *Addressamento*. GERM. *Nichtung*. HISP. *Endereçamiento, obra de emendar ò endereçar*. ANGL. *A setting right or straight*. || ut, Directio ad veritatem, O. *int. lib. 3. cap. 7. in fin.* Rationis directio ad veritatem. Idem *lib. 3. cap. 6.*

DIRĒCTŪM, i. *διρῖνο*, substantivum. Cic. *in Part.* Æquitatis autem vis est duplex, cujus altera directi, & veri & iusti, & (ut dicitur) æqui & boni ratione defenditur.

DI: ēctārī, fures appellantur ii, quin in aliena cōnacula se dirigunt furandi animo, iique severius quā fures puniendi sunt. Ulpianus de injur. & famos. libel. 1. sacculatīi. Sunt tamen qui hoc loco apud Ulpianum *Diatarios* malint legere, quōd fures hujusmodi in alienas ditetas soleant transcendere. Vide in dictione *Diatra*. *Directarius* in antiquo Lexico exponitur, ἡρεπαιρέτης. Fur igitur est, qui fores aperit, Apertularius quibusdam dictus, & Effractarius.

DIREMIO, is, diremi, diremptum, ex Di & Emo, interposita r: sive ex dis, & emo, s in r mutata, componi videtur. Divido, separo, distraho. { דִּירְמִיּוֹ *dirimio*, פִּירְמִיּוֹ *peredib*, דִּירְמִיּוֹ *ghazār*. διαλύω, διαίρεσις, ἀπαιρῶ, διαλαμβάνω. GALL. Separer, divider, departir. ITAL. Spartire, dividere. GERM. Zertheilen/ von einander scheyden. HISP. Apartar. ANGL. To separat, to parte thame that beat variance. } Plaut. in *Amphit*. Sed praelium id tandem diremit nox interventu suo. Idem *ibid*. Rixam, ut potest, dirimam. Dirimere nuptias. Suet. in *Cas*. 43. Virg. 5. *Aeneid*.

— & pralia voce diremit.

¶ Sic dirimere litem, id est, dissolvere & decidere. ¶ Dirimere tempus, est differre, & in aliam diem aliquid rejicere: pro quo etiam diffundere, vel potius dissindere diem, veteres dixerunt. Vide *Diffundo*. Cicet. de *Divinat*. Quid enim habet aruspex, cur pulmo incisus etiam in bonis extis dirimat tempus, & proferat diem? ¶ Aliquando dirimere ponitur pro Destruere, διαλύω, διακρίνω. Salust. Quia nondum frequentes armati convenerant, ea res consilium diremit. Dirimuntur oppida unius diei itinere: id est, distant inter se unius diei itinere, sive ab sunt inter se. Plin. *epist*. 94. lib. 6. Hunc ego non ut multi, sed arctissime diligo, etsi oppida nostra unius diei itinere dirimuntur.

DIREMPTUS, us, ui: Separatio. { דִּירְמִיּוֹ *dirimio*, דִּירְמִיּוֹ *ghézer*. ἀφύρσις, διαίρεσις. GALL. Departie, separation, division. ITAL. Separazione, rompimento. GERM. Zertheilung/ abfindung. HISP. Apartamiento. ANGL. Separating or severing. } Cicet. 1. *Tuscul*. Est enim interitus quasi discessus, & secretio, ac diremptus earum partium, quæ ante interitum junctione aliqua tenebantur. Velleius, Dirempti gradibus ætatis Cicero, Crassus, Hortensius. Idem, Omnia dirimente fortuna inter duces (morte sup. Julia.)

DIREMPTIO, Distractio. { דִּירְמִיּוֹ *dirimio*, דִּירְמִיּוֹ *ghézer*. ἀφύρσις. ANGL. A severing. } Locus autem Ciceronis ex Planciana malè hic antea ascriptus erat: non enim legendum in eo est *Diremptio*, sed *Diribitio*. Interim tamen dubitandum non est, quin hoc vocabulum apud Latinos authores reperiat.

DIRIPIO, is: Dispopolor, spolio, in diversas partes rapio. { דִּירִיפִּיּוֹ *diripio*, שָׁחַף *schaf*, שָׁחַף *schaf*, בָּזַז *bazaz*. ἄρῃς φῆρα, ἀρῃς φῆρα. GALL. Ravir, piller, arracher & emporter. ITAL. Rapire, torre per forza. GERM. Berauben/ plündern. HISP. Arrebatar. ANGL. To tak or pull away to despoile. } Cic. *Attic*. lib. 3. Patriam non servandam ad reditum nostrum, sed diripiendam, inflammandamque reliquimus. ¶ Diripere aliquem è loco, pro vi abstrahere. Idem de *provinciis Consul*. Hos de provinciis si non aliquando deducendi essent, diripiendos non putaretis? ¶ Diripere de autoritate alicujus, per translationem. Idem pro *Sylla*, Sed ut ille, judices, quantum de mea autoritate diripisset, tantum de se hujus præsidii diminuturum speravit.

DIREPTOR, verbale. Qui diripit. Cicet. 7. *Philip*. O præclarum custodem ovium (ut aiunt) lupum ! cullōsne urbis, an direptor, & vexator esset Antonius?

DIREPTIO, verbale. { דִּירִיפִּיּוֹ *diripio*, מֶשְׁחִיפָה *meschiffah*, בִּזְזָה *bizzah*. ἀρῃς φῆρα. GALL. Ravissement, pillerie. ITAL. Rapimento. GERM. Beraubung/ plünderung. HISP. Robamiento. ANGL. A robbing, pillling or sacking. } Cicet. *lib. 2. epist*. Urbs relicta direptioni atque incendiis.

DIREPTUS, a, um, Particip. διαρῃς φῆρα. Cic. 1. de *finib*. Sapiencia est adhibenda, quæ & terroribus cupiditatibusque detractis, & omnium falsarum opinionum temeritate direpta, certissimam se nobis ducem præbeat ad voluptatem.

DIRIS, mons est Mauritanæ, quem propter altitudinem, cæli columnam vocaverunt. Meminit Plin. *lib. 5. cap. 1*. ubi Dyris scribitur per y Græcum,

¶ **Dirivatorium**, castellum unde aquæ in diversas urbis partes corriabantur. Sabell. ad *Suet*.

Dirphys, διρυφῶς, mons Eubææ, ubi Dirphys Juno colitur. Steph.

DIRUMPO, is: Variè rumpo, seu violenter scindo. { דִּירֻמְפִּיּוֹ *dirumpo*, פָּרַץ *parats*, דִּירֻמְפִּיּוֹ *dirumpo*. GALL. Derompro, briser, casser, crever. ITAL. Rompere à forza. GERM. Zerreißen/ zerbrechen. HISP. Romper per fuerza, ò en diversas partes. ANGL. To brast or bracke a sunder. } Plaut. in *Curc*. se. 1. a. 2. Geminos in ventre videor habere filios, nihil metuo, nisi medius dirumpar miser. Refertur quandoque ad animum. Cic. ad *Attic*. lib. 7. Dirumpor dolore.

DIRUPTUS, a, um: Item Diruptior. Liv. *lib. 8. dec. 4*. Diruptæ rupes. Idem *lib. 9. dec. 4*. Et prona & dirupta spatia. Gell. *cap. 2. lib. 6*.

DIRUPTIO. Senec. *Quest. natur*. lib. 2. cap. 15. Necessariò vastum in tam magnorum corporum diruptione reddit sonum.

DIRUNCINO, as: Disseco, & dissipo. Tractum à runciniis, quæ majores ferræ dicuntur, quibus fabri lignarii majora ligna secant. Plaut. *Milit*. Ut lapide diruncinavit militem.

DIRUNCIO, teste Festo, Depurgo. { דִּירֻנְכִיּוֹ *diruncio*, נִקְבָּה *nikkah*. GALL. Purger. ITAL. Purgare. GERM. Seubeln/ reuten. HISP. Purgar ò limpiar. ANGL. To purge to mak cleane frome weedes. } Verbum agriculturæ antiquum, à runca deductum, quod instrumentum est excidendis dumetis idoneum. ¶ Malim à di, & runcio, quod est herbas mutilas & inutilis evello. Fest. Dirunciant, depurgant. Martin. ¶

DIRATIO, is: Dejicio, everto, atque destruo. { דִּירָאִיּוֹ *diratio*, הִפִּיל *hippil*, הָרַס *haras*. καταβάλλω, καταστράπτω. GALL. Mettre par terre, détruire. ITAL. Ruinare, distruggere. GERM. Niederbrechen/ zerstören. HISP. Derribar edificio, destruir. ANGL. To breake downe, to destroy, to overthrowe. } Liv. *lib. 1*. Fragar tectōrum, quæ diruebantur, ultimis urbis partibus audiebatur. Terent. in *Adelph*. Hanc in horto maceriem jube dirui. Liv. Legiones deinde ductæ ad diruendam urbem. Cicet. ad *Quint*. *frat*. lib. 1. Multas abs te esse liberatas urbes, complures dirutas, ac penè desertas.

DIRUS, a, um: à δῆρος, vel quasi Dei ira. Crudelis, sævus, infestus, ferus, immanis. { דִּירָאִיּוֹ *dirus*, אַחְזָר *achzar*. ἰσχυρῶς, παλαμιά. GALL. Horrible, cruel, comme envoyé de l'ire de Dieu. ITAL. Crudele, empio, fiero. GERM. Grausam/ scheutzlich. HISP. Cruel, ò de ira de dios. ANGL. Cruell, vengeable, terrible. } Virg. 3. *Georg*.

— priusquam

Dira per incantum serpant contagia vulgus.

Sic fatum habet: Optumi omnes nostrates pro claris factis, diris aguntur malis. Plaut. *Amphitr*. Cave tibi à diro infortunio. Plaut. *Isend*. se. 7. a. 4. Quasi dirum nomen respuat. Senec. *cap. 9. de cons. ad Marc*. Dira cæde spargitur ara. Ovid. *Eleg. 4. lib. 4. Trist*.

Tutus ab insidiis dire superbe tuis.

Idem 2. *Fastor*. & *Eleg. 3. lib. 3. Trist*. Diræ immanitatis. Sueton. in *Claud*. *cap. 25*. ¶ Aliquando accipitur pro magno. Virg.

Iam tum religio parvidos terrebat agrejies

Dira loci.

¶ Dirutus ære miles, cui stipendium ignominia causâ non erat datum, quod æs diruebatur in fiscum, non in militis sacculum. Fest. ¶

DIRA, { דִּירָאִיּוֹ *dira*, אֱלֹהִים *aloh*, קִלְלוֹת *kelaloh*. δῆρος, ἀπῃδῖς. GALL. Furie d'enfer, maledictions & execrations. ITAL. Bestemmie, maledizioni. GERM. Verfluchungen/ rüntsichung grausamer Dingen. HISP. Las furias ò ira de los Dios. ANGL. The furies of hell, execrations, cursing. } Execrationes, & imprecationes sunt, quæ in malevolos effundebantur horrendæ, deos quosdam inauditos compellantes: quibus quicumque devotus erat, credebatur maximo affici infortunio. Cicero, M. Crasso quid acciderit videmus, dirarum obnuntiatione neglecta. Diras imprecati. Livius *lib. 4. d. 4*. Species & umbra filia diris agitabant. Græci ἰσχυρῶς πῆς παλαμειοτόλου ἀγῆς dicunt, & ἀγῆς δῆρος ἢ φραπάδῆος ἰσχυρῶς. ¶ Sunt etiam diræ inferorum Furia, quibus præcipue ii, qui sceleris alicujus sibi sunt conscii, creduntur exagitari. De quibus ita Virg. *lib. 12. Aeneid*.

Dicuntur gemina pejes, cognomine Diræ,

Quas & Tartaream nox intempesta Megaram

Vno eodemque tulit partu.

Hinc *Dirarum* insectario apud Sextum Aurel. Victorem in *Epitome de Caracalla*: id est, furiarum agitatio. Hic, inquit, fratrem suum peremit: ob quam causam furore pœnas dedit Dirarum insectatione.

¶ Dicuntur autem in cælo diræ, ἀγῆς: Furia, ἑρῆς, in terris: Eumenides, ἑρῆδῖς, in inferis: unde & tres esse dicuntur.

DIRITAS: Crudelitas, immanitas, feritas. { דִּירִיטָאִיּוֹ *diritas*, אַחְזָר *achzerijuth*. ἄρῃς, ἀπῃδῖς, ἀρῃς. GALL. Cruauté. ITAL. Crudelità, ferocità. GERM. Grausameit. HISP. Crueldad, braveza sin tino. ANGL. Coveltie, vengeance, terribleness. } Cic. in *Varinimum*, Quamquam sis omni diritate atque immanitate deterrimus. Idem 3. *Tusc*. Intelligi potest ex his fratribus qui in Adelphis sunt, quanta in altero diritas, in altero comitas. Diritas omnis. Gell. *cap. 9. lib. 4*. Ob diritatem totius diei. Sueton. in *Neron*. *cap. 8*. ¶ Morum diritas. Idem in *Tiberio*, *cap. 21*. Nec illud quidem ignoro aliquos tradidisse, Augustum palam nec dissimulante morum ejus diritatem adeò improbasse, ut nonnunquam remissiores hilarioresque sermones, superveniente eo obrumperet.

DIRUNCINO, Repurgo. Plaut. *Milit*. Ut lepidè diruncinavit militem. Vide *Eruncino*.

DIS, Præpositio disjunctiva, de qua supra dictum est in *Di*.

DIS, ditis, nomen est à δῆος, δῆος, δῆος. Deus divitiarum, qui à Luciano claudus fingitur in accessu, in recedendo autem alatus, quōd divitiarum longissimo tempore partæ, nisi cautè dispenses, quam velocissime elabantur. ἀρῃς. Fingitur etiam cæcus, quōd nullo profus judicio indignissimum quemque maximè opibus oneret, digniores prætereat. ¶ Dis etiam creditur esse inferorum Deus, quōd divitiarum ex intimis terræ visceribus effodiantur. Græcè ἀρῃς dicitur. ¶ Diti patri contrariæ hostiæ: exta potiora, Sueton. in *Orhon*. *cap. 8*. ¶ Ditis concava (id est, inferi.) Macrob. in *Somn. Scipion*. ¶ Ponitur etiam Dis pro divite, ἀρῃς. Terent. in *Adelph*. Dis quidem esles Demea, ac rem tuam constabilisses. Hinc ditior & ditissimus. Cicet. de *Amic*. Ditior mihi & affluentior videtur esse vera amicitia. Idem *Parad*. Ut quisque, quod plurimi est, possidet, ita ditissimus habendus. Plaut. *Curc*. se. 1. a. 4. Dites damnosi mariti, ubi? Romæ. Idem *ibid*. Boni homines & dites. Liv. *lib. 2. d. 5*. In diti domo. Idem *lib. 1. bell. Pun*. Diti stipendia.

DITO, as: Divitem facio. { דִּירֵי *dirito*, הֶעֱשִׂיר *heeschir*. ἀρῃς. GALL. Enrichir, faire riche. ITAL. Arrichire. GERM. Reich machen. HISP. Enriquecer à otro. ANGL. To mak riche. } Liv. 1. *bell. Pun*. Caltra militem ditavere. Plin. *lib. 35. cap. 18*. Quos enumerare jam non est, è sanguine Quiritum & proscriptorum licentia ditatos. Tibul. *lib. 4*.

Cui fuerant flavi ditantes ordine sulci Horrea

DITESCO, Dives fio: augmentativum à verbo inusitato Ditico. { דִּירֵשׁ *ditesco*, בַּשְׁחָר *baschar*. ἀρῃς. GALL. Devenir riche, s'enrichir. ITAL. Divenir ricco, arricchire. GERM. Reich werden. HISP. Enriquecerse. ANGL. To waxe riche. } Lucan. *lib. 4*.

— possunt tamen inde puellas

Suscipere. & partu possunt ditescere dulci.

¶ **Disbullo**. Synod. Const. 3. à bullo, signo: signum tollo. ¶

DISCALCEO, as: Calceos exuo. { דִּישְׁכָּלְעוֹ *discalceo*, נָשַׁח *nashal*, נָשַׁח *nashal*. ἰξυπόδιον. GALL. Déchausser. ITAL. Discalzare, scalzare. GERM. Entschuchen/ die schuch abziehen. HISP. Descalzar. ANGL. To put of shoes. } Suet. in *Neron*. Circa cultum, habitumque adeò pudendus, ut comam semper in gradus formatam peregrinatione Achaia etiam ponè verticem summisserit, ac pterunquem synthesin indutus, ligato circum collum sudario, prodierit in publicum sine cinctu, & discalceatus, mollium & effœminatorum more. Vide *Discinam*, infra. Hebr. נָשַׁח *nashéph*.

DISCAPEDINO, as: à capedine sit. Refero, aperio. { דִּישְׁכָּפֵדִינוֹ *discapedino*, פָּתַח *pathach*. ἀνοίγω. GALL. Ouvrir. ITAL. Aprire. GERM. Aufschließen/ aufthun. HISP. Expedir ò abrir. ANGL. To pen, to mak patent. } Apuleius, Hyagnis primus in canendo manus discapedinavit. Verbum est novum Apuleio parente natum.

¶ **Discapulati**, quibus roga diffuit. Senec. Gualt. ¶

propria duntaxat discriminatione pronuntiatur. Ibidem, Sine speciali discriminatione.

Discriminabile, acus est quae crines dividit ad concinnandum caput. ... GALL. Vn poison dont usent les femmes à faire les crestes de leurs cheveux. ITAL. Scriminale. GERM. Ein pftreimb mit welschen die weiber das haar scheiden. HISP. Partidor de los cabellos. ANGL. A pime of wood or ivory to trimme and crispe the beare with. ... Discriminabilia & periscelidas, & murænulas, & olfactoriola.

Discerniculum: Instrumentum quo mulierum capillus discernitur. ... GALL. Vn poison dont usent les femmes à faire les crestes de leurs cheveux. ITAL. Scriminale. GERM. Ein instrument mit welschem die weiber die scheitel machen. HISP. El partidor de los cabellos. ANGL. A pime of wood or ivory to crispe and trimme the beare with. ... Discerniculum est quo discernitur capillus. Nonius: Discerniculum, acus quae capillos mulierum ante frontem dividit: dictum à discernendo. Transumitur ad quamvis differentiam, seu discrimen. ... Gell. lib. 7. Tum comperi duas species hellebori esse, discerniculo coloris insignes, candidi & nigri.

Discerpo, is, pfi, ptum: ex dis, & carpo. Distraho, discindo, dilacero, divello. ... GALL. Mettre en pieces, deschiver. ITAL. Stranare, squarciare. GERM. Zerreiben/zerzerren. HISP. Partir y despedazar en partes. ANGL. To dismember, to eare in pieces. ... Discerptus, participium. ... Rompu & mis en pieces, déchiré. ITAL. Stranato, stracciato in pezzi. GERM. Zerreiben/zerzerren. HISP. Despedaçado. ANGL. Torent or torne in pieces. ... Quae complecti tota nequeunt, haec facilius divulsa & quasi discerpta contrectant. Liv. lib. 1. ab Vrbe, Fuisse tum quoque aliquos, qui discerptum regem patrum manibus tunc quoque arguerent. Gell. cap. 18. lib. 7. Vulgò contempri discerptique (id est, diffamati.)

Discerto, as, are. Plaut. Men. sc. 2. a. 5. Dic mihi istuc quod discertatis, ut sciam. (Sic vetus liber.) Aliàs dissertatus: per duplex ff. Discēus, à Plin. lib. 2. cap. 25. accipi videtur pro cometa, sive simili aliqua aëris impressione: Eisdem (inquit) breviores, & in mucronem fastigiatas, xiphias vocavere, quae sunt omnium pallidissimae, & quodam gladii nitore, ac sine ullis radiis, quos discēus suo nomini similis, colore autem electro, raras è margine emittit. Aliàs legitur, Chryseus auro nomine similis.

Discindo, is, discidi, à dis, & scindo: Divido, disseco. ... GALL. Fendre, separer en coupant. ITAL. Fendere. GERM. Zerschneiden/zerspalten. HISP. Hender. ANGL. To cut a sunder or pieces. ... Discidit vestem? refarcietur. Sueton. in Calig. cap. 33. Cunctantem Tragædum flagellis discidit. ... Discindere amicitias. Cic. de Amic. Tales igitur amicitiae sunt remissione usus levandae, & (ut Catonem dicere audivi) disfluendae magis quam discindendae sunt.

Discissus, particip. ... GALL. Deschiré, brisé & rompu. ITAL. Stracciato. GERM. Zerreiben/zerschnitten. HISP. Cortado, despedaçado. ANGL. Cut, rent, torne in pieces. ... Discissos nudis laniabant dentibus artus. Stat. 1. Syl. Hunc neque discissis caepissent Pergama muris. Discidium, divisio. Solinus cap. 36. Atlanticus æstus in nostrum mare discidium orbis immittit. Vide Dissidium. Discingo, is, xi, ctum: Quod cinctum erat dissolvo. ... GALL. Desceindre, desfermer. ITAL. Scingere. GERM. Entgürten/oder auffgürten. HISP. Descenir. ANGL. To ungird. ... Peltatam Scythico discinxit Amazona nodo. Nonnunquam etiam per translationem pro enervare, seu confutare, vel etiam retundere accipitur. Unde discingere dolos ratione, dixit Sil. lib. 7. pro eo quod dicimus dolos ratione, & consilio retundere. Discinxit (inquit) ratione dolos, fraudesque resolvit. Jvenal. satyr. 8. Cum tenues nuper Marius discinxerit Afros. Et Velleius, Discalceari & discingi (ut eas cubitum.) Discinctus, particip. ... GALL. Descient, desarmé. ITAL. Discinto. GERM. Auffgürter. HISP. Sin ceñidero, que no es ceñido. ANGL. A ungirded. ... Antiqui negligentes & desidēs appellabant discinctos & intemperantes, ... Accinctos, solertes, strenuos vocabant: quod à re ipsa deductum est. Molles enim demissis, discinctisque vestibus uti solent: stenui verò atque industrii, quò sint ad res exequendas promptiores, succincti incidunt. Persius satyr. 3. Non pudet ad morem discincti vivere Naca? Nepos discinctus: id est, omni luxuria diffuens. Horat. Epod. Ode 1. Ovid. 1. Amor. Ipse ego segnis eram, discinctaque in otia natus, Mollierant animos lectus & umbra meos. Liv. 1. bell. Macedon. Nihil primo aspectu contemptius: equi hominesque paululi, & graciles, discinctus & inermis eques. Serv. Discincti, inhabiles sunt militiae: omnes enim qui militant, cincti sunt: unde discincti, inefficaces & ignavi dicuntur: sicut è contrario Praecinctos vocamus discinctos. Sueton. in Aug. cap. 100. Tunicati & discincti legerunt ossa.

Discolor, is: Excludo, separo, disjungo. ... GALL. De diverse couleur, different en couleur. ITAL. De diversi colori. GERM. Von manchetley farben. HISP. De diversos colores. ANGL. Of sundrie coloures. ... Discolor hic gemino calculus hoste perit. Per translationem etiam accipitur pro dissimili, Horat. lib. 1. ep. 18.

Discolor, is: Excludo, separo, disjungo. ... GALL. De diverse couleur, different en couleur. ITAL. De diversi colori. GERM. Von manchetley farben. HISP. De diversos colores. ANGL. Of sundrie coloures. ... Discolor hic gemino calculus hoste perit. Per translationem etiam accipitur pro dissimili, Horat. lib. 1. ep. 18.

Discolor, is: Excludo, separo, disjungo. ... GALL. De diverse couleur, different en couleur. ITAL. De diversi colori. GERM. Von manchetley farben. HISP. De diversos colores. ANGL. Of sundrie coloures. ... Discolor hic gemino calculus hoste perit. Per translationem etiam accipitur pro dissimili, Horat. lib. 1. ep. 18.

Discolor, is: Excludo, separo, disjungo. ... GALL. De diverse couleur, different en couleur. ITAL. De diversi colori. GERM. Von manchetley farben. HISP. De diversos colores. ANGL. Of sundrie coloures. ... Discolor hic gemino calculus hoste perit. Per translationem etiam accipitur pro dissimili, Horat. lib. 1. ep. 18.

Discolor, is: Excludo, separo, disjungo. ... GALL. De diverse couleur, different en couleur. ITAL. De diversi colori. GERM. Von manchetley farben. HISP. De diversos colores. ANGL. Of sundrie coloures. ... Discolor hic gemino calculus hoste perit. Per translationem etiam accipitur pro dissimili, Horat. lib. 1. ep. 18.

Discolor, is: Excludo, separo, disjungo. ... GALL. De diverse couleur, different en couleur. ITAL. De diversi colori. GERM. Von manchetley farben. HISP. De diversos colores. ANGL. Of sundrie coloures. ... Discolor hic gemino calculus hoste perit. Per translationem etiam accipitur pro dissimili, Horat. lib. 1. ep. 18.

Discolor, is: Excludo, separo, disjungo. ... GALL. De diverse couleur, different en couleur. ITAL. De diversi colori. GERM. Von manchetley farben. HISP. De diversos colores. ANGL. Of sundrie coloures. ... Discolor hic gemino calculus hoste perit. Per translationem etiam accipitur pro dissimili, Horat. lib. 1. ep. 18.

nes semotas à mente & disclusas putat. Luctet. Cum paribus jungi res, & discludere mundum.

Cæsar 7. bell. Gall. Qui Arvernos ab Helvetiis discludit: id est, disjungit. Cicer. 1. Tusc. Duas partes separare voluit, iram & cupiditatem, quas locis suis disclusit: iram in pectore, cupiditatem subter præcordia locavit. Varr. 3. de re rust. cap. 17. Hi loculatas habent piscinas, ubi dispares disclusos habent pisces.

Disclusio, nis, ... Apul. lib. de Deo Socratis, Fac intelligas non modò loci disclusione, verùm etiam naturæ dignitate. Disco, is, didici, à δίσω, δάσκα. Percipio, disciplinam accipio, cognosco, perdisco. ... GALL. Apprendre. ITAL. Imparare. GERM. Lehnen. HISP. Deprender, aprender de nuevo. ANGL. To learne. ... Plaut. in Trucul. Litteras didicisti: quando scis, sine alios discere. Cic. 4. Academ. Ab eo enim Stoico Dialecticam didicerat. Terent. in Adelph. sc. 2. a. 1. Pater esse discere ab aliis, qui verè sciunt.

Hic & colla jugo didicit summittere taurus. Tibul. lib. 4. Nequiter ferire malam discit manus. Plaut. Amphitr. Faciam ut verum discas dicere. Ibid. sc. 1. a. 1. Cur negas? Quia vera didici dicere. Alc. Haud æquè facit qui quod didicit, id dediscit. Idem Asin. sc. 2. a. 5. Ubi discimus aliquid bene evenisse, (id est, scimus, audivimus.) Plaut. Pseud. sc. 3. a. 2. Hujus composita sunt Addisco, Condisco, Dedisco, Edisco, Perdisco, perfectè, seu valdè disco: vide suis locis.

Discipuli, discipuli. Tertul. Disciplina: Ars, doctrina. ... GALL. Discipline, enseignement, reglement, observance. ITAL. Dottrina, disciplina. GERM. Lehr oder unterweisung so einar von seinem lehrer nebst ser nimpf. HISP. Dottrina ò enseñanza. ANGL. Doctrine, knawledg which à scholler apprehendeth by one other. ... Doctrina est prout à doctore traditur, διδασκαλία. In disciplinam recipere, id est, instituentium suscipere. Sueton. de Illustribus Gramm. in vita Taberitii. Ut temporibus Syllanis proscriptorum liberis gratis, & sine mercede ulla in disciplinam receperit. Accipitur autem & in malam partem. Plaut. in Bacch. Eademne erat hæc disciplina olim, quum tu adolescens eras? Ibid. Tua disciplina nec mihi prodest, nec tibi. Et in bonam, pro bono vivendi modo in Republica. Unde Cicero queritur se incidisse in perturbationem veteris disciplinae. Sic apud Valerium Maximum, caput est de militari disciplina: id est, de observatione bonorum morum inter milites. Disciplina pro instituto. Plaut. in Asin. Eadem nos disciplina utimur. Discipulam profecta Philosophorum, ponit Cicero. 5. Tuscul. Omnes ferè Philosophi omnium disciplinarum, nisi quos à recta ratione natura vitiosa detorsisset, hoc eodem animo esse potuerunt. Doctus ex disciplina Stoicorum. Cicero. de clar. Orat. Disciplina, pro exemplo. Plaut. in Mostell. sc. 2. a. 1. Disciplina aliiis eram. Ex disciplina Ionica perdidici (saltare.) Idem Pseud. sc. 1. a. 5. Paret artem & disciplinam: obtineat colorem (de impudentia meretricia.) Idem Mil. sc. 2. a. 2. Eadem nos disciplina utimur (id est, damus mercedem, si datur pecunia.) Idem Asin. sc. 3. a. 1. In disciplinis doctrinarum præcellens. Gell. cap. 25. lib. 13. Ita militaris disciplina est. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Non tantum militandi, sed docendi disciplina servanda. Sen. cap. 15. al. 34. de consol. ad Polyb. Hæc incommoda accepta debere esse pro disciplina ac præceptis, ut reliquos casus timerent. Cæsar lib. 3. de bell. civil. Disciplina, pro displicentia, apud Plaut. in Cistell. Verbum (inquit) ad te gaudeo ecastor, ita nunc hodie hæc acceptæ summus suavibus modis, nisi hæc disciplina apud te quicquam fuit, quin mihi placet.

Disciplinabilis, e. ... Ad Heren. lib. 2. Aut si qua in re cohortabimur aliquem, cujus rei aliquam disciplinabilem scientiam poterimus habere, & quomodo, aut qua quidque ratione fieri oporteat, ostendamus: id est, quæ disciplinâ percipi potest.

Disciplinatus, disciplinator. Tertul. Disciplinabile, quod præceptionibus continetur. Turn. Discipulus, & in fæm. Discipula. Auditor, qui se alicui in disciplinam tradit. ... GALL. Disciple, apprentif, celuy qui apprend. ITAL. Discipolo. GERM. Ein lehrung/lehr meidlin. HISP. Discipulo. ANGL. A disciple, a scholler or apprentis. ... Orator parum vehementis, dulcis tamen, ut Theophrasti discipulum possis agnoscere. Plaut. in Bacchid. Magistrone quenquam discipulum minariet? Nihil moror discipulos mihi esse tam plenos sanguinis. Plin. lib. 10. cap. 29. Audit discipula intentione magna & reddit. Plaut. Aul. Continuo herele ego te dedam discipulam cruci. Discipulum à te semidoctum semoves. Idem Asin. sc. 3. a. 1. Me & meos discipulos fastibus malè contuderunt. Ibid. sc. 1. a. 3. Tu id discipulis dato. Idem Pseud. sc. 2. a. 3.

Discipula, a, quæ discit. Discipulati, edocti. Gloss. Ibid. Discipulatus, us: tempus disciplinae. Tertul. Discipulosus, dicitur qui tam bonas, quam malas artes facillè discit. ... Hinc in reprehensione dictus est disciplinosus gladiator à Catone. Ex Perotto. Discipulosus, verbum Marci Catonis, teste Gell. lib. 4. cap. 9. Disciplinosus, conciliofus, victoriosus, quæ M. Cato ita effiguravit.

Discobolus, discobolus. Qui discum jaculatur, ... Quint. lib. 2. Qui tam distortum & elaboratum, quam est ille discobolus Myronis? Discocalymma, lancis operculum. L. g. b. Discellii: vide Dyscellii. Discolor, adject. Quod est diversorum colorum. ... GALL. De diverse couleur, different en couleur. ITAL. De diversi colori. GERM. Von manchetley farben. HISP. De diversos colores. ANGL. Of sundrie coloures. ... Discolor hic gemino calculus hoste perit.

Discolor, is: Excludo, separo, disjungo. ... GALL. De diverse couleur, different en couleur. ITAL. De diversi colori. GERM. Von manchetley farben. HISP. De diversos colores. ANGL. Of sundrie coloures. ... Discolor hic gemino calculus hoste perit. Per translationem etiam accipitur pro dissimili, Horat. lib. 1. ep. 18.

Discolor, is: Excludo, separo, disjungo. ... GALL. De diverse couleur, different en couleur. ITAL. De diversi colori. GERM. Von manchetley farben. HISP. De diversos colores. ANGL. Of sundrie coloures. ... Discolor hic gemino calculus hoste perit. Per translationem etiam accipitur pro dissimili, Horat. lib. 1. ep. 18.

Discolor, is: Excludo, separo, disjungo. ... GALL. De diverse couleur, different en couleur. ITAL. De diversi colori. GERM. Von manchetley farben. HISP. De diversos colores. ANGL. Of sundrie coloures. ... Discolor hic gemino calculus hoste perit. Per translationem etiam accipitur pro dissimili, Horat. lib. 1. ep. 18.

Discolor, is: Excludo, separo, disjungo. ... GALL. De diverse couleur, different en couleur. ITAL. De diversi colori. GERM. Von manchetley farben. HISP. De diversos colores. ANGL. Of sundrie coloures. ... Discolor hic gemino calculus hoste perit. Per translationem etiam accipitur pro dissimili, Horat. lib. 1. ep. 18.

Discolor, is: Excludo, separo, disjungo. ... GALL. De diverse couleur, different en couleur. ITAL. De diversi colori. GERM. Von manchetley farben. HISP. De diversos colores. ANGL. Of sundrie coloures. ... Discolor hic gemino calculus hoste perit. Per translationem etiam accipitur pro dissimili, Horat. lib. 1. ep. 18.

Discolor, is: Excludo, separo, disjungo. ... GALL. De diverse couleur, different en couleur. ITAL. De diversi colori. GERM. Von manchetley farben. HISP. De diversos colores. ANGL. Of sundrie coloures. ... Discolor hic gemino calculus hoste perit. Per translationem etiam accipitur pro dissimili, Horat. lib. 1. ep. 18.

Discolor, is: Excludo, separo, disjungo. ... GALL. De diverse couleur, different en couleur. ITAL. De diversi colori. GERM. Von manchetley farben. HISP. De diversos colores. ANGL. Of sundrie coloures. ... Discolor hic gemino calculus hoste perit. Per translationem etiam accipitur pro dissimili, Horat. lib. 1. ep. 18.

Ut matrona meretrici dispar erit, atque
Discolor, infido scurra distabit amicus.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Discolor, ut recto grassetur limite miles.

(Sup. in ludo latrunculorum.)

DISCONVENIO: Non convenio. {קלחלך nechelak. אשגפא גאל. Estre
different. Et ne convenit ou s'assembler point. ITAL. Disconvenire.
GERM. Nicht uberein kommen / missgellen. HISP. Disconvenir. ANGL. To
disagree or differ. } Horat. 1. Epist.

Et vita disconvenit ordine toto.

Idem,

Non eadem miramur, ed disconvenit inter
Meque, & te.

Discophorus, ab Hieronymo in Prolog. Danielis dicitur Abacuc, qui
Danieli prandium portavit. δίσκος est vas: ibi pro esca. ||

DISCOQUO, is, ere: Coquo, decoquo. {אשגפא aphab. אשגפא bischschel,
אשגפא. GALL. Faire cuire. ITAL. Cuocere. GERM. Kochen/oder verto-
chen. HISP. Cozer. ANGL. To seeth. Plin. lib. 2. cap. 25. Noltri præ-
cipio, magisque in aqua cum cale decoquere. Ibid. Alvim sistit in
cibo, magisque in decocta cœlesti aqua.

DISCORDS, discordis, ex Dis, & Cor. Dissentiens, discordans. {קלחלך
nechelak. אשגפא. GALL. Discorder, mal accorder. ITAL. Dis-
corde. GERM. Zwyttrachtig/oneins. HISP. Cosa Discorde. ANGL. That
discordeth or agreeth not. } ut, Secum ipsa discors, apud Liv. 2. ab
Urbe. Cicet. 2. de lege Agrar. Non ambitione, non contentione dis-
cordes. Ovid. 3. Amor.

Quid tibi discordes addere in arma viros?

Velleius, Discors patri filius. Idem, Discordante à seipsa fortuna.

Antiqui dicebant Discordis, hujus discordis. Pomp. Blanda, fal-
lax, impotens, superba, discordis.

DISCORDO, as, are: Dissideo, dissentio, discrepo. {קלחלך nechelak. אשגפא
אשגפא. GALL. Discorder, mal accorder. ITAL. Discorde. GERM. Zwyttrachtig/oder
vneins sein. HISP. Discordar. ANGL. To dis-
cord. Et disage, or to beat variante. } Cic. 1. de fin. Sed intus etiam
in animis inclusæ, inter se dissident atque discordant. Col. lib. 9.
cap. 11. Domino mortuo familia niam licentiã discordat. Terent.
Andr. Qui scis eos nunc discordare inter se?

DISCORDIA: Dissidium, dissensio, seditio. {קלחלך machaloketh,
מחלוקת madhôn. אשגפא. GALL. Discorde, dissention. ITAL. & HISP.
Discordia. GERM. Zwyttracht/oneinigkeit. ANGL. Discorde, disaging,
or striffe. } Cicet. 4. Tuse. Discordia est ira acerbior intimo odio, &
corde concepta. Idem de Amicit. Quanta vis amicitie concordie-
que sit, ex dissensionibus atque discordiis percipi potest. Veteres
autem pro discordia dixerunt discorditas, & inde discorditer, adverb.
Pacuvius. apud Non.

DISCORDABILIS, e, quod discordat, & disconvenit. {קלחלך nechelak. אשגפא
אשגפא. GALL. Noisif, aisé à mettre ou faire mettre en
discorde. ITAL. Discordevole. GERM. Das zwyttrachtig ist / nicht wol
zusammen stimpt. HISP. Cosa discorde. ANGL. That discordeth. }
Plaut. in Capt. sc. 3. a. 2. Me hinc valere, tutè & audacter dicito, Tyn-
dare, inter nos fuisse ingenio haud discordabili.

DISCORDIALIS, qui discordiam excitat & parit. {אשגפא אשגפא, אשגפא
אשגפא. GALL. Qui fait ou engendre discorde. ITAL. Che genera dis-
cordia. GERM. Der zant und vneinigkeit macht. HISP. El que engen-
dra discordia. ANGL. That moveth discorde and striffe. } Plin. lib. 37.
cap. 10. Hyenæ pelle similem abominantur discordiale domibus.

DISCORDIOSUS, qui discordiam seminat & lites serit, discordialis. {אשגפא
אשגפא, אשגפא. GALL. Noisif, querelleux. ITAL. Chi semina
discordia. GERM. Sântisch / aufftûrisch / der vol zant oder zwyttracht
steet. HISP. Llano de discordia. ANGL. A sower or discorde or
striffe. } Vulgus discordiosus. Salust. in Jug. Nam vulgus (uti ple-
rumque solet, & maxime Numidarum) ingenio mobili, seditiosum,
atque discordiosum erat, cupidum novarum rerum, quieti & otio
adversum.

Discredo, barbarè, i. e. non credo. ||

DISCREPO, as: Discordo, dissentio, discrepans sum, quasi diverso
modo crepo. {קלחלך nechelak. אשגפא, אשגפא, אשגפא. GALL.
Disconvenir, n'estre point d'accord. ITAL. Discordare, non essere
d'accordo. GERM. Anders laut / missgellen. HISP. Discordar.
ANGL. To disagre, to jarre. } Cicet. lib. 1. Offic. Ut in fidibus,
aut in tibis, quamvis paulum discrepent, tamen id à scienti animad-
verti solet. Idem Ruso, A meis rationibus tuar discrepant. Liv. lib. 38.
posuit impersonale: Nec inter scriptorem rerum discrepat solum,
sed oratores quoque, si modo ipsorum sunt quæ feruntur.

DISCREPITO, as, frequentativum. אשגפא אשגפא. Lucret. lib. 2.
Si non omnia sint, aut multo maxima pars est
Consimilis, verum posturâ discrepant res.

Discrepans, antis, particip. אשגפא אשגפא. Cic. 1. de legibus, Interprætque
est mentis oratio verbis discrepans, sententiis congruens.

DISCREPANTIA, æ: Dissensio, discordia. {קלחלך machaloketh, אשגפא
אשגפא. GALL. Difference. ITAL. Differenza. GERM. Un-
terscheid/misshallung. HISP. Diferencia. ANGL. Difference, dif-
ghreing, variance. } Cic. 1. Offic. In actiones, omnemque vitam, nul-
lam discrepantiam conferre debemus. Idem 3. de finib. Majorem
multo habere Stoicos & Peripateticos rerum omnium discrepan-
tiam, quam verborum.

DISCRETIO, Discretus, Discrimen, Discriminale, Discrimino, Discrimi-
natum: vide Discerno.

DISCRIPTOR, qui populum per centurias, & tribus dividit. Gl. A. L. ||

DISCRUCIO, e, jisdem significationis est cum suo simplici, & tam ad
animum, quam ad corpus refertur. {אשגפא אשגפא, אשגפא. GALL.
Tourmenter en plusieurs manieres. ITAL. Affligere, cru-
ciare. GERM. Obel geplagt werden/seeer gepeinigt werden. HISP. Ato-
mentar, fatigar. ANGL. To be sore tormented, vexed or grieved. }
Cicet. 12. Philip. Ut ille Trebonium, & (si possit) etiam Brutum,
discruciatos necaret. Plaut. in Aulul. Discrucior animi, quia domo
abundum est mihi. In quo exemplo etiam illud observatione dig-
num est, quod Discrucior apud veteres cum genitivo conjungi

solebat, more Græco: hodie autem cum ablativo. Plaut. in Cas. Ego
discrucior miser amore.

Discruciator, us, varii dolores, tormenta. Prud. ||

DISCUMBO, is: Accumbo. {אשגפא אשגפא, אשגפא. GALL.
Se coucher, s'en aller dormir, ou s'asseoir pour manger à la mo-
de ancienne. ITAL. Sedere à mensa. GERM. Zu tisch sitzen. HISP.
Assentarse à la mesa. ANGL. To sitt downe at table, to go ly, to go
bedde. } Gell. Apud cœnam Favorini Philosophi quum discubitus
fuerat, cœptusque apponi cibus, servus assistens mensæ legere ince-
ptabat. Discumbitur, Impersonale. Cic. 3. Verr. Mature veniunt, dis-
cumbitur: fit sermo inter eos & invitatio, ut more Græco biberetur,
Discubitus lectus, apud Plin. in quo, vel super quo discumbebant
antiqui cœnaturi, ut differret à culcitra, qua in cubiculis utimur.

DISCUNĒTUS, quasi immisso cuneo apertus, ac patens, sicut ligna didu-
cta fiunt, & hianria adactis uncis. {אשגפא אשגפא. GALL. Fendu
avec un coing, entr'ouvert. ITAL. Aperto con conio. GERM. Mit einem
weggen gespalten/oder von einander getriben. HISP. Hendido à abierto
con cuñas. ANGL. Cloven with a wedge. } Plin. lib. 9. cap. 30. Ca-
rent conchæ visu, omnique sensu alio, quàm cibi & periculi. Infi-
diantur ergo polyperi apertis: impositoque lapillo extra corpus, ne
palpitu ejiciatur, ita securi grassantur, extrahuntque carnes: illæ
se contrahunt, sed frustra discuntur.

DISCUSPIO, est valde cupio. {אשגפא אשגפא, אשגפא. GALL. Fort desirer.
ITAL. Desiderar grandemente. GERM. Hâsttig begeren. HISP. Mu-
cho codiciar. ANGL. To covet greatlie. } Catull. Cum puero bello
præconem qui videt esse, quid credat, nisi se vendere discupere?
Cælius Ciceroni, Perream si minima causa est properandi istò mihi,
quod te videre, & omnia intima conferre discupio.

DISCURRO: In diversas partes curro. {אשגפא אשגפא, אשגפא. GALL.
Courir çà & là. ITAL. Correre in diverse parti. GERM. Hin und her
lauffen. HISP. Correr en diversas partes. ANGL. To runne in sun-
drie partes, to runne hither and thither. } Liv. lib. 1. Signo dato ju-
ventus Romana ad rapiendas virgines discurret. Ovid. 2. Fast.

Ipsæ Deum velox (Pan) discurrere gaudet in altis
Montibus.

Tib. lib. 4.

Magna Deum proles levibus discurreret umbris.

(id est, volitaret & vagaretur.)

DISCURSO, as, are. Quint. Discursare in agendo.

DISCURSIO, nis. {אשגפא אשגפא, אשגפא. GALL. Course de çà & delà.
ITAL. Corso desordinato. GERM. Ein vnordentlich gelauff. HISP.
Corrida en diversas partes. ANGL. A running hither an thither in
diverse partes. } Laet. de opif. Totos dies in hujusmodi discursione
consumunt.

DISCURSUS: Discursio. {אשגפא אשגפא, אשגפא. GALL. Course de çà &
delà. ITAL. Discorso, corso desordinato. GERM. Das hin und her
lauffen. HISP. Corrida en partes diversas. ANGL. A running hither
and thither in diverse partes. } Cæsar bell. Gall. Magno clamore
discursusque passim se fugæ mandant. Et apud Plin. lib. 2. c. 36. Dis-
cursus stellarum. Ovid. 2. Fastor.

Sic Fabii vallem latæ discursibus implent.

Senec. cap. 7. de consol. ad Marc. Discursus equarum vagus, &
amens in desiderio pullorum. Ibid. cap. 18. Discursus rivotum. Ibid.
cap. 6. Discursus est assiduus humani generis (mutandi sedes.)

DISCURSITATIO, nis. Sen. de vita brevitate, cap. 3. Agedum, ad com-
putationem ætatem tuam revoca. Dic quantum ex isto tempore
creditor abstulerit, quantum officiosa per urbem discursitatio.

DISCUS, à di, & seco. {אשגפא אשגפא, אשגפא. GALL. Vn plat. ITAL.
Piatto grande. GERM. Ein blatzen/em fletschrâller. HISP. Muy gran
plato. ANGL. A dishe. } Vas latum (ut Julius Pollux inquit) ad por-
tandas carnes aptum: fortè lanx. Cic. de Orat. Quorum auditores
discum audire malunt, quàm philosophum: qui simul ut increpuit,
Philosophum disputantem relinquunt. Unde ab Hieronymo dictus
est Discophorus ille, qui Danieli prandium portavit: Talem enim,
inquit, discophorum inedia meruerat hebdomadis. ¶ Est & Discus,
rotunda quædam moles saxea, vel plumbea, sive ferrea, cujus jactu
juvenes inter se certabant, victorque evaderebat, qui aut altius in su-
blime, aut longius in tractu ultra designatum spatium projecisset.
Plaut. Mostell. sc. 2. a. 1. Arte gymnastica, disco, hasta, pila. Mart.
lib. 14. Epigr. 164.

Splendida quum volitent Spartani pondera disci:

Este procul pueri, sic semel ille nocens.

Alludite poëta ad mortem Hyacinthi pueri, qui jactu disci ab Apol-
line est interceptus, & in flore sui nominis mutatus: de quo vide
Ovid. 10. Metam. Hujusmodi disco videntur hodie uti nostri mi-
mi & histriones, qui quæstus gratiâ coram populo gestulantur, dum
nescio quid ad formam disci rotundum & æreum jaculantur in æ-
rem, deinde virga excipiunt: quos discobolos appellat Plin. lib. 10.
cap. 1. hoc est, disci jactatores. Disci autem figura videtur fuisse
plena & rotunda, ut nobis corpus Solis apparet. Ideo etiam Græci
solare corpus discum dicunt. ¶ Hinc locus proverbio apud Cic. lib.
de Orat. 2. Discum, quàm Philosophum audire malunt. Vulgus enim
hominum propensius est ad quamvis ineptas voluptates, quàm ad
frugiferas. Per jocum transferri potest ad discum escarium, cujus
crepitu multi libentius audiunt, quàm vocem Philosophi.

DISCOBOLUS, vox Græca, qui discum jacit. Uritur Quint. lib. 12. cap. 14.
Quid tam distoræ & elaboratum, quàm est iste ille discobolos
Myronis? Plin. lib. 34. cap. 8. Fecit & canem & discobolon, & Per-
sea: de Artemone artifice ærario.

DISCVTIO, is, discussi, discussum, ex Dis, & Quatio. Propriè in diver-
sas partes rejicio, dispello. {אשגפא אשגפא, אשגפא. GALL. Esbranler,
pousser, discuter, diffou-
dre, resoudre. ITAL. Scuotere, dibattere. GERM. Erschütten/zer-
schüt-
ten. HISP. Sacudir en diversas partes. ANGL. To shak or strike of. }
Ovid. 2. Metam.

Tempora discussit clavo cava malleus icu.

Discutere est diversis partibus quatendo diræte & demoliri.
Liv. Tribus arietibus aliquantum muri discussit. Sic Gell. de offis
cranii

cranii testa loquens, quæ malleolo per scalprum discutitur, lib. 8. cap. 3. Subinde ei subjicitur, quod scalpro discutendum. ¶ Per translationem modò ponitur pro Removeo, seu resolvo. *Διγλύω*. Cic. 12. *Philipp.* Discussa est illa caligo, quam paulò ante dixi: diluxit, pater, videmus omnia. Colum. lib. 7. Etiam languor & nausea discutitur, si integrum gallinaceum crudum ovum jejuni faucibus inferas. Cels. lib. 1. cap. 8. Nisi interdum jam horrore discusso. Livius lib. 4. d. 4. Eam rem literæ Sempronii discussert. Sueton. in *Cæs.* cap. 79. Discutere infamiam. Velleius, Cunctationem regiam Romana discussit constantia. Vide *Dissipo*. ¶ Discutere, medicis est, ulcus, sive collectionem citra suppurationem dissipare, & disjicere, *Δισφορῆν*. Hinc discussoria medicamenta, *Δισφορητικὰ*, & vis discussoria. Plin. lib. 30. cap. 10. Et per se cinis inanium cochlearum ceræ mistus discussoriam vim habet. ¶ Modò variis modis examino, investigo. *ἔρηχθάρ. ἐξυτάζω, ἀνακρίνω*. Cic. 4. *Acad.* Oportet igitur nos esse armatos, ut occurrere possimus interrogationibus eorum, captionisque discutere. Lactant. Hæc enim pravitatis est causa ignoratio sui: quam si quis cognita veritate discussit, sciet quemadmodum sibi vita degenda sit.

Discussus, a, um. Velleius, Sepultum ac discussum bellum ejus adventu. Idem, Discussa seditio severitate. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Purum discussis aëra reddit aquis.

Discussor, is: Calculator. *λογιστής*. Jul. Firmicus *Matheseos lib. 3.* Exactors Imperatorum, & qui annuas fiscaliorum præstationes repetunt, discussores, rationales, &c. Discussor aliàs pro Investigator, inspector. Macro. *comment. lib. 1. cap. 21.* Hoc loco diligens rerum discussor inveniet quod requirat.

Discussio, nis: Solutio, inquisitio, *Διγλύωσις*. Macro. *comment. lib. 1. cap. 16.* Sequitur illa discussio, quid sit quod adjecit. ¶ Aliàs Discussio est percussio in diversas partes: ut Senec. *Quæst. natur. lib. 6. cap. 19.* Quomodo in dolio cantantis vox per totum cum quadam discussione percurrit ac resonat.

Discussum, quod examinatum, aut judicatum est. Et actus ipse Discussio, *ἀνάκρισις*. Et discussor, qui discutit, *ἐξεταστής*.

Disdiapason, Symphonia ex duobus constans, diapason. Pap.

Disdonat, diveria donat. Gloss. *Id.*

Disertus, Disertè: vide *Differo*.

Disertiones, divisiones patrimoniorum inter consortes. Fest.

Disgargalis, equus difficilis, intractabilis, seu tactum non patiens. Rh.

Disgredior, verbum militare: disgrederi, idem quod è pugna discedere, seu recedere.

Disgregæ, dissimiles. Capella.

Disgret, segregus. Gl. *Id.* *ἀπομαχλάω*.

Disgruit, disconvenit. Cath.

Disjunctio, is: In diversas partes jacio, dispergo. *ἔρριπθαι, ἔρριπθαι*. *ἔρριπθαι*. *ἔρριπθαι*. GALL. *letter par terre çà & là, faire escarier.* ITAL. *Gettare in diverse parti.* GERM. *Hind und her werffen.* HISP. *Derramar echando, ò echar en diversas partes.* ANGL. *To cast à sunder, to scatter.* Virg. 1. *Æneid.* Disjecitque rates. Liv. 1. *ab Vrbe.* At primò tentata res est, si dispositis clientibus absterrendo singulos à concionibus, conciliisque, disjicere rem possent. Disjicere oracula. Suet. in *Tib. c. 63.* Disjicere expectationem. Idem in *Cæs. c. 42.*

Disjunctus, participium: Dispersus. *ἔρριπθαι, ἔρριπθαι*. GALL. *letté çà & là, espars.* ITAL. *Gittato quà & là.* GERM. *Zeitstretzet/hin und her geworffen.* HISP. *Derrando, echando, ò echando en diversas partes.* ANGL. *Cast à sunder, scattered.* Cic. *Attic. lib. 3.* Nos disjecta manu adversariis pares esse non possumus. Horatius *Carm. lib. 2. Od. 19.*

— *te´aque Penthei*
Disjecta non levi ruina.

Tib. lib. 4.

Pannonius gelidas passim disjectus in Alpes.

Disjecto, as, are, frequentativum. *ἔρριπθαι*. ANGL. *To dissparkle often.* Lucr. lib. 2.

Sed quasi naufragiis magnis, ventisque coortis,
Disjectare solet magnum mare transtra, carinas,
Antennas, proram, &c.

Disjuncto: Separo. *ἔρριπθαι, ἔρριπθαι*. GALL. *Déjoindre, découpler, & separer.* ITAL. *Disjungere, separare.* GERM. *Von einander sügen/absonderen.* HISP. *Desunir ò apartar.* ANGL. *To unjoyne, to separat, to unyoke.* Cic. *Lentul.* Nam ab orationibus disjuncto me, referoque ad mansuetiores Musas. Ter. in *Heeyr.* Atqui ea res multò maximè disjungit illum ab illa. Cic. 2. *Philipp.* Ipse enim Pompeium à mea familiaritate disjunct.

Disjunctus, participium. *ἔρριπθαι, ἔρριπθαι*. GALL. *Déjoint, découplé, séparé.* ITAL. *Separato, disgiunto.* GERM. *Abgesondert/von einander gesüght.* HISP. *Desunido, ò apartado.* ANGL. *Unyoked, uncoupled.* Cic. *pro Rose.* Amer. Quæ vita maximè disjuncta à cupiditate, & cum officio conjuncta. Idem 2. *Philipp.* Operâ meâ Pompeium Cæsaris amicitia esse disjunctum.

Disjunctus, nomen ex participio. *ἔρριπθαι, ἔρριπθαι*. Cic. *pro Marcoll.* Nec verò disjunctissimas terras citius passibus cujusquam potuisse petagrari, quam tuis non dicam cursibus, &c. Idem 4. *Acad.* Nihil est enim ab ea cogitatione, quam habemus de gravitate sapientis, errore, levitate, temeritate, disjunctus.

Disjunctum in Syllogismo, & proloquium disjunctivum. Gellius *cap. 11. lib. 5.*

Disjunctio: Separatio. *ἔρριπθαι, ἔρριπθαι*. GALL. *Déjoignement, separation.* ITAL. *Separazione.* GERM. *Absonderung.* HISP. *Apartamiento.* ANGL. *A separating, a unyoking.* Cic. Neque enim non potest mihi non molestissima esse disjunctio nostra, in tanta rerum omnium varietate. ¶ Hinc etiam disjunctivæ conjunctiones, *διὰ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἕτερον*, quæ res, vel personas, vel tempora distinguunt: ut, Hoc, vel illud, meum, vel tuum erit.

Disjunctivus, *διὰ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἕτερον*: ut, disjunctivus modus. Papin. *D. lib. 35. tit. 1. l. 78.* Disjunctivo modo conditionibus ascriptis. ¶ Hinc dis-

junctivæ conditiones, quæ copulativis opponuntur, apud Probum, & Jurisconsultos.

Disjunctivè, adverbium, *διὰ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἕτερον*. Ulpian. *lib. 30. tit. 1. l. 34.* At si conjuncti disjunctivè commixti sunt, unius personæ potestate funguntur.

Disligo, solvo. Gloss. A. L.

DISPALĒSCĒRĒ, est palam omnibus innotescere. *ἔρριπθαι, ἔρριπθαι*. GALL. *Estre divulgué.* ITAL. *Palésare.* GERM. *Zederman kundbar werden.* HISP. *Divulgarse.* ANGL. *To be common or known by all.* Plaut. in *Bacch.* Si plus pendendum sit, periisse suavius est, quam illud flagitium vulgò dispalescere.

DISPALO, as, idem quod separo, teste Nonio, à præpositione Dis, & verbo Palare, quod est errare, & vagari. *ἔρριπθαι, ἔρριπθαι*. GALL. *Estre divulgué & manifesté, s'èpandre çà & là, se disperser ou errer par les champs.* ITAL. *Separare, andar errando.* GERM. *Hin und her schweyffen.* HISP. *Derramar-se huyendo.* ANGL. *To wander or stray, to be common or known.* Hujus passivum est dispalor. Sisen. lib. 3. *Hist.* ut citat Nonius, Tanto passu dispalantur. Et apud eundem, Dispalati, ab signis disgressi omnes, ac dissipati. Gell. lib. 1. Ea præcentione tranquilla & venerabili, ad quandam quasi militaris musicæ disciplinam, vis & impetus militum, ne sparsi dispalati que protrerent, cohibebatur.

DISPĀNDO, is, ere: Extendere. *ἔρριπθαι, ἔρριπθαι*. GALL. *Estendre, ouvrir & déployer.* ITAL. *Spandere.* GERM. *Aufspannen/zerthun.* HISP. *Tender en partes.* ANGL. *To stretch out to open abroad.* Plin. lib. 9. cap. 4. In Gaditano Oceano arbor in tantum vastis dispansa ramis, ut ex causa fretum nunquam intrasse credatur. Lucret. lib. 1.

Denique fluctifrago suspensa in litore vestes

Vvescunt, eadem dispansa in sole ferescunt.

Plaut. in *Mil.* dispessis, per e scribit. Eundem actutum extra portam dispessis manibus, &c.

Dispessus, a, um: Expanfus, extensus, participium ab hoc verbo dispando. *ἔρριπθαι, ἔρριπθαι*. GALL. *Estendu, d'éployé.* ITAL. *Spanso.* GERM. *Aufgespannt/aufgestrect.* HISP. *Tendido en partes.* ANGL. *Spread or stret chell out abroad.* Plaut. in *Milit. sc. 4. a. 2.* Eundem actutum extra portam dispessis manibus patibulum cum habebis.

DISPĀR, is, Inæqualis, dissimilis, impar, diversus. *ἔρριπθαι, ἔρριπθαι*. GALL. *Dissemblable, qui n'est point pareil.* ITAL. *Dispare.* GERM. *Ungleich.* HISP. *Desyqual.* ANGL. *Disaly, unequal, unmeet.* Cic. *de amic.* Disparès enim mores disparia studia sequuntur, quorum dissimilitudo dissociat amicitias. Idem *pro Font.* O fortunam longè disparem M. Fonteii, si, &c. Idem *pro Muren.* Et quoniam ostendi, judices, parem dignitatem ad Consulatus petitionem, disparem fortunam provincialium negotiorum in Murena atque Sulpitio fuisse, &c. Virg. 2. *Ecolg.*

Est mihi disparibus septem compacta cicutis

Fistula.

Ovid. 8. *Metamorphoseôn,*

Fistula disparibus paulatim surgit arenis.

Dispar animorum, dicitur cui cum aliis non convenit, aut qui non est animo æquè forti. Silius lib. 8. quum numerasset quosdam qui Scipionem ad bellum sequebantur, addit etiam istos: Brutus haud dispar animorum, &c. id est, animo non minùs magno & præsentis, quam quos jam recensui.

Disparilis, e: Dispar. *ἔρριπθαι, ἔρριπθαι*. ANGL. *Vnmeet, unequal.* Varr. *de re rustic.* Et pabulum disparile non usquequaque idem fit. Cic. *de Divin.* Quæ omnia fiunt ex cæli varietate, & ex disparili aspiratione terrarum.

Disparilitas, *ἀνομοίωσις*. Macro. *Saturn. lib. 1. cap. 1.* Nec indigestè tanquam in acervum congestimus digna memoratu, sed variarum rerum disparilitas ab authoribus diversis confusa temporibus, ita in quoddam digesta corpus est. Vide Gell. lib. 20. cap. 11. & lib. 7. cap. 3.

Dispariliter: Adverb. Varr. *de re rust. lib. 1. cap. 6.* Hæc atque hujusmodi tria fastigia agri ad colendum dispariliter habent momentum.

DISPĀRO, as, are: Separo, & sejungo. *ἔρριπθαι, ἔρριπθαι*. GALL. *Separer.* ITAL. *Separare.* GERM. *Sondern/von einander scheiden.* HISP. *Apartar en diversos lugares.* ANGL. *To put a parte, to sever.* Plaut. *Rud.* Qui est Imperator divum atque hominum, Jupiter: is nos pergentes alium in alia disparat. Gell. lib. 11. cap. 11. Tot sententias in eandem rem, quasi aliud atque aliud diceret, disparavit. Plaut. *Amphitr.* Atque quanto nox fuit longior hæc proxuma, tantò brevior dies ut fiat faciam, ut æquè disparat. ¶ Hinc disparata vocant Dialectici, quæ negativè opponuntur. Cic. 1. *de Invent.* Disparatum est autem id, quod ab aliqua re per oppositionem negationis separatur, hoc modo, sapere, & non sapere.

DISPĀRTIO: vide *Dispartio*.

DISPĀSILIO, distribuo. Gloss. A. L.

DISPĀLLO, is, dispulsi, dispulsum: In varia loca pello, discutio, disjunctio. *ἔρριπθαι, ἔρριπθαι*. GALL. *Debouter, dechasser.* ITAL. *Scacciare in diverse parti.* GERM. *Zettreiben/von einander iagen.* HISP. *Echaren partes.* ANGL. *To put or expell in to sundrie partes.* Liv. lib. 5. Quum equitem passim liberi frænis dispulissent equi, Veientium maxima pars Tyberium effusi petunt. Cic. lib. 1. *Tusc.* Eandemque ab animo tanquam ab oculis caliginem dispulit. Virg. 1. *Æneid.*

Teucror ùmque alios, acer quos aquore turba

Dispulerat: id est, disjecerat, sive segregaverat.

Dispulsus, a, um. Plaut. *Asin. sc. 4. a. 3.* Qui amores nostros dispulsos compulit.

Dispeccatis, decoratis. Lege *Dispeccatis*.

DISPĒNDO, is: Distineo, sive occupatum teneo. *ἔρριπθαι, ἔρριπθαι*. GALL. *Detenir, tenir occupé.* ITAL. *Tener occupato.* GERM. *Zuschaffen geben/oder mit geschaffen auffhalten.* HISP. *Detener.* ANGL. *To lett with diverse busness, to withhold or staye.* Colum. lib. 8. cap. 2. Parandi autem modus

modus est ducentorum capitum, quæ pastoris unius dispendant curam. Aliquando idem est, quod expendo, erogo, distribuo: unde fit nomen dispendium, de quo mox dicemus. Dispenso frequentativum, idem ferè quod distribuo. { GALL. Dépenser, employer. ITAL. Spendere. GERM. Aufstheilen/aufgeben. HISP. Despender. ANGL. To spend or bestow. Columell. lib. 4. Cœlestes admittet imbres, cœque alendis seminibus dispenset. Aliquando significat expando, *διω- τίσω*, & tunc non à pendo, sed pando componitur. Plaut. Ubi lubet, dispendite hominem divorsum, atque distendite.

Dispendium, ii, est sumptus incuriâ, vel negligentia, aut immoderata ratione factus. { *δυσπνία*. GALL. Dépense & perte, dommage, dégast. ITAL. Spesa. GERM. Verlust, unkosten. HISP. El gasto. ANGL. Expense, losse. } Plaut. Men. sc. 2. a. 3. Minore nusquam bene fui dispendio. Plin. Magno id lignorum dispendio fit. Aliquando idem est quod damnum, vel detrimentum. { *βλάβη*. GALL. Dommage. ITAL. Danno. GERM. Schad. HISP. Daño. ANGL. Damage, losse. } cui opponitur compendium, quod luctum, vel utilitatem significat. Terent. Hecyr. Quid est quod mihi malim, quàm quod huic intelligo evenire, ut gratiam inear sine suo dispendio, & mihi proficit? Plaut. in Mercat. Amorem multos illexisse in dispendium. Virg. 3. Æneid.

Hic tibi ne qua mora fuerint dispendia tanti. Dispendium etiam via obliqua, & quæ per ambages eò ducit, quò ite tendimus: contraria Compendio. Lucr. lib. 8.

Iam super Herculeas fauces nemorosaque Tempe, Æmonia deserta petens dispendia sylva, &c.

Dispendiosus, a, um: Damnosus. { *ζημιώδης*. GALL. Qui porte dommage, dommegeable. ITAL. Dannoso. GERM. Schädlich / das schaden bringet. HISP. Dañoso, lo que haze daño ò menoscabo. ANGL. That bringeth great damage an losse. } Col. lib. 2. Nam dispendiosa est cunctatio. Accipitur etiam pro sumptuoso, *φιλαυαγής*. cui opponitur parcus.

Dispendo, is: Expando. { *פרס* parás. *ἐπιπίνωμι*, *διείνω*. } tractum à pennis & volatu avium, ut inquit Nonius. Plaut. in Milit. Ubi lubet dispendite hominem divorsum, & distendite. Sic enim Nonius legit: quanquam vulgariter jam dispendite, legatur. Est autem hæc consuetudo loquendi Plauto familiaris, ita enim depectere, deflocare uspiam dicit.

Dispenete, est brachia expandere ad instar volantis avis: q. à pennis duceretur, ut vult Non.

Dispenso, as, frequentativum, quod frequentius in usu est: Dispendo, dispenso, procuro. *חלק* chalák. *דכך* sachán. *δίω*, *οίχομαι*. GALL. Gouverner, dispenser, ou distribuer une chose par raison. ITAL. Dispensare, GERM. Aufstheilen. HISP. Despensar. ANGL. To lay out money for another, to distribut. } Plaut. in Bacch. Nunc alteris etiam ducentis usus est, qui dispensentur Ilio capto. Cels. lib. 3. cap. 6. Sine quibus illa dispensari non possant. Liv. 3. ab Vrbe, Intercalates mensibus interponendo ira dispensavit, ut, &c. Cic. ad Att. lib. 11. Ex quo scire nihil potui de nostris domesticis rebus, de quibus acerbissimè afflictor, quòd qui eas dispensavit, neque adest istic, neque ubi terrarum sit, scio. Dispensare dolorem, & dividere inter multos. Senec. cap. 12. al. 31. de cons. ad Polyb. Dispensandum humanum pectus in metus & dolores. Idem cap. 10. de cons. ad Marc. Dispensare victoriam. Liv. lib. 8. d. 4.

Dispensator, qui familiaris necessaria dispensat, & distribuit: cujusmodi sunt obsonatores, quorum officium est coemere quæ usus domesticus ex postulat. { *דכך* sochen. *οίχομαι*. GALL. Dépensier, celui qui a la charge de manier, dispenser, ou distribuer le bien de son maître. ITAL. Dispensatore. GERM. Ein schaffner / haushalter / ein kuffer. HISP. Despensero. ANGL. He that layeth out or distributeth money, a steward. } Martial. lib. 6.

Dispensatoris nobile cernis opus. Juvenal.

Prælia quanta illic dispensatore videbis Armigero? De servo, qui rationes administrat, sive dispensatore. Sueton. in August. cap. 67. ubi loquitur de Diomede dispensatore. Idem in Nerone. cap. 44. cap. 12. in Galba, Dispensatoribus exceptis. Quint. Decl. 3. 3. Dispensatoris torti.

Dispensatio: Procharge, administratio. { *פקדון* pekudháh. *οίχομαι*. GALL. La charge & maniement de quelque chose, office de dispenser. ITAL. Officio di dispensiero. GERM. Aufstheilung / verwaltung. HISP. Officio de dispensero. ANGL. The charge or laying out of money for another distribution. } Sueton. in Othon. cap. 5. Ante paucos dies servo Cæsaris pro impetrata dispensatione decies festertium expresserat. Cic. ad Att. lib. 15. Profectionem meam, ut video, Erotis dispensatio impedit. Hodie dispensationem accipiunt Jurisperiti pro communis juris relaxatione, necessitatis, aut certè majoris alicujus utilitatis causâ, cuiuspiam concessa. Verùm quoniam in ea significatione apud classicos scriptores non legitur, nihil est quòd plura hic de ea agamus, præfertim quum præsentis instituti sit, Latinas voces, non Barbarorum fæces huc congerere.

Disperdo, is: Consumo, dissipo. { *שחית* schichéth. *אבד* ibbád. *διαφθείρω*, *ἑλεῖν*. GALL. Perdre & gaster, dissiper, détruire. ITAL. Consumare, dispendere. GERM. Verderben / schänden / zu nicht machen. HISP. Desperdicar, deshazer. ANGL. To lose, to marre or kill. } Plaut. Cas. Imò age ut lubet, ede, bibe, disperde rem. Cic. pro lege Agrar. Videte nunc proximo capite, ut impurus helluo turbet Remp. ut à majoribus nostris possessiones relictas disperdat & dissipet. Plaut. Pan. Dii immortales meum herum servatum volunt, & hunc lenonem disperditum.

Disperditio, nis: Delatio, perditio. { *אבדה* abbadhón. *ἑλεῖν*. GALL. Dégast, destruction. ITAL. Consumamento, distruttione. GERM. Verderbnuß. HISP. Desperdicamiento. ANGL. Amarring, a losing. } Cic. 3. Philipp. Cum exercitu Romam sit ad interitum nostrum & ad disperditionem urbis venire conatus.

Disperdo, in, is, ex Dis, & Pereo, componitur, significatque vario modo, aut in totum pereò, & deficio. { *אבד* abád. *ἀπώλεμαι*, *ἵρω*. GALL. Estre perdu & gasté, deperir. ITAL. Perire à fatto GERM. Verder-

ben / zu nicht werden. HISP. Pererer en todo, ò diversas maneras. ANGL. To perish, to be lost. } Plaut. Aul. sc. 4. a. 1. Proh Jupiter, non ego disperii? id est, compilatus sum. Disperii nisi, &c. (minantis.) Idem Mil. sc. 2. a. 2. At ego disperii. Idem Most. sc. 1. a. 2. Varr. 1. de re rust. Fructus solent disperire. Idem lib. 3. Providendum vehementer ne propter æstum, aut propter frigus dispereant. Disperiam: jurantis vox. Idem in Amph. Dispercam, si aut intus adhuc fui, aut si hunc miserum.

Dispergo, is, disperisum: In diversas partes spargo, disjicio, dissipò. { *פזר* pazér. *ἀγορεύω*. GALL. Espandre, semer çà & là. ITAL. Sparzare in diverse parti. GERM. Zerstreuen. HISP. Esparziren partes, derramar. ANGL. To scatter or spread abroad. } Cic. 4. Acad. Cur mortifera tam multa perniciofa terra marique disperferit. Terent. in Adelp. An tibi mavis cerebrum dispergi hic? Cic. de nat. Deor. Pactum interea obruncat, membrâque particulatim dividit, perque agros passim dispergit corpus, &c.

Dispersus, particip. disjectus, fulus. *פזר* pazúr. *διωχωμαι*, *διωχωμαι*. GALL. Espars, semé çà & là. ITAL. Sparso. GERM. Zerstreut. HISP. Esparzido en partes, derramado. ANGL. Scattere or spread abroad. } Cic. 1. de Orat. Omnia ferè quæ sunt conclusa nunc auribus, dispersa quondam fuerunt, ut in musicis numeri, & voces, & modi.

Dispersus, us, ui. { *תפוז* tephutzáh. *ἀγορεύω*, *ἀγορεύω*. GALL. Esparsement. ITAL. Spargimento. GERM. Zerstreuen. HISP. Esparzimiento en partes. ANGL. A scattering or spreading abroad. } Cic. Attic. lib. 9. Quòd Consules laudas, ego quoque animum laudo; sed consilium reprehendo: dispersu enim illorum, actio de pace sublata est, quam quidem ego meditabar.

Dispersè, & dispersim, Adverbia, diffusè. { *παρὰ* parà. *ἀπὸ* apò. GALL. Parcy par là, séparément, en divers lieux. ITAL. Sparsatamente, per quâ & per là. GERM. Hin und her zerstreut. HISP. Esparzidamente en partes. ANGL. By scattering bither and thither. } Cic. Verr. Nunc jam illa omitto, quæ dispersè à me multis locis dicentur, ac dicta sunt. Varr. de re rust. lib. 1. cap. 1. Qui Græcè scripserunt dispersim alius de alia re, sunt plus quinquaginta. Suet. in Casar. cap. 80. Dispersim alius de alia re habita.

Dispartio, is, & Dispartior, iris, deponens, ex Dis, & Partio: In diversas partes divido, huic & illi partes do. { *חלק* chalák. *פילגש* pilgáh. *διαιρέω*. GALL. Départir, diviser. ITAL. Partire, dividere. GERM. Zertheilen / aufstheilen. HISP. Partir ò dividir en diversas partes. ANGL. To divide, to parte. } Plaut. in Aulul. Hercules injuria dispartivisti, pinguiorem agnum isti habent. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Populo viritum id potuit dispartiri (quod fecisti flagitii sup.) Idem Amphitr. sc. 1. a. 1. Dispartiti viri, dispartiti ordines. Idem Aulul. sc. 1. a. 2. Ut dispartirem obsonium bifariam. Idem Cure. sc. 3. a. 1. Etiam dispartimini? (id est, disceditis ab amplexu.) Sic dispartire exercitum per oppida. Liv. 9. bell. Pun. Dispartire tyrones inter legiones. Hirc. 5. belli Afr. Cic. 7. Verr. A quibus initia vitæ, atque victus, legum, motum, mansuetudinis, humanitatis exempla hominibus & civitatibus data, ac dispartita esse dicuntur. Idem Metello lib. 5. Quod quum dicerem, illud adjunxi, mihi tecum ita dispartitum officium fuisse in Reip. salute retinenda, ut ego, &c.

Disperco, is, ui: Separo, disjungo, quasi pecus à pastione arcedo. { *הבדיל* hidil. *διείρω*, *διαιρέω*. GALL. Separer, diviser. ITAL. Separare. GERM. Sondern / theilen. HISP. Apartar, como del pasto el ganado. ANGL. To sever, to separat. } Plin. lib. 5. cap. 9. Inde Africam ab Æthiopia dispercens. Dispercere (inquit Festus Pompeius) proprie est pecus à pastione deducere: ut Compercere, unâ pasceres, & in uno loco continere.

Dispersus. Vide Coll. cap. 15. lib. 15. Disper, & *δυσπνία*. GERM. Scharpffichtig / à dispiciendo. Disphemia. *δυσφημία*. q. d. mala fama. Item, infamia, maledicentia, convitium. GALL. Mauvais renom, mauvais bruit. Item, Infamie, injure. Sueton. in August. cap. 93. Nihil in hoc quidem aliud devitans, quàm *δυσφημία* nominis. Ita restituit doctus Casaubonus. Vulgati libri habent, Disphimia.

Dispicio, is: Discerno. { *חשך* hifc hiach. *חקר* chakar. *διακρίνω*. GALL. Discerner, considerer diligemment. ITAL. Discernere. GERM. Entscheiden. HISP. Discernir ò juzgar. ANGL. To discern, to consider with diligence. } Quint. lib. 2. Nam proprietates ingeniorum dispicere prorsus necessarium. Item diversè, diligenterve inquirere, considerare, seu mente circumspicere, & providere, & tanquam in omnem partem lumina mentis intendere. { *ἐπιπείνω*, *ἐπιπείνω*. GALL. Regarder d'un côté & d'autre. ITAL. Guardar da ogni banda. GERM. Fleißig beschawen / fleißig und in alle reåg wol erwoegen oder betrachten. HISP. Mirar à partes diversas y todas. ANGL. To looke and behold frome the one side and the other. } Cic. lib. 1. Tusc. Tamen acie mentis dispicere cupiebant. Col. in praef. Operis. At ego quum aut magnitudinem totius rei, quasi quandam vastitatem corporis aut partium ejus, velut singulorum subtilitatem dispicio, vereor ne supremus antè me dies occupet, quàm universam disciplinam ruris possim cognoscere. Sueton. in Nerone. cap. 19. Tanta caligo orta, ut dispicere non posset.

Omnia qui magni disperxit lumina Mundi. Catull. de com. Beren.

Dispectus, us, ui: Discretio, delectus. { *משגח* muschgach. *ἀποβλέπω*. GALL. Regard d'un costé & d'autre, égard. ITAL. Riguardo, rispetto. GERM. Entscheidung / anschawung / betrachtung. HISP. Mirar en partes diversas. ANGL. Lookin frome one part to another. } Senec. 2. de Ira, Quid si pueris, quòd neglecto dispectu officiorum, ad lusus & ineptos æqualium jocos spectent, quis irascatur, &c.

Dispiciëntia: Circumspectio, & providentia, vel consideratio diligens, atque discretio, *ἐπιπείνω*.

Displacidus, morosus. Gl. Isid. Pap. Displicio, es, compositum est à placeo: Odiosus sum, injucundus sum. { *πλάττω*. *ἀπαγοίω*. GALL. Déplaire. ITAL. Dispiacere.

placere. GERM. Missfallen. HISP. Desagrado. ANGL. To displeafe, to mislike. } Nihil enim aliud est displicere, quam non placere. Cicer. ad Att. lib. 2. Displicco in hi, nec scribo sine summo dolore. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Nulla quidem sana gravior mentique potentis Pœna est, quam tanto displicuisse viro.

Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Si tibi displicco, patundum: At placuero huic Erotio.

Displicitus, a, um, Gell. cap. 21. lib. 1. Atque ei statim displicita esset insolentia, &c. (pro displicuisse.)

Displicentia. } ἡ δὲ γὰρ ἁπὸ τῆς ἀπορίας. GALL. Déplaisance, chagrin. ITAL. Dispiacimento. GERM. Missfallung. HISP. Desagrado. ANGL. A displeasing, a misliking. } quo usus est Senec. de Tranquil. vita: Hinc illud tedium & displicentia sui, & nunquam relidentis animi volutatio. Apud Plaut. in Cist. etiam legitur Displicina. Ventum (inquit) ad te gaudeo ecastor, ita nunc hodie hic acceptæ sumus suavis modis, nisi hæc displicina apud te quicquam fuit, quin mihi placet. Verbum est soli Plauto usurpatum.

DISPLICIO, as: Explico, dilato, extendo. } שׁוּפּ פּאָשׁחָט, נַשׁוּב נַשׁוּבָה. ἔξω πῶς, διαπῶσσω. GALL. Déployer, étendre. ITAL. Dispiagare. GERM. Aufwiggeln / etwas zusammen gelegt von einander thun. HISP. Desplegar. ANGL. To open out, to unfold. } Unde displicata volucres dicuntur à Varr. quæ disgregata sunt, & latius dispersæ. Ita enim ait de re rust. lib. 3. Si quando displicata sunt, cymbalis, & plausibus numero reducuntur in eundem locum.

DISPLODO, is, vel displaudio: Cum cteptu rumpo. } שׁוּב נַשׁוּבָה. ἄσπαστρον. GALL. Faire grand bruit. ITAL. Rompere con strepito. GERM. Mit elnem Knall oder genos; zerspringen. HISP. Romper con sonido. ANGL. To break and mak agreat soxone. } Horat. in Epod. Et vesica sonat quantum displosa pepedit.

Displôsüs, particip. Lucr. lib. 2. cap. 6. Quum plena anima vesicula parva Sape ita dat pariter sonitum displosa repente: id est, disrupta.

Displuvium, & Displuviatum, à Vitruvio dicitur figura quædam cavendi, qui lib. 6. cap. 13. sic ait: Displuviata autem sunt, in quibus deliquæ arcam sustinentes, stillicidia rejiciunt: hæc tabernaculis maximas præstant utilitates, quod compluvia eorum erecta, non obstant luminibus triclinciorum.

Dispodia, saltationis species. Suid. ||

DISPOLIO. Spolio. } שׁוּב פּאָשׁחָט, נַשׁוּב בַּזָּאָז. ἀποδύω, σπυλλῶ. GALL. Dépouiller. ITAL. Spoliare. GERM. Berauben. HISP. Despojar. ANGL. To spoile. } Terent. in Andr. Clamitent, me scyophantam hæreditatem persequi mendicum, tum ipsam dispoliare non licet. Senec. cap. 24. de consol. ad Marc. Dispoliatus oneribus (id est, corpore.)

DISPOLIABULUM, verb. } שׁוּב פּאָשׁחָט. τὸ ἀπομύπτειν, σπυλλῶμεν. } quo Plaut. usus est pro dispoliatione. Egone (inquit in Bacch. sc. 1. a. 3.) ut hæc clausa gestem elanculum, ut celem patrem Pistoclere tua flagitia, aut dispoliabilia. Al. legitur, desidiabula.

DISPONDĒUS, ἀποδῶν, quasi bis spondeus, pes qui constat ex quatuor syllabis longis, ut Oratores.

DISPONO, is: Ordino. } נַשׁוּב בֵּחִין, נַשׁוּב תִּיחֵחֵן, נַשׁוּב בַּרָּאֵח. ἀσπονημι. GALL. Disposer. ITAL. Disporre. GERM. Ordnen. HISP. Disponer. ANGL. To put in order, to array. } Plin. ad Fuscum lib. 9. Epist. Quaris quemadmodum in Tuscis diem astate disponam. Disponere tuo quidque ordine. Colum. lib. 12. cap. 2. Quintus Cicero de petit. consul. Fac ut planè iis hominibus, quos devinctos tenes, descriptum ac dispositum suum cuique manus sit. Cic. ad Attic. lib. 4. Postea verò quam Tyrannio mihi libros disposuit, &c. Disponit his operibus milites. Cat. lib. 1. de bell. civ. Disponere diem (pro statuere quid eo die sis acturus.) Suet. in Tib. cap. 11. Disponere malè sua bona. Idem in Ner. cap. 39.

Et quinque in partes (i. zonas) totus disponitur orbis. Tib. lib. 4. Disponete semina & plantas. Senec. cap. 16. de cons. ad Marc. Immortalia cogitat, & in nepotes pronepotè que disponit. Idem ibid. cap. 11. Tot tibi disponendi libelli. Senec. cap. 7. al. 26. ad Polyb.

Dispositus, a, um, Senec. cap. ult. de consol. ad Marc. Quicquid ex disposito lucet (i. Mundus.)

DISPOSITUS, us, verbale: Dispositio. } נַשׁוּב מַתְּחֹנֶת, נַשׁוּב הֵרֵעַח. ἀσποτικ. GALL. Disposition, ordre, ordonnance. ITAL. Disposizione, ordine. GERM. Geordnet/ordentlich best. HISP. Orden, disposicion. ANGL. An order or due placing. } Tacit. lib. 18. Dispositu, provisique rerum civilium peritus.

DISPOSITĒ: Aptè, concinnè, distinctè. } ἀσποτικ. GALL. Par ordre, à point. ITAL. Dispositamente. GERM. Ordentlich. HISP. Ordenadamente. ANGL. with good order, orderly. } Cic. 6. Verr. Non possum dispositè istum accusare, si cupiam: opus est non solum ingenio, verum etiam artificio quodam singulari.

DISPOSITĪS, comparat. a dispositus. Sen. quasi. natural. lib. 1. in Præfat. Quo neque formosius est quicquam, nec dispositus.

DISPOSITIO, nis: Ordinatio, collocatio. } נַשׁוּב מַתְּחֹנֶת, נַשׁוּב הֵרֵעַח. ἀσποτικ. GALL. Disposition, ordre, ordonnance. ITAL. Disposizione. GERM. Ordnung. HISP. Disposicion. ANGL. A due placing of things in order. } Col. lib. 12. cap. 2. Quis enim dubitet nihil esse pulchrius in omni ratione vitæ, dispositione atque ordine? Cic. 2. de Orat. Qui ordo tibi placet, inquit Catulus, & quæ dispositio argumentorum, in qua tu mihi semper Deus videri soles.

DISPOSITOR, is. } נַשׁוּב מַעְחִין, נַשׁוּב מַתְּחֹנֶת. ἀσποτικ, ἀσποτικ. GALL. Celui qui dispose & met ordre, gouverneur. ITAL. Dispositore, acconciatore. GERM. Ein ordner. HISP. El que dispone y mete en partes. ANGL. He that setteth things in good order and array. } Senec. lib. 5. nat. quasi. Nimirum in hac providentia dispositus ille mundi Deus aëra ventis exercenda dedit.

DISPUDĒT, dispuduit, vel dispudutum est, impersonale, pro simplici accipitur cum quodam augmento: Multis modis pudet. } ἀσποτικ

GALL. Avoir grand honte. ITAL. Vergognarsi grandemente. GERM. Sich ubel schâmen. HISP. Aver mucha verguença. ANGL. To bluske and thinke great shame. } Terent. in Eunuch. Dispudet mihi sic data esse verba. Plaut. in Bacch. Nam alia memorare quæ illum facere vidi, dispudet.

DISPULVĒRO, as: In pulverem redigo. ἀσποτικ. Nævius, Saxa, sylvas, lapides, montes disjicis, dispulveras. Non.

DISPUMO, as: Spumas ejicio, spumis purgo. } ἀσποτικ. GALL. Faire cumer, mettre & reduire en écume. ITAL. Levare le schiume. GERM. Abschäumen / verschäumen. HISP. Espumar, à quitar la espuma. ANGL. To skumme or tak away the shome. } Col. lib. 22. c. 34. Aut si non dulce mistum, ad tertias dispumetur. Alii legunt despumetur. Vide Despumo.

DISPUNGO, is, xi, ctum: Expungere, delere. } נַשׁוּב מַחֲבֵחַ, ἔξαλλῶ. GALL. Casser, annuller une écriture. ITAL. Cancellare. GERM. Durchstun. HISP. Chancelar, cassar à raer. ANGL. To put out a worde in vorything with priking it about, to prick or crosse out. } Accipitur etiam pro supputare, sive numerare, quasi puncto notare, & accepta cum datis conferre. } λογίζω. GALL. Examiner un compte. ITAL. Essaminare un conto. GERM. Zählen oder rechnen. HISP. Cassar y averiguar, à raer la cuenta. ANGL. To examine and crosse out a counte. } Senec. de brevitate vita, Dispunge & recente vitæ tuæ dies, pauculos & ridiculos apud te refedisse videbis. Inde dicimus Dispungere rationes, pro eo quod vulgus vocat Examinare calculum. Papin. ff. de verb. sign. Dispungere est conferre accepta & data. } Item pro donare, compensare. Gloss. Isid. } Accipitur præterea pro Absolvere. Tert. adversus Iudæos, Itaque specialiter dispungamus ordinem cæptum: id est, absolvamur, teste Rhen. Velleius, Intervalla negociorum dispungere.

DISPUNCTIO, nis, verb. Interdum idem est quod Expunctio, sive delentio. } ANGL. Pricking or crossing out. } Interdum idem quod supputatio, h. e. datorum & acceptorum collatio, ἔξαλλωσι. Ulp. l. quum plures, ff. de bon. aut. iud. poss. An recognitio & dispunctio concedenda sit creditori. } Interdum idem quod compensatio & remuneratio. Tertul. lib. 5. adversus Marc. Dispunctionem boni & mali operis: id est, compensationem remunerationemque. } Dispunctio vitæ, mors. Gl. Isid.

DISPUNCTORES, qui dona militibus donant. Salmat. Item qui alium ab hæreditate expellunt. Cath.

DISPUTO, as, ex præpositione Dis, & verbo Puto, quod valet, putum facio. Nempe quia rationibus & argumentis res pura & puta redditur. } נַשׁוּב חֹחִיָּאֵךְ, נַשׁוּב נֹחֲחֵךְ, נַשׁוּב נִשְׁפָּחַת. ἀσποτικ. GALL. Disputer, debattre de quelque chose. ITAL. Disputare. GERM. Behaven/seubern. Item disputieren/sich miteinander vnderreden. HISP. Disputar. ANGL. To dispute, to reasone of any purpose. } Unde disputare (inquit Varro) valde purum facere: & per translationem disputare, disserere est. Plaut. in Most. sc. 2. a. 1. Eam rem volutavi, & diu disputavi: Hominem cujus rei, quando natus est, similem esse arbitraver. } Item disputare rationem cum aliquo. Idem in Aulul. sc. 5. a. 3. dixit, Es petit, itur, putatur ratio cum argentario. Ubi disputata est ratio cum argentatio, spes prorogatur, &c. } Disputare item significat rem aliquam agitare, ita ut verum tandem cognoscat. Cic. de Amic. Catonem induxi senem disputantem: quia nulla aptior videbatur persona, quæ de illa ætate loqueretur. Laët. lib. 7. Immortales esse animas Phærecydes & Plato disputaverunt. De aliquo disputare. Cic. 13. Philipp. Eas dum recito, dumque de singulis sententiis breviter disputo. Quint. lib. 1. cap. 5. Circa hoc disputatum est. Disputatur, Impersonale. Cic. 2. de finib. Perpetua oratione contra disputatur.

DISPUTATIO. } ἀσποτικ, λόγος. GALL. Dispute. ITAL. & HISP. Disputa. GERM. Ein gespräch/ein red/ein Disputation. ANGL. A disputing or reasoning. } Cic. Lentulo, Scripsi igitur Aristoteleo more (quemadmodum quidem volui) tres libros in disputatione ac dialogo de Oratore. Liberior in utramque partem disputatio. Quint. lib. 7. cap. 3.

DISPUTATIUNCULĀ, æ. Sen. Epist. 118. Hoc est sapere, non disputatiunculis inanibus subtilitatem vanissimam agitare.

DISPUTATOR, is. } ἀσποτικ, λογος. GALL. Disputeur, qui scait disputer. ITAL. Disputatore. GERM. Ein Disputierer der sich mit einen andern vnderredt. HISP. Disputador. ANGL. A disputer or reasonner. } Cic. 1. Offic. Nisi fortè Demetrius Phalereus in hoc numero haberi potest, disputator subtilis, orator parum vehemens.

DISPUTATRIX, à Quinte. Dialectica dicitur, ἀσποτικ.

DISPUTABILIS, e, ἀσποτικ, ἀμφιδέξω. Senec. ad Lucil. Res disputabilis in utramque partem.

DISQUAMĀTUS, vide Desquamo.

DISQUIRO, is: Per omnes partes quæro, inquito, investigo, discepto, disputo. } נַשׁוּב עֵאֶפְחָשׁ, בַּקֵּר. ἔξιντάζω, διεσῶν, ἀσποτικ. GALL. Chercher diligemment. ITAL. Investigare, cercare diligentemente. GERM. Steisig durchsuchen/hin vnd wider suchen. HISP. Buscar curiosamente, en diversas partes. ANGL. To seak, and searcke about for diligently. } Horat. 2. Carm. Verum hic impransi me cum disquirite.

DISQUISITIO: Inquisitio, investigatio, disputatio, disceptatio, iudicium. } נַשׁוּב חֶפְחֵשׁ, בַּקֵּר. ἔξιντάζω, ἀσποτικ. GALL. Enquête, soigneuse & diligente recherche. ITAL. Il ricercare diligentemente. GERM. Ein steisige ersuchung / ein erforschung was seber gefinn sey. HISP. Aquella buscha curiosa. ANGL. Inquisition or triall of a thing. } Suet. in Casare, Primo præturæ die Q. Catulum de refectione Capitolii ad disquisitionem populi vocavit. Idem in Neron. cap. 2. Livius, Sed non quid ego fecerim, in disquisitionem veni, sed quid isti pati debuerunt: id est, in disceptionem. Cic. de Arusp. resp. Quamquam ad facinoris disquisitionem interest adesse quamplurimos.

DISRARO, as, significat castro, & diversis modis quod densum erat rarum facio. } ἀσποτικ. GALL. Chastrier. ITAL. Castrare. GERM. Zünner machen / etwas das dick ist, erhaben vnd dünn machen. HISP. Castrar. ANGL. To geld. } Col. lib. 5. Sed illud de integro refodi debet: hoc potest

laape here and there. } Apuleius, Vertibulo ossa dissilicant. Proprie autem est in diversas partes salire. Plin. lib. 36. Lunensem sili- cem ferta secari, at Tusculanum dissilire igni. } Aliquando pro crepare, frangi. Virg. 3. Georg.

Et aque dissilium vulgè, vestesque rigeſcunt.

Ovid. Eleg. 6. lib. 4.

Dissiluit nudo pressa bis urva pede.

Dissulto, as, frequentativum: In diversas partes salio. } נטף nittér. } GALL. Dissalir & sortir d'ou on est, saillir çà & là. ITAL. Saltare in diverse parti. GERM. Hin und her springen. HISP. Saltar en diversas partes. ANGL. To leap in to sundrie partes, or hither and thither. } Plin. lib. 37. Incu- dibus deprehendunt ita respuentes ictum, ut ferrum vtrimque re- sultet, incudésque ipsæ dissiliant.

Dissultores, singulares. Gl. Isid. Lege Desultores.

Dissimilis, e: Absimilis, dispar, dissimilitudinem habens. } ἀνέ- μοις. GALL. Dissimilable, divers. ITAL. Dissimile. GERM. Ungleich. HISP. Desemejante. ANGL. Vnlyk. } Terent. in Prolog. Andr. Non ita dissimili sunt argumento: sed tamen Dissimili oratione sunt facta ac stylo. Cicer. de Divin. Eos qui nascuntur eodem tempore, posse in dissimiles incidere naturas, propter cæli dissimilitudinem. Idem de claris Orat. Quum sint ipsi dissimillimi inter se. Ibid. Sui dissimilior videbatur fieri quotidie. Heus dissimilis est. Suprà, Tam consimilis, quàm potest. Plaut. Men. sc. 9. a. 5.

Dissimiles illis (artibus) sic nocuere mihi.

Ovidius Eleg. 8. lib. 1. Trist. Fide dissimillimus patri. Sext. Pom- peius. Forma dissimili in dominum (id est, domino.) Tacitus lib. 2.

Dissimilitèr, adverbium: Dissimili ratione. } ἀνομοίως. GALL. Dissim- blablement, diversement, en diverses sortes. ITAL. Dissimilmente. GERM. Ungleichlich. HISP. Desemejantemente. ANGL. In a diverse fashion. } Cic. 4. Tusc. Caterique dissimiliter morbi, ægtorationés- que morborum nascuntur.

Dissimilitudo, inis: Varietas, distantia, differentia. } ἀνομοίως. GALL. Dissimilitude, diversité, difference. ITAL. Dissimilitudine, di- versità. GERM. Ungleichnuß. HISP. Desemejança, diversidad. ANG. Vnlyknesse, difference. } Cic. 3. Verr. Vides eandem æstimationem propter temporis dissimilitudinem, in illo laudis causam habere, in te criminis.

Dissimilares partes, οὐκ ἴσως μέρη, ἢ ὁμοιομερῆ, à Medicis appellantur partes corporis compositæ, quæ scilicet ὁμοιομερῆς, hoc est, simila- res non sunt, sed ex iis constituuntur, & in eas possunt resolvi.

Dissimulo, as: Diligenter & astute celo, ne quid nosci possit, occul- to, conniveo. } ἄντη chanéph, נחב cháchádh. μὴ ἀποκαλύψω. GALL. Dissimuler, ne faire pas semblant, cacher & pallier la verité. ITAL. Dissimulare. GERM. Vertengen / verhalten. HISP. Dissimular lo que es o se haze. ANGL. To dissemble, to cloke. } Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Sed dissimulat malus. Ibid. ô hominem malum! ut dissimulat. Ovid. 5. Fast.

Parent promissis, dissimulatque Deos.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Nomina vivorum dissimulare jubet.

Idem Eleg. 3. lib. 4. Trist.

Nec nomen dissimulare viri.

Ibid. Eleg. 1. lib. 3.

Nec domini fortuna mei est ut debeat illam

Infelix ullis dissimulare jocis.

Idem Eleg. 4. lib. 4. & Eleg. 1. lib. 5. & Eleg. 5. lib. 3. & Eleg. 1. lib. 2.

Trist. Plaut. in Mil. Dissimulabo hos quasi non videam. Terent. in Andr. Bene dissimulatum amorem & celatum indicat. Cicer. pro Cluent. Neque id obscure ferebat, nec dissimulare ullo modo pote- rat. Ovid. lib. 5. Fast.

Iam satis est virtus dissimulata diu.

Simulo, ἴσομετρον. Idem Ovid.

Quod non est simulo, dissimuloque quod est.

Simulamur enim falsa, dissimulamur vera. Simulamur esse quæ non sunt: dissimulamur non esse quæ sunt. Plaut. Milit. sc. 5. a. 2. Planè ea est: sed quomodo dissimulabat (i. fingebat se non esse.) Ovid. 13. Metam.

Dissimulat cultu natum.

Dissimulatus, a, um. Petr. Arbitr:

Vera redivit facies, dissimulata perit (i. simulata.)

Ex Ovid. 6. Fast.

Atque ira pietas dissimulata foret.

Idem ibidem.

Dissimulata Deam Latias Saturnia bacchas

Insimulat.

Dissimulamentum, dissimulantia: εἰσπραΐα. Apul. Florid. lib. 1. Musæ cum Minerva dissimulamenti gratiâ judices astitère.

Dissimulantiâ: Dissimulatio. } ἄντη chonéph, נחב chonépháh. εἰσπραΐα. GALL. Dissimulation, ne faire pas semblant de rien. ITAL. Dissimulazione. GERM. Verhálung. HISP. Dissimulacion. ANGL. A dissembling. } Cic. 2. de Orat. Socratem opinor in hac ironia, dissimu- lantiâque longè lepore, & humanitate omnibus præstitisse.

Dissimulatór, verbale. } נחב mecháchédh. εἰσπραΐα. GALL. Dissimulateur. ITAL. Dissimulatore. GERM. Ein verhátter der nit der gleichen thut als ob ein ding nit were das doch ist. HISP. El que dissimula, dissimulador. ANGL. A dissembler. } Cic. 2. de Orat. Ut qui dissimulatores studiorum fuerint.

Dissimulatio, nis: Dissimulantia. } ἄντη chonéph, נחב chonépháh. εἰσπραΐα. GALL. Dissimulation. ITAL. Dissimulazione. GERM. Vergeißung / verhátung. HISP. Dissimulacion. ANGL. A dissembling. } Cic. 3. Off. Ex omni vita dissimulatio tollenda est. Idem 4. Acad. Libenter uti solitus est ea dissimulazione, quam Græci εἰσπραΐα vocant.

Dissimulantièr, Dissimulatum, Adverbia: Obscurè & Apertè. } εἰσ- πραΐα, μὴ ἀποκαλύπτω. GALL. Sans faire semblant de rien, en dis- simulant. ITAL. Senza far semblante. GERM. Verhátter oder ver-

gheisnender weißt: HISP. Dissimulando. ANGL. By dissembling, dis- semblingly. } Cic. de clar. Orat. Non apertè, nec eodem modo sem- per, sed variè, dissimulanterque conclusis. Quint. lib. 10. cap. 1. Sa- pè præparat dissimulatum insidias Orator. Liv. lib. 10. dec. 4.

Dissimulabilis, unde Indissimulabilis, apud Gell. lib. 10. cap. 22. Cum quadam indissimulabili veritate differuit.

Dissipium, ii, authore Macro. lib. 1. in somnium Scipionis, Intestinum est, quod ventrem & cæterea intestina fecernit.

Dissipio, as: Significat dispergo, diffundo, disperdo, consumo, divul- go, dilapido. } נפץ pizár, נפץ napháts, נפץ haphits. } GALL. Espandre çà & là, mettre en pieces, dissiper, rompre & separer, prodiguer, gaster. ITAL. Dissipare, dispergere. GERM. Zerstráren / zerpreyten / zerbrechen. HISP. Dissipar y destruir. ANGL. To scatter or cast abroad, to sprinkle or spreade abroade. } Col. lib. 2. Sin autem proximæ messis occupandum erit restibile, defectis stramentis, quatuor & viginti vches itercoris in jugerum dispo- num, dissipabimúsque. Cic. pro lege Manil. Ut ex eodem Ponto Me- dea illa quondam profugisse dicitur: quam prædicant in fuga fra- tris sui membra in his locis, quæ se patens persequeretur, dissipavisse. Senec. cap. 11. de cons. ad Marc. Dissipari & solvi (loqui- tur de morte.) Ovid. Eleg. 9. lib. 3. Trist.

Divulsaque membra per agros

Dissipat.

Ovid. lib. 8. cap. 1. in multa, & tenuia foramina dissipantur, id est, distribuuntur. } Dissipare, pro eo quod est concreta resolvere, dis- cutere. Idem Cels. lib. 5. cap. 17. Acetum quanvis refrigerandi vim habeat, tamen habet etiam dissipandi. Ubi & discutere dixit spil- fescentem humorem. Et Plin. lib. 27. cap. 1. de Aceto: Conglobatum sanguinem discutit. Et eo concreta digeri dicuntur. } Dicimus etiam dissipare famam alicujus rei, dissipare rumorem, dissipare ser- mones, hoc est, divulgare, & dilatare. Cicer. pro Flac. Primum, quod distributis partibus sermo est tota Asia dissipatus. Et, Rumores dissi- pare. Sueton. in Galb. cap. 19. Sed extractis rumoribus falsis, quos conspirati de industria dissipant. Cicer. Calio lib. 2. Multi occisi, multi capti, reliqui dissipati. } Dissipare humorem, est quod verbo alio dicitur, Digerere humorem. Celsus lib. 3. cap. 28. de struma- rum curatione: Et medicamenta imponuntur, quæ humorem vel educant, vel dissipent.

Dissipatio, nis: Dissolutio. } נפץ nephut sáh. } GALL. Dissipation, dégas, resolution. ITAL. Dissipazione, con- sumamento. HISP. Rompimiento, gasto. ANGL. A scattering or spreading abroade. } Cic. 1. de nat. deor. Idem facit in natura deo- rum, dum individuorum corporum concretionem fugit, ne inte- ritus & dissipatio consequatur, negat esse corpus deorum, sed tan- quam corpus, &c.

Dissipabilis, e, quod dispergi, aut separari facillè potest. } ἄνομοιως, ἀσφραγίσ. ANGL. That may be scattered or sprinkled abroa- de. } Cic. 3. de nat. deor. Iguis verò & aër omni impulsu facillimè pellitur, naturæque cedens est maximè & dissipabilis.

Dissipimentum, nauci: membranula in medio nucis. Fest. verb. Naudi. ||

Dissitus: Distans, remotus, procul situs: cujus contrarium est Adsi- tus, quod est juxta situs. } רחוק rachók. ἀνίξω, ἀνασπασθῆναι. GALL. Espars loin l'un de l'autre, éloigné, déjoint, desuny. ITAL. Distante, remoto, disgiunto. GERM. Weit gelágen. HISP. Puesto a lexos, ô pue- sto en diversos lugares. ANGL. Distant, far of one frome an other. } Apul. in Flor. hæc duo velut inter se contraria opposuit atque disse- paravit, sic scribens: Homines neque longulè distita, neque proximi- mè adita possumus cernere.

Dissocio, as, are: Separare, dissolvere, & à societate disjungere. } נפץ הבדיל, נפץ pillágh. διαζέγωμεν, διζωμεν. GALL. Dissunir, separer, déjoindre. ITAL. Scompagnare. GERM. Von einander sügen / absündern. HISP. Desacompañar. ANGL. To sever, to bring frome fellow ship or companie. } Cic. de Amicit. Disparates enim mores dispatia studia sequuntur: quorum dissimilitudo dissociat amicitias. Martial. lib. 7.

Et Lada poterat dissociare genus.

Dissociatio, nis: Disjunctio, discordia. } ἀζωοις, ἀζέζωις. GALL. Separation, défaite de compagnie. ITAL. Separazione. GERM. Absündern. HISP. Desacompañamiento. ANGL. A bringing frome fellow ship of others. } Plin. lib. 2. cap. 21. Aquas respuit, perfusum merumve sicco simile est, tanta dissociatio deprehen- ditur.

Dissociabilis, e, quod sociari, conjungi non potest. } ἀνομοίως, ἀσφραγίσ. ANGL. That can not be broght to te fellow shippe of others. } Tacit. in vita Agricola, Et quanquam primo statim beatis- simi seculi ortu res olim dissociabiles miscuerit, principatum & libertatem.

Dissologia, duplex loquutio. Pap. ||

Dissolvo, is, quod ligatum erat solvo, aperio, recludo. } פתח pit- táh, פתח hitir. } GALL. Délivrer, dissoudre, déjoindre, desas- sembler, détacher. ITAL. Dissolvere, disgiungere, diffare. GERM. Auflösen enbinden. HISP. Desatar. ANGL. To loose, to umbinde, to dissolue. } Plaut. Pæn. Si auctoritatem postea defugeris, ubi dissolutus tu fies, ego pendeam. Cicer. de senect. Opus ipsa suam eadem quæ coagmentavit, natura optimè dissolvit. Catull. de com. Beren.

Pristina vota novo munere dissolvo.

Dissolvere amicitias. Cic. de Amic. Nam si utilitas amicitias conglu- tinaret, eadem commutata dissolveret. Sueton. in August. cap. 32. Collegia dissolvere. } Dissolve interrogationes. Cicer. 4. Aca- dem. Quum eas dissolvere non possunt, desciscunt à veritate. } Est etiam dissolvere, expedire. Terent. in Heaut. Dissolvi me ocyus, operam ut tibi datem. Ita Dissolvere aliquem, id est, absol- vere, non diu suspensum tenere, paucis quod volumus dicere. Plaut. Merc. Obsecro dissolue jam me, nimis diu enim pendeo. } Item po- nitur aliquando pro solvere & persolvere. Cicer. lib. 2. Offic. Nun- quam nec maius æs alienum fuit, nec melius, nec facilius dissolu- tum.

explanatio animi, quæ nos distinguit à feris. Distinguere gravio-
opera lufibus jocifque, hoc est, quasi alternare, inquit Budæus. Plin.
epist. 174. Qua ratione ductus, gravioera opera lufibus jocifque di-
tinguo. Item, Notulis quibusdam notare. Plin. lib. 18. cap. 18. Albis
maculis rutilam colorem distinguentibus.

Distinctus, participium. מִבְּדָל מִבְּדָל, מִפְּרָד מִפְּרָד, διωρισμένος.
GALL. Distinct, separé. ITAL. Distinto, separato. GERM. Vnderfcheiden.
HISP. Apartado. ANGL. Distinguished, made different. Cic. de nat.
deor. Quorumque operibus agri, insulæ, littoræque collucent di-
stincta tectis & urbibus.

Distinctio, nis: Divisio, separatio. גְּזֵרָה גְּזֵרָה, ἀφορισμός. GALL. Distin-
ction, marque, difference, diversité, separation. ITAL. Differenzia, di-
versità, separazione. GERM. Vnderfcheidung. HISP. Apartamiento,
diferencia. ANGL. A distinction, a separation. Cic. 1. de
Legib. Lex est distinctio justorum & injutorum.

Distinctus, us, ui. Tacit. lib. 6. Ore, ac distinctu pennarum à cæteris
avibus diversum. Stat. lib. 1. Syl.

quum regula longo

Symada distinctu variat.

Distinctè, adverb. Separatim, divisim. διακριπώς. GALL. Distincte-
ment, séparément. ITAL. Separatamente, distintamente. GERM.
Vnderfcheidenlich. HISP. Apartadamente. ANGL. Distinctlie, or with
distinction or putting of difference. Cic. 1. Tusc. Sed quia proficun-
tur ipsi illi, qui eos scribunt, se neque distinctè, neque distributè, ne-
que eleganter, neque ornate scribere, lectionem sine ulla delecta-
tione negligo.

Distifum, pertifum, olim: quod nunc distaxum & pertaxum.

Disto, as, differo. ἄσπαστος, ἀσπίου. GALL. Estre loing, être sepa-
ré, différent, ou dissemblable. ITAL. Essere distante, differente. GERM.
Dauon stehen/dauon sein. HISP. Alexarse de lugar, estar apartado.
ANGL. To be distant, to differre. Cic. 2. Offic. Quibus rebus exulta
hominum vita tantum distat à victu, & cultu bestiarum. Lactant.
lib. 2. Alioqui inter Deum hominemque distaret nihil, si consilia &
dispositiones illius majestatis æternæ, cogitatio assequeretur huma-
na. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Distat & à meriti tempore pœna sui.

Idem ibid.

Tessera quos habeat numeros distante vocato. Ibid.

Crede mihi distant mores à carmine nostro.

Idem Eleg. 12. lib. 3. Trist.

Scena favet, studiisque favor distantibus ardet.

Curatio distans, id est, differens. Cell. lib. 5. cap. de cur. mors. ser-
pent. Propriè autem significabat abesse, longè positum esse, & dis-
junctum. ἀπὸ τοῦ, ἀπὸ τοῦ, ἀπὸ τοῦ, ἀπὸ τοῦ. Hirc. 4. bel. Alex. Quum hi
tam parvo spatio distarent ab ipsis. Plin. Quod circiter quinque mil-
lia passuum distat ab urbe.

Distantiã, differentia, intervallum. מִפְּרָד מִפְּרָד, ἀφορισμός, ἀπέστα-
σις, ἀσχάσις. GALL. Difference, distance, éloignement. ITAL. La
distanza, l'essere remoto, la differenza. GERM. Ein weite vnder-
scheid. HISP. Apartamiento, espacio de lugar, diferencia. ANGL.
Space betwene, distance. Cic. de Amic. Nec ob aliam causam ullam
boni improbi, improbi bonis amici esse non possunt, nisi quod tan-
ta est inter eos, quanta maxima potest esse morum studiorumque di-
stantia. Quint. Distantia, pro differentia.

Distito, as, frequentativum. διήμι. Col. lib. 7. Distitent inter se ali-
quanto spatio, ne in collectatione alter alteri noceat.

Distortio, es: In diversum torqueo. ἰσχυρὸς ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς ἰσχυρὸς.
GALL. Détordre, tordre d'autre côté. ITAL. Distorcere. GERM. Verdrücken/verdrücken.
HISP. Torcere al contrario, ò desforcer. ANGL. To sett awrie, to wrest a side. Ter. in Eunuch.
Ah! illud vide, os ut sibi carnifex distortit. Cic. de Orat. Demon-
stravit digito pictum gallum in Mariano scuto Cimbrico sub nodis
distortum. Idem pro Muren. Solos sapientes si distortissimi sint, for-
mosissimos: si mendicissimos, divites.

Distortio, nis. ἰσχυρὸς ἰσχυρὸς, ἀσπίου. GALL. Détors, torture,
toruosité. ITAL. Torcimento. GERM. Verdrückt/ambhingebogen.
HISP. Torcedura. ANGL. A setting awrie, a wresting a side. Cic. 4.
Tusc. & 5. de finib. In quibus si peccetur distortionè & depravatio-
ne, aut motu, statim deformis, &c.

Distortus, a, um. Contortus, nomen ex participio. ANGL. wrested a si-
de. Cic. pro Murena, Solos sapientes si distortissimi sint, formosis-
simos: si mendicissimos, divites.

Distraho: Diversè traho, divello, disjungo. מִפְּרָד מִפְּרָד, ἀφαιρέω,
ἀφίλω, ἀφίλω. GALL. Distraire, separer, tirer en diverses par-
ties. ITAL. Tirare in diverse parti. GERM. Zerziehen/zerteylen. HISP.
Distraher, arrastrar por partes. ANGL. To drawe a sunder. Terent.
Phorm. Quod si eò meæ fortunæ redeunt, Phanium abs te ut distra-
har. Plaut. Curc. sc. 1. a. 2. Pulmones distrahantur, cruciatur jecur.
Distrahi aciem (id est, distendi, dissipari, pro differre. Cæsar lib. 1.
de bell. civil. Virg. lib. 6.

Turbatis distractus equis.

Refertur plerunque ad animum, quum ad varias sententias & oc-
cupationes trahitur. Cic. 1. Offic. Distrahitur in deliberando ani-
mus. Ponitur etiam pro Vendo. מִפְּרָד מִפְּרָד, מכר, machar. מ-
פְּרָד מִפְּרָד, ἀφίλω. GALL. Vendre, aliener. ITAL. Vendere, alienare.
GERM. Verkauffen/vnd verreiben. HISP. Vender mal, enagenar.
ANGL. To sell. Ulp. de transact. l. 8. §. 15. Si uni pluribusve fun-
dus ad alimenta fuerit relictus, velintque eum distrahere, neces-
se est Prætorem de ejus distractione & transactione arbitrari. Apul.
lib. 1. Caseus recens erat, & sciti saporis, admodum commodus pre-
tio distrahi. Gell. cap. 1. lib. 10. Bona venum distrahantur. Item
pro Compono, sedo, finio, ἀφίλω. Cic. pro Cacin. Ideo quod omnia
judicia aut distrahendarum controversiarum, aut puniendorum ma-
lesficiorum causa reperta sunt. Er apud Suet. in Casare, cap. 85. Di-
strahere controversias jurejurando.

Distraçtio, verbale: Separatio, alienatio, disjunctio. גְּזֵרָה גְּזֵרָה,
ἀφορισμός. GALL. Separation, alienation, distraction. ITAL. Sepa-
ratione, alienatione, GERM. Zerziehung/zertrennung. HISP. Aparta-

miento, enagenamiento. ANGL. A selling or a drawing a sunder. Cic.
3. Offic. Nulla enim nobis tyrannis societatis est, sed potius summa
distractio. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1. Harum mihi voluptatum, & itidem
tibi distractio, discidium, vastities venit. Distractio, Venditio.
Ulp. D. lib. 19. tit. ult. leg. 15. Et societas non videtur contracta in eo
quod te non admittit socium distractionis, sed sibi certum pretium
excepit.

Distratum, bistratum, bivium. L. g. b.

Distria, clava ferrea. Idem.

DISTRIBVO, is: Divido, partior, tribuo. מְחַלֵּק מְחַלֵּק, מְחַלֵּק מְחַלֵּק.
GALL. Distribuer, départir, divider çà & là. ITAL. Di-
stribuire, dispensare. GERM. Aufstheylen/oder zertheylen. HISP. Di-
stribuir, partir. ANGL. To distribut, to divide in to sundrie partes. Ter.
in Adolph. Argentum annumeravit illicò: dedit præterea in
sumptum dimidium minæ. Id distributum est sanè ex sententia. Cæsar.
3. bell. Gall. Priusquam plures civitates conspirarent, partiendum si-
bi, ac latius distribuendum exercitum putavit. Plin. Epist. 249. Di-
struamus illos in ea ministeria, quæ non longè à pœna sint.

Distributè, adverbium: Distinctè, partitè. ἀφοριστικῶς, ἀφοριστικῶς.
GALL. Distinctement, avec partitions & divisions, par parties.
ITAL. Per parti, distintamente. GERM. Zertheylt. HISP. Con repa-
rtimiento, en partes, apartadamente. ANGL. Distinctelie, by partes. Cic.
2. Tusc. Sed quia proficuntur illi ipsi, qui eos scribunt, se neque
distinctè, neque distributè, neque eleganter, neque ornate scribere,
lectionem sine ulla delectatione negligo. Idem 2. de Invent. Sin di-
struuntur tractare quis vlet, partiat in animum & corpus, & ex-
traneas res licebit.

Distributor, is. מְחַלֵּק מְחַלֵּק, מְחַלֵּק מְחַלֵּק. ἀφοριστικός, ἀφοριστικός.
GALL. Partisseur, distributeur. ITAL. Distributore, partitore.
GER. Ein zertheylt/oder aufstheylt. HISP. El que reparte por diver-
sos. ANGL. A divider. Cic. in Pison. Hoc certè video, quod indi-
cant tabulæ publicæ, vos rogatores, vos distributores, vos custodes
fuisse tabularum: nonnulli tamen hoc loco, & rectè legunt Diri-
bitores.

Distributio, nis: Divisio, partitio, descriptio. מְחַלֵּק מְחַלֵּק, מְחַלֵּק מְחַלֵּק.
GALL. Distribution, départissement, division. ITAL. Partimento, divisione,
distribuzione. GERM. Ein zertheylung/oder aufstheylung. HISP. Repa-
rtimiento en partes. ANGL. A deviding or parting in partes. Cic.
pro Cluent. Itaque mihi certum est, hanc eandem distributionem in-
vidiæ & criminam, sic in defensione servare, &c. Distributio à
rhetoribus appellatur figura, quæ à Græcis vocatur μερισμός, quum
singulis rebus suam proprietatem tribuimus: ut, Lycurgus, cujus
omnes partes corporis ad nequitiam sunt appositissimæ, oculi ad pe-
tulantem lasciviam, manus ad rapinam, dentes ad aviditatem, virilis
naturæ membra (quæ non possumus honestè appellare) ad omne ge-
nus corruptelæ, pedes ad fugam: profus, ut aut ex hoc vitia, aut
ipse ex vitiis ortus videatur.

Distrigare, consummare. Gl. l. d. d.

DISTRINGO: Arcè stringo, constringo. מְחַלֵּק מְחַלֵּק, מְחַלֵּק מְחַלֵּק.
GALL. Estreindre, serrer étroitement. ITAL. Stringere strettamente. GERM. Ver-
stricken/hart zusammen ziehen. HISP. Estrejar, estreñir estrechamen-
te. ANGL. To streyne, to bend hard or strickt. Cic. lib. 3.
Offic. Fraus distringit, non dissolvit perjurium. Quandoque de-
ficio, seu radendo sordes detergo. מְחַלֵּק מְחַלֵּק, מְחַלֵּק מְחַלֵּק.
Unde distringere sese dicuntur, qui in balneis ludores, &
sordes à corpore abradunt: quem in usum etiam strigiles habere
solent. Mart. lib. 14. ep. 51.

Pergamus has mist: curvo distringere ferro.

Non tam sape teret lintea fullo tibi.

Plin. lib. 34. cap. 8. de Lysippo: Plurima ex omnibus signa fecit fœ-
cundissimæ artis, inter quæ distringentem se, quem M. Agrippa ante
thermas suas dicavit. Distringere gladium, est nudare & vagina
eximere. מְחַלֵּק מְחַלֵּק, מְחַלֵּק מְחַלֵּק. Cic. lib. 3. Offic. At ille ut
ingressus est, confestim gladium distinxit, juravitque se illum sta-
tim interfectorum. Quandoque Colligere. מְחַלֵּק מְחַלֵּק, מְחַלֵּק מְחַלֵּק.
Col. lib. ult. Sereno cælo manibus distringi olivas oportet, & sub-
stratis regetibus, aut cannis cribrari & purgari. Hieron. Amos pro-
pheta, pastor & rusticus, mora ruborum distringens, paucis verbis
explicari non potest. Item, Distringere, sive destringere frondem
immaturam. Metaph. Quint. & Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Non ego mordaci distinxī carmine quemquam:

(id est, læti, infamavi.) Liv. lib. 5. d. 4. Annibalem sine mora mit-
tendum in Africam ad distringendos Romanos. Idem lib. 4. d. 5. Di-
stringere copias regis populatione. Item, Distringi spe, curis, labo-
re. Quint. Quandoque Distraho, sive impeditum tenco. ἀφαιρέω.
Idem Quint. Quibus componendis paulò plusquam biennium, tot
alioqui negotiis districtus, impendi: id est, distractus & impeditus.
Districtus, pro Coactus. Cic. ad Calium, lib. 2. cap. 14. Distri-
ctus enim mihi videris esse, quod & bonus civis, & bonus amicus
es, hoc est, ita in angustum redactus, ut nescias quò te vertas. Qua-
si dicat, nescis utrum saveas Republicæ partibus, an amicorum
tuorum, qui eam perturbant. Item pro severo, & nihil remittente.
Unde districtam fœneratricem vocavit Valerius lib. 8. cap. 2. Ovid.
Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Districtus minima nec tamen ille nota:

(nempe Propert. ob amandi præcepta.) Senec. cap. 16. de vita
beat. Alii alligati, alii astricti, alii districti. Districtus potest
& sine vinculis esse: Obligatus etiam nodis vinculorum in lo-
co intelligitur. Plus est ergo obligatum esse, quam districtum.
Ascon.

Districtè, adverb. ἀσπίου, ἀσπίου. GALL. Estroitement.
ITAL. Strettamente. GERM. Ein zogenlich/hertiglich. HISP. Estrecha-
mente. ANGL. Stricktly. Plin. lib. 9. Epist. ad Sabin. Jungam ta-
men tantò plenius & effusius, quantum ipsum acrius, severiusque
corripui, districtè minatus, quantum me postea togatum. Ulp.
l. 7. D. de minor. Et districtè probandum est in rebus quæ fortuitis
casibus

casibus subjecta sunt, non esse minori adversus emptorem succurrendum, & Districtè idem quoque aliquando quod Præcisè, præfractè. Ulp. l. 13. D. de proc. Hæc neque passim admittenda sunt, neque districtè neganda.

Districtius, comparat. Magis districtè. { ANGL. *More strictly*. } Apul. in *Apol.* Quamquam et si districtius magnum me dixisset videri.

Districtim, idem quod districtè. { ANGL. *Strictly*. } Senec. *controvers. lib. 7.* Malè de se existimare eum, qui ire judicem districtim innocens nollit.

Districtio, onis: difficultas, anxietas. { *δυσκολία*. GALL. *Difficulté, Malisance, empêchement*. ITAL. *Difficoltà*. GERM. *Die Schwäre*. HISP. *Difficultad de hazer alguna cosa*. ANGL. *A letting or cumbring*. } Paulus lib. 16. D. de recept. arbitris, Quod sine ulla districtione ipsius interdum futurum est, id est, sine difficultate, aut impedimento. Hotoman.

Dis truncō, as, compositum à Truncō, idem est quod Mutilo, vel in partes dissecō. { *κτοβόω*. GALL. *Couper & oster jusques au tronc*. ITAL. *Troncave*. GERM. *Abstumpen*. HISP. *Destroncar, partir por medio*. ANGL. *To loppe or shred beughes of trees*. } Plaut. in *Trucul.* Ego te hic agnum faciam, & medium distruncabo.

DISTRVO, is, scorsim, vel separatim struo. { *ἀποδομαίνω*. GALL. *Bastir à l'escart*. ITAL. *Struggere*. GERM. *Nebensich bauen*. HISP. *Componer & edificar*. ANGL. *To build à sunder*. } Sueton. in *Calig.* Distructis ac instructis pro loci dignitate compluribus cellis.

DISTRURBO: Disjicio, diruo, diverto. { *ἐκτρέφω, ἐκτρέφω, ἐκτρέφω*. GALL. *Détourber, demolir, ruiner & abattre*. ITAL. *Disturbare*. GERM. *Zerstören*. HISP. *Destruir*. ANGL. *To cast or beat down, to lett or disturbe*. } Cicero. pro *domo sua*, Etiam se videre distrahi à complexu suorum, disturbari testā, diripi fortunā. Idem pro *Sext. Rosc.* Qui fidem lædit, quantum in ipso est, disturbat humanæ vitæ societatem. Rus ire hodie constitueram. S. At nunc disturba, quas statuisti machinas. Plaut. *Pseud. se. 5. a. 1.*

DISTRURBATIO, nis: { *ἐκτρέφω*. GALL. *Démolition, abatement*. ITAL. *Rovina, abbattimento*. GERM. *Zerstörung*. HISP. *Ruina, destrucion*. ANGL. *A casting or beating downe deadlong*. } Cicero. 3. *Offic.* Sed utilitatis specie in Republica sæpissime peccatur, in Corinthi disturbance nostræ.

Disulcus, à veteribus porcus dicebatur divisus in cervice fetas habens. Festus.

DITESCO: vide *Dis*.

DITHYRAMBVS, *δῖθύραμβος*. Viri Thebani nomen, qui primus hymnos invenisse creditur, qui in honorem Bacchi solent decantari: à cuius nomine ipsi etiam hymni Dithyrambici creduntur appellari. Hor. lib. 4. *Carm.*

*Seu per audaces nova dithyrambos
Verba devolvit, numerisque fertur
Lege solutis.*

Quamquam & ipse Bacchus Dithyrambus est cognominatus, *δῖος & διος* ἐστὶν ἄμφω ἄνδρες: quod per duas veluti portas in vitam ascenderit. Bis enim natus creditur, ex utero matris Semeles, & femore Jovis. Hinc locus factus proverbio, Non est dithyrambus si bibat aquam, *οὐκ ἐστὶν δῖθύραμβος ἂν ἴδωρ πίη*. Non adest hilaritas quam deest vinum. Sumptus & illud à poetis dithyrambicus, qui Baccho afflati furebat: Minus habes mentis, quam dithyramborum poetæ: *δῖθύραμβος ποιεῖν οὐκ ἔστιν ἰλαστικόν*: in stupidos ac furiosos torquebatur.

Dithyrambicus, a, um, ad Dithyrambos pertinens. Dithyrambica audacia, seu licentia, i. e. magna.

DITIO, nis, significat imperium, dominium. { *τῆσσι μὲν ἐπιτολῆ*. GALL. *Seigneurie, autorité, maîtrise, domaine, empire*. ITAL. *Giurisdizione, imperio, signoria*. GERM. *Ein gebiet oder herrschafft*. HISP. *Jurisdicion y señorio*. ANGL. *Impyre, dominion, power, rule*. } Plaut. in *Mil.* Loquere, aureis meas profectō dedo in ditionem tuam. Plin. lib. 34. cap. 20. Alexandria in ditionem redacta. Cicero. 2. *de leg.* Ditione atque numine deorum geruntur res. Hoc nomen quamvis corripit Dis, derivari epistat: tamen contra naturam primitivi visis primis. Senec. *Epist.* 39. Extra jus & ditionem fortunæ. Velleius, Se Tigranes ditioni Pompeii permisit. Item Plaut. *Amph.* Dedunt se in ditionem & arbitratum Thebano populo. In ditionem domini servum redire. Sueton. in *Claud.* cap. 25.

DITO, as, & ditescō. Vide *Dis*.

DITROCHÆUS, *διτροχῆος*: pes constans ex duobus trochæis: hoc est, ex longa & brevi, & iterum longa & brevi, ut Cantilena.

DIU, adverb. pro die, à quo fit Interdiu. { *דיומא*. GALL. *De jour*. ITAL. *Di giorno*. GERM. *Das tags/oder am tag*. HISP. *De dia*. ANGL. *In tyme of day*. } Plautus. Nec noctu, nec diu quicquid. Interdum significat longo tempore. { *בְּעֵרֶךְ הַיָּמִים*. GALL. *Long temps, longuement*. ITAL. *Longamente*. GERM. *Lang/anges zeit*. HISP. *Largo tiempo, largos años*. ANGL. *Long tyme, a great whyle*. } Horat. in *Epist.*

*Quo semel est imbuta recens servabit odorem
Testa diu.*

Cicero. *de senect.* Quamquam (ô dii boni) quid est in hominis vita diu?

Se manibus hostes continere diu.

Id est, per annos novem. Ovid. 13. *Metam.* Expectata diu flamina. *Ibid.* Jam revortar, diu est id jam mihi. Plaut. *Mostell.* se. 4. a. 1. Multum diuque cogitavi. *Ibid.* se. 2. a. 1. Jam diu scio quis is fuit. Idem *Pseud.* Nimis diu abstineo manum. Idem *Mostell.* se. 3. a. 1. Nimium consultas diu. Idem *Cure.* se. 3. a. 1. P. Jam bibes. A. Diu fit. *Ibid.* se. 2. a. 1. Nisi qui sat diu vixisse se arbitrabatur. Idem *Capt.* se. 1. a. 4. Habet autem frequenter post se particulam *quum*. Idem in *Mercat.* Nam illi quidem haud sanè diu est quum dentes exciderunt. Interdum etiam *quod*. *Ibid.* Syra non redit, quem accersit.

rum patrem haud diu est quod miseram. Jam diu est factum quum discessi ab hero. Idem *Asin.* se. 2. a. 2.

DIUTULÈ. { GALL. *Assez long temps*. } Gell. cap. 10. lib. 5. Postea quum diutulè auditot asseclatorque Protagoræ fuisset. Idem cap. 16. lib. 11. Cum diutulè tacitus in cogitando fuisset. His locis *Diutulè* legit Passer. cum exemplaria correctâ habeant *diutulè*, quod magis probo. Fortè pro *Diutulè*, legendum *Diutulè*. Plaut. in *Risden.* Ille qui consultè cavet, diutinè ei uti bene licet, &c.

DIUTULUS, & Diutissimè, Tamdiu & Quamdiu: de quibus suis locis.

DIUTURNUS, a, um: vide supra in *Dies*.

DIVAGOR: Oberro, huc illuc vagor. { *ἄγω*. GALL. *Vagabonder, estre vagabond*. ITAL. *Vagare, andare vagando*. GERM. *Umbherweyffen*. HISP. *Vagar, andar vagabundo*. ANGL. *To go a stray and wander hither and thither*. } Lactant. lib. 5. Ubi animus in multa dispersus, huc atque illuc divagatur.

DIVARICO, as: Extendo, divido. { *ἐκτρέφω*. GALL. *Estendre, écarquiller*. ITAL. *Allarguar qualche cosa*. GERM. *Ausstrecken/ von einander thun*. HISP. *Estender*. ANGL. *To straddle, to go wide with the knees and legges*. } Et propriè de iis dicitur, qui crura in diversas partes extendunt: unde & tibiae divaricatas dicimus, in diversas partes discretas. Quamquam etiam de aliis rebus dicitur. Cato, Arborea hoc modo putentur: rami divaricentur, quos relinques, hoc est, in diversas partes brachia disponantur. Nonius, Divaricari dictum est distendi, ab his qui vitio naturæ ita sunt pedibus discretis, ut eos in diversum habeant separatos. Hujus simplex est Varico: de quo suo loco. Vartō lib. 2. cap. 5. Nec cujus regulæ divaricent. Hic est verbum neutrum.

Divellio, *πρόλεμ*. Gloss. quasi à divellendo. GERM. *Spaltung*.

DIVULLO, is, divulsi, divulsum: Abstraho, avello, disjungo, distraho, separo. { *ἐκτρέφω*. GALL. *Aracher & déjoindre, oster & ravir*. ITAL. *Divellere, cavare per forza*. GERM. *Ableissen/ dannerreissen/ anstrupfen*. HISP. *Arrancar apartando*. ANGL. *To drawe or pluck à fonder*. } Sal. Rapi virgines, pueros, divelli liberos à complexu parentum. Seneca, Cum trigintâ tyranni divellerent Atheniensium civitatem. Cicero. 2. *Off.* Eaque est summa ratio & sapientia boni civis, commoda civium defendere, non divellere, atque omnes æquitate eadem continere. Idem *de senect.* Jam omnis conglutinatio recens agrè, inveterata facilè divellitur. Idem *de Arusp. respon.* Confensu ordinum est divulsus. Membra divulsa. Ovid. 3. *Trist. Ele.* 9.

*Atque ita divellat, divulsaque membra per agròs
Disparat.*

Vnda divulsa remis. Idem 8. *Metam.*

DIVENDO, is, ere: Vendo, ab alieno, distraho. { *μάχομαι*. GALL. *Vendre à plusieurs*. ITAL. *Vendere à diversi*. GERM. *Hin und her verkaufen*. HISP. *Vender à diversos*. ANGL. *To sell, to sayle, or to sell of ten*. } Cicero. *de leg. Agrar.* Hic permittit lege sua ut Decemviri bona populi Romani possint divendere.

DIVERBERO, as, are: Scindo. { *ἐκτρέφω*. GALL. *Frapper à travers, donner dedans*. ITAL. *Fondere, percuotere*. GERM. *Schlagen/ mit schlagen zertheilen*. HISP. *Hender, aotar*. ANGL. *To strike through or avorie*. } Virg. 5. *Aeneid.*

*Primaque per cælum nervo stridente sagittâ
Hyrtacidae juvenis volucres diverberat auras;*

Idem 6. *Aeneid.*

Ferro diverberat umbras.

DIVERBIA, partes comædiarum, ubi plures personæ versantur: à personarum varietate dicta, *ἐκτρέφω*. Livius, Inde ad manum cantati histrionibus cœprum, diverbiâque tantum ipsorum voci relicta. Servius aliter: Diverbium, inquit, primus actus comædiæ, Græcè protasis: nam quælibet comædia dividitur in prologum, prorasin, epitasin, catastrophem. Alii autem volunt esse notabilem sententiam, tanquam sit verbum in multotum ora divisum, & πολυπρόδιον.

DIVERTIUM, annis, quia in diversum vergit. Frontin.

DIVERTO, is, & Divertor, eris: Ab itinere deflecto, de via recedo. { *ἐκτρέφω*. GALL. *Se détourner, tourner son chemin en quelque part*. ITAL. *Divertire, tornare in strada*. GERM. *Abtreiben/ oder abdrâttten/ sich etwan hinwenden*. HISP. *Apartarse del camino*. ANGL. *To turne his way some where, to go out of his purpose*. } Cicero. 6. *Phil.* Nuntiant te Pompeii conveniendi causa divertisse Massiliam. Idem *Att. lib. 1.* Sed itineris causa ut divertat primum est devium. Idem pro *Foncio*, Qui Cobiacho divertentur, neque Tolofamite vellent. Plaut. *Men.* se. 2. a. 4. Ut dudum divorti abs te (in turba) redeo nunc demum domum. Idem *Pseud.* se. 2. a. 21. Divortor extra portam apud anum Chrysidem. Idem se. 2. a. 4. In id angiportum me divertiti (aliàs *divorti*) iussu. Idem *Men.* se. 1. a. 2. Nemo ferè (in Epidamnium) sine damno divortitur. Idem in *Mil.* se. 1. a. 2. Is in proximo divortitur apud paternum hospitem. Idem in *Amph.* Divertendum est mihi in popinam. Pro divertitium facere. Gell. cap. 3. lib. 4. Nullis divertentibus matrimoniis: id est, nullis conjugibus divortium facientibus. *τὸ ματρίμονιον* enim pro conjugibus hic sumitur, ut notavit Passer. Per translationem accipitur pro Digredi, & exspatiari in oratione, *περιεβαίνειν*. Cicero. lib. 12. *Epist.* Sed redeamus ad illud unde divertimus. Lactant. lib. 9. Sed huc necessariò divertendum erat, ut ostenderem tot & tanta ingenia in rebus falsis esse consumpta. Est item Divertete, in divertorium, vel hospitium se recipere. { *ἐκτρέφω*. GALL. *Se retirer & aller loger en quelque lieu*. ITAL. *Albergare*. GERM. *Entehren in ein herberg*. HISP. *Aposentarse en posada, recogerse*. ANGL. *To go and lodge in some place*. } In qua significatōe ferè habet accusativum cum præpositione *ad*, vel *in*: nisi fortè accusativus ex eorum sit genere, qui verbis motum significantibus sine præpositione jungi solent: cujusmodi sunt propria minorum locorum nomina, & ex appellativis duo, rus & domum. Cicero. Quum duo quidam una iter facerent, alter ad cauponè divertit, alter ad hospitem. Idem pro *Milone*, Clodium suspicari debuit ad villam suam diver-

partir en pieces. ITAL. *Dividere, separare.* GERM. *Zertheylen.* HISP. *Partir en partes.* ANGL. *To divide, to parte.* § Hirc. 3. *bell. Civil.* Caesar copias suas divisit. Cicer. *ad Attic.* Sextus pater ejus numos vobis dividere volebat. Virg. *in Epigrammate quodam:*

Divisum imperium cum Jove Caesar habet.

¶ Ponitur & pro predicare. Plaut. *in Aul. sc. 1. a. 2.* Me quidem hercle (dicam palam) non dives, id est, *μεγας*. Me haud pœnitet boni dimidium dividere cum Jove. Idem *Amph. sc. 1. a. 5.* Dividere argenti dixit nummos in viros. Idem *Aul. sc. 2. a. 1.*

Qui petis auxilium, non grandia divide mecum

Premia, &c.

(id est, da partem.) Ovid. 4. *Fastor.* Dividere dolorem & dispensare inter multos. Senec. *de consolat. ad Polyb.* Dividere cum fratre, & dividere agrum. Idem. *cap. 16. de consolat. ad Marc.* Ubi res malè divisit fortuna, mors exaquat omnia. *Ibid. cap. 20.*

Dividite (arma) & pars sit major Diomedis in illis.

Ovid. 13. *Metam.* Idem *Eleg. 3. lib. 1. Trist.*

Dividor, haud aliter, quàm si mea membra relinquam.

¶ Dividere sententiam, *Ἀξιωματικὸν γράμματα*, forensis est loquutio, quam Alconius Pædianus interpretatur his verbis: Quum aliquis (inquit) in dicenda sententia duas, pluresve partes complectitur, si non omnes probantur, postulatur ut dividantur, id est, ut de singulis rebus seorsum referatur, ut pars altera, si ita opus fuerit, approbetur, altera repudietur. Cic. 1. *Epist. 1.* Itaque quum sententia Bibuli prima pronunciata esset, ut tres legati regem reducerent: secunda Hortensii, ut tu sine exercitu reduceres: tertia Vocatii, ut Pompeius reduceret, postulatum est ut Bibuli sententia divideretur, quatenus de religione dicebat. Cui rei quia obstiti non poterat, Bibulo assensum est: de tribus legatis, frequentes ierunt in alia omnia. Ex hoc Ciceronis exemplo facile ostendi potest quid sit Sententiam dividere. Bibuli enim sententia duo habebat membra, ut scilicet sine exercitu rex reduceretur, deinde ut à tribus legatis reduceretur: quorum quum alterum nonnullis placuisset, alterum displicisset, postulatum est ut sententia illa bimembris divideretur, hoc est, in duas partes secaretur, ut de utraque parte seorsum posset referri. ¶ Oscula dividere, id est, impartiri, distribuere. Horat. *in Carm. Ode 36. lib. 1.*

Nulli plura tamen dividit oscula,

Quàm dulci Lamia.

¶ Dividere carmina citharâ, i. partiri per citharæ nervos, aut auditoribus distribuere. Idem Horat.

Imbelli cithara carmina divides.

¶ Dividus, separatus. Non. §

Divisus, us, ui: Divisio, partitio, distributio. § *מחלקות machaloketh* *חלקות chalukkah*, *פלוגה pelughabh*. *Ἀξίωματικός*. GALL. *Partiment, distribution, division.* ITAL. *Divisione, separazione.* GERM. *Zertheilung.* HISP. *Repartimiento.* ANGL. *Deviding, parting in to partes.* § Liv. 3. *bell. Maced.* Vestigalia publica partim negligentia dilabebantur, partim prædæ, ac divisim principum quibusdam magistratibus erant. Idem *lib. 5. d. 5.*

Divisus (id est, duobus verbis.) Gell. *cap. 22. lib. 1.*

Divisio: Sectio, partitio, distributio. § *מחלקות machaloketh*, *חלקות chalukkah*, *פלוגה pelughabh*. *Ἀξίωματικός*. GALL. *Division, de partement, separation.* ITAL. *Divisione, separazione.* GERM. *Zertheilung/zertheilung.* HISP. *Repartimiento.* ANGL. *A deviding, or parting in pars.* § Cicer. 1. *de nat. Deor.* Divisio trium regnorum, cæli, matris, & inferorum. Vellejus, Qui justa divisione prædiorum agros amiserant. ¶ Apud Rhetores Divisio est (ut scribit Author ad Herennium) per quam aperimus quid conveniat, quid in controversia sit, vel per quam exponimus quibus de rebus dicturi sumus. Inter divisionem & partitionem hoc interesse putatur, quod Divisio est generis in species: partitio autem totius in partes distributio. Quint. *lib. 7.* Sit igitur divisio rerum plurium in singulas: partitio singularum rerum in partes discretus ordo. Cic. 3. *de nat. Deor.* Quadrupartita (inquit) fuit divisio tua. Primum, ut velles docere deos esse: deinde quales essent: tum ab his mundum regi: postremo consulere eos rebus humanis.

Divisor, is: Qui dividit, distributor. § *חולק cholék*, *Ἀξίωματικός*. GALL. *Distributeur, diviseur, partisseur.* ITAL. *Dividitore, partitore.* HISP. *Repartidor.* ANGL. *A divider, he that parteth.* § Cicer. *in Anton.* Nucula & Lento Italix divisores ea lege quam Senatus per vim latam judicavit. Divisores item vocabantur, qui pecuniam inter tribus vititum candidatorum nomine dividebant in creandis magistratibus, quos Plautus Curiarum magistratos vocat. Consueverant enim petitores magistratum apud Romanos, pecunia, largitioneque sibi studia conciliare suffragatorum, & per centurias tribusque dividere numos. Cicer. *pro Plane.* Quum tibi commodum est unam tribum delige: tu doce id quod debes, per quem sequestrem, quo diviso corrupta sit. ¶ Divisores, operæque campestris. Suet. *in August.* *cap. 3.* ¶ Est & Divisor, qui præpostera venere puctos corruptit. Cic. *Pato.* Quid enim? Num honestum est verbum Divisor? at inest obscærum, cui respondet intercaepedo.

Divisura, a: Divisio, vel incisio. § *γίγνηζέρ*, *Ἀξίωματικός*. GALL. *Coupeure, incision, separation.* ITAL. *Divisione, separazione, taglio.* GERM. *Zertheilung.* HISP. *Cortadura, partimiento, apartamiento.* ANGL. *A deviding, or cutting in partes.* § Plin. *lib. 12. cap. 26.* Ab hac ferula differt quæ vocatur spondilion, foliis tantum, quia sunt minora, & platani divisura. Idem *lib. 14. cap. 3.* Folio parvo & rotundo, sine divisuris, quas incisuras multis aliis locis appellat.

Dividuum, a, um, quod separabile, aut separatum est. § *נחלקת nechelak*, *Ἀξίωματικός*, *Ἀξίωματικός*. GALL. *Qui se peut diviser ou partir.* ITAL. *Separabile.* GERM. *Zertheilbar/oder das gut zertheilbar ist.* HISP. *Cosa que se puede partir en partes.* ANGL. *That may be divided or parted.* § Cujus contrarium est Individuum, quod dividi non potest. § *Ἀξίωματικός*, *Ἀξίωματικός*. Plaut. *in Rud.* Dividuum talentum faciant: id est, in duas partes divisum. Cicer. *de Univers.* Ex ea materia quæ individua est, quæ semper unius modi, sui que similis, & ex ea quæ corporibus dividua gignitur. Terent. *in Adulph.* Potius quàm venias in periculo *Calpini Para 1.*

lum Sannio, servésne, an perdas, totum dividuum face. *Co-lum. in Proem. lib. 11.* Nihil conspiciebatur in domo dividuum. Ovid. 1. *Fast.*

Insula dividua quam premie amnis aqua:

id est, quam ambit fluvius ab utraque parte. ¶ Apud Nonium est *dividus*, pro dividuus. Accius *in Andromeda*, Nolite ut seorsum dividos letho offeras.

Dividue, adverb. § *בטבב* *battavech*, *ἡμωμοσ*. GALL. *Par moitié.* ITAL. *Per la metà.* GERM. *In mitten entzwey.* HISP. *Por la mitad ó medio.* § Plaut. *in Cas.* Nam quod tibi ægè est, idem mihi est dividue.

Dividuas, pro divisione. Caius *in l. si is qui, ff. ad leg. Falcid.* Hæc itaque legata, quæ dividuitatem non recipiunt, tota ad legatarium pertinent.

Dividua, a: Tædium, & molestia: sic enim Nonius interpretatur *ἔστυ* *hetseb*, *ἀδύγία*. GALL. *Ennuy, chagrin.* ITAL. *Tedio, noia.* GERM. *Verdruß.* HISP. *Enojo, enfado.* ANGL. *weariness, heaviness.* *of mynd.* § Plaut. *in Bacch.* Nam illæ res magnæ dividuæ est mihi, Accius *in judicio armorum*, Hujus me dividua cogit plus quàm par est loqui. Festus dividiam, discordiam interpretatur, cujus tamen significationis nullum profert testimonium. Nos igitur beneficio Julii Scaligeri testimonium ex Accio proferemus: Vicissitudinemque imperitanti tradidit, ne eorum dividuæ discordes dissipent, disturbent tantas & tam optimas civium divitias.

Dividucula, teste Festo, dicuntur castella ex quibus à rivo communè aquam quisque in suum fundum ducit.

Divinè, Divinipotens, Divinitus, Divinus, Divino: vide *Dius*.

¶ Divio, *Dijon*, urbs primaria Ducatus Burgundiæ, & Parlamenti à Ludovico XII. Gallix Rege instituti sedes.

Diviodunum Mediomatricum, *Metz*. V. E. sub A. Treverensi, olim regni Lotharingæ caput, nunc Parlamenti in tractu Mosellæ sub Francis sedes.

Dium munitissima regni Cambaiæ urbs, à Lusitanis jam olim occupata. §

Divs, adjectivum. § *קדוש* *kadosch*. GALL. *Divin, genereux.* ITAL. *Divino, generoso.* GERM. *Göttlich, hochgeboien.* HISP. *Cosa divina, generoso.* ANGL. *Divine.* § Dicitur generosus, divinus, tanquam *δὸν τῷ θεῷ*, id est, ab Jove genus ducens. Virg. *lib. 11.*

quæ ipsa decus sibi dia Camilla

Delegit.

Perf. *Satyr. 1.*

Robulida saturi, quid dia poemata narrent.

Dium, substantivum formatum à nominativo *ἄριος*, à nominativo *ζῆος*. § ANGL. *The day light vender the firmament.* § Unde sub dio aliquid fieri dicimus, hoc est, sub Jove, sive cælo, quod non sit sub tecto. Horat. *lib. 3. Carm.*

Nec te, candide Bassareu, sub dium rapiam

Idem,

vitamque sub dio,

Et trepidis agat in rebus.

Cicer. *lib. 3. Verr.* In sylva denique posita sub dio vidimus. ¶ Dium in antiquo Lexico, *ἀριος*. Vide *Dionis*.

Divvs, a, um: Divinus. § *קדוש* *kadosch*. *ἄριος*. GALL. *Divin, saint.* ITAL. *Divo, divino, santo.* GERM. *Göttlich.* HISP. *Dios hecho de hombre, ó canonizado.* ANGL. *Divine, holie.* § *δὸν τῷ θεῷ*, hoc est, à Jove genitus, vel quia veteres in singulari *dium* olim dicebant, quem nos *Deum*. Unde nunc quoque in plurali dicimus pro *divis dii*, & *diis*: unde illud frequens Ciceroni, Si diis placet: quod indignitatem denotat. Ovid. 13. *Metam.*

Denegat hoc genitor, divisque irascitur ipse.

Item, O magni divi! Idem *Eleg. 3. lib. 3. Trist.* Utinam me divi adaxint ad suspendium. Plaut. *Aul. sc. 1. a. 1.* Quasi nesciam vos scire qui divus siem. (Verba sunt Mercurii in prologo *Amphitruonis* Plauti, &c.) Servius inter *deos* & *divos* ita distinguit, ut dii dicantur æterni, divi autem qui ex hominibus fiunt. Unde etiam hac appellatione quidam Romanorum Imperatores post mortem decorati sunt, à quibus in vita insignia profecta essent in Republicam merita: quanquam postea crescent in dies adulatione, perique ne vivi quidem id honoris aspernati sunt. ¶ Horum etiam uxores divæ appellatæ sunt, tanquam suis, vel virorum meritis dearum numero ascriptæ. ¶ Divum, pro aëre. Horatius *Carm. lib. 2. Od. 3.*

sub divo morietis

Victima nil miserantis Orci: id est, sub aëre.

Plin. *lib. 14. cap. 21.* Campaniæ vina nobilissima exposita sub divo in cadis verberari sole, luna, imbre, ac ventis aptissimum videtur. Sunt qui utrobique legant *sub dio*.

Divalls, e, adjectivum. Ut, divale nomen. Spartianus *in Caracalla*, Qui Faustinae templum, & divale nomen eripuit. ¶ Divalis, vox Imperatorum est, & sanctis Patribus usurpata. Etenim *Divus* apud sanctos nihil aliud sonat, quàm ipsam Imperatorem consecratum ex ritu Rom. Ecclesiæ.

Divinvs, a, um, quod est Dei, vel quod ad Deum pertinet. § *קדוש* *kadosch*, *ἄριος*. GALL. *Divin, de Dieu, appartenant à Dieu.* ITAL. *Cosa di Dio, ó à Dio pertinente.* GERM. *Göttlich, heylig.* HISP. *Cosa de Dios, ó perteneciente à Dios.* ANGL. *Belonging to god, divin.* § ut, Opus divinum, Res divina. Plaut. *Cure. sc. 2. a. 4.* Nunc rei divinæ operam dabo: certum est bene me curare. (Supple, supplicabo.) Idem *Afin. sc. 2. a. 5.* Neque divini, neque mihi humani quicquam accreduas. Idem *Amphir. sc. 3. a. 3.* Re divina facta mecum prandeat. Purgari jusseras vasa ut rem divinam faceres. Idem *sc. 3. a. 4.* Lavabo ut rem divinam faciam. Idem *Aulul. sc. 2. a. 4.* Ad rem divinam vasis sacris utitur. Idem *Capt. sc. 2. a. 1.* Postquam rem divinam feci. Idem *Cure. sc. 4. a. 4.* Rem potius divinis uteris si sacrificem. Idem *Pseud. sc. 3. a. 1.* An tu condimentis divinis uteris? *Ibidem sc. 2. a. 3.* ¶ Divina manu, adnotat Cujacius dictum esse de rescriptis Imperialibus, quæ propria manu Imperatoria obsignabantur.

Divinæ rei operam dare, & Rem divinam facere, est diis sacrificare. Cic. 6. *Verr.* Res illum divinas apud eos Deos in suo sacrificio propè

quotidie facere vidisti. Divina verba, pro piacularibus quibusdam verbis, quibus prodigia solent procurari. Cato *de re rustica*. Si de cælo villa tacta fiet, de ea re verba divina ut fiant, procurer. Cic. 1. *de Divin.* Aristoteles quidem eos etiam qui valetudinis vitio furent, & melancholici dicerentur, censebat aliquid in animis præfagiens atque divinum habere. *Ibid.* Quid hoc somnio dici divinus potest? ¶ Divinum interdum vocamus Eximium, & humana forte quodammodo majorem. Cic. *post red. ab exilio*, Cn. Pisonis divina quædam, & inaudita virtus. Idem *Quint. frat. lib. 2.* Idibus Maiis, Senatus frequens divinus fuit in supplicatione Gabinio deneganda. Virg. *Ecol. 3.*

— *Divini opus Alcimedontis.*

Divinūs, substantivum, qui divinat, prædicat, vates. { *ἰσοψήφος* *kosém.* *μῆτις, ἡμετέρος*. GALL. *Devin, qui predit, predifour.* ITAL. *Indovino, che predice le cose occulte, Divino.* GERM. *Ein warfager.* HISP. *El que adivina.* ANGL. *That gesseth, a sootfayer or teller of things, to come.* } Plaut. *Amphitr. sc. 2. a. 2.* Nunc tu divine fac huc ad sis Sofia (de Mercurio.) Martial.

Non sum divinus, sed scio quid facias.

Cicer. *de Fato.* Hoc loco Chrysiippus æstuans, falli sperat Chaldaeos cæterosque divinos. ¶ Avis divina imbrium: id est, divinatix & prænuntia. Horat. *lib. 3. Carm. Od. 27.*

*Antequam stantes repetat paludes
Imbrium divina avis imminetum.*

Cornicem intelligit, imminetum imbrium præsciam, vel Virgilio teste,

Tum cornix plena pluviam vocat improba voce.

¶ Divini gerebant laurum & lucernam. Senec. *cap. 27. de vita beat.* Divinipotens, qui in divinis potestatem habet, *ἡμετέρος.* Apuleius, Saga & divinipotens cælum deponere.

Divino, as: Vaticinor, auguror, conjicio, futura significo, præfugio. { *ἰσοψήφος* *kasám, ὠνά nichésh. ἡμετέρος.* GALL. *Deviner, predire les choses à venir.* ITAL. *Indovinare.* GERM. *Warfagen/vathen.* HISP. *Adivinar.* ANGL. *To conjecture, to soothsay, to tell things to come.* } Dicitur videtur à nomine *divinus*, quia divinum quiddam, & supra mortalis sagacitatis sortem esse videtur futura prædicere, aut occulta in lucem proferre. Ter. *in Hecyr.* Planè hic divinat. Cic. *de senect.* Cujus sermone ita tum cupidè fruebar, quasi jam divinare id quod evenit, illo extincto fore unde discerem, neminem. Ovid. *Eleg. 8. lib. 1. Trist.*

Hac divinavi, notitiámque tuli.

Idem *ibid. Eleg. 8. lib. 4.*

*Sic animo quondam non divinante futura
Optabam, &c.*

Quis in tam obscura veritate divinat, utrum, &c. Senec. *cap. 10. al. 29. de consol. ad Polyb.* ¶ Divinare, Deum facere. Delirius. ¶ Hujus composita, Addivino, Prædivino, quod Plin. posuit pro præsentio, quum ait *lib. 10.* Tum universæ provolant, si dies mitis futurus est: prædivinant enim ventos, imbrésque, & tunc se continent tectis.

Divinātus, participium passivum. { ANGL. *Gessed, deemed.* } Ovid. *de Nuce,*

Vt divinatus auferat augur opes.

Divinatio: Augurium, vaticinatio, prædictio, præsentio, rerum futurarum scientia. { *ἰσοψήφος* *hésém, ὠνά náchafsch. ἡμετέρος.* GALL. *Devinement, prediction des choses à advenir.* ITAL. *Indovinamento.* GERM. *Ein weissagung / mutmassung / fürschung künftiger ding.* HISP. *Adivinacion.* ANGL. *Soothsaying, telling of things to come.* } Cic. 1. *de Divinat.* Versari quandam inter homines divinationem, quam Græci *μῆτις* appellant, id est, præsentionem, & scientiam rerum futurarum. Chrysiippus divinationem definit esse vim cognoscensentem, & videntem, & explicantem signa, quæ à diis hominibus portenduntur. Officium autem esse ejus, præcognoscere dii erga homines mente qua sint, quidque significant, quemadmodumque procurerent atque expientur. Hæc Cic. *de Divinat. lib. 2.* ¶ Dicitur etiam divinatio, judicium, sive cognitio de constitutione accusatoris, quum scilicet ex duobus, pluribusve accusationem ambientibus, deligendus est, qui maximè sit idoneus: Quemadmodum in accusatione Verris certamen erat inter M. Tullium & Cælium quendam, uter in accusando deberet præferri. Unde etiam prima illa inter Verrinas oratio, *Divinatio* appellatur. Ratio nominis hæc est, quia in aliis judiciis judex ea quæ testibus, tabulis, vel argumentis probata sunt, sequi debet. Quum autem accusator est eligendus, ex libris quibusdam & exilibus indiciis & conjecturis judicare debet, & penè divinare quis ad accusandum maximè sit idoneus. Vide Fabium *cap. 12. lib. 4.*

Divinitas, atis: Numen, majestas divina. { *ἡμετέρος* GALL. *Divinité.* ITAL. *Divinità.* GERM. *Gottheit.* HISP. *Divinidad.* ANGL. *Divinitie, godhead.* } Plin. *lib. 19. cap. 12.* Opus ingens, occultumque divinitatis, & quo nullum reperit possit majus. ¶ Item, Divinitas dicitur consecratio, sive relatio inter Deos, quæ à Græcis *ἡμετέρος* vocatur. Suet. *in Aug. cap. 97.* Mors ejus divinitasque post mortem evidentissimis ostentis præcognita est.

Divinè, adverbium: Ad deorum similitudinem, deorum more, & supra humanas vires, quasi divini numinis instinctu. { *ἡμετέρος, δέως.* GALL. *Divinement.* ITAL. & HISP. *Divinamente.* GERM. *Gottslich.* ANGL. *Godly, by inspiration.* } Cic. *Art. lib. 4.* Præclara igitur conscientia sustentor, quum cogito me de Republica, aut meruisse optimè, quum pornerim, aut certè nunquam nisi de ea divinè cogitasse. Quint. *lib. 1. cap. 10.* Quæ Tullius in Oratore divinè, ut omnia, exequitur.

Divinitus, adverbium, à Deo, sive à divinis. { *ἡμετέρος, ἡμετέρος.* GALL. *De Dieu, venant de Dieu, divinément.* ITAL. *Da Dio, divinamente.* GERM. *Von oben herab.* HISP. *Divinamente.* ANGL. *From God, by goddes wil.* } sicut humanitus, ab hominibus; cælitus, à cælo. Virg. 1. *Georg.*

*Haud equidem credo, quin sit divinitus illis
Ingenium.*

Cic. 2. *de Orat.* Quæ divinitus accidunt. *Ibid.* Divinitus ad nos

delatum. ¶ Interdum idem est quod divinè, hoc est, deorum, vel divorum more, insigniter, & quasi humanis viribus excellentius. *ἡμετέρος.* Cic. 2. *de Orat.* Ille locus inductus est à me divinitus. Idem *Att. lib. 1.* Varro mihi satisfacit: Pompeius loquitur divinitus.

Divortium: Diremptio matrimonii inter virum & uxorem. { *ἡμετέρος.* GALL. *Divorce, separation de mariage.* ITAL. *Risuto.* GERM. *Die verschupfung eines ehewatts/ein ehescheydung.* HISP. *El desecho, divorcio.* ANGL. *A divorce, a putting away of ones wife.* } A diversitate mentium dictum est, vel ut ait Paulus *lib. 50. Pandectarum.* Divortium dictum est, quia in diversas partes euat qui discedunt, hoc est, qui distrahunt matrimonium. Interest autem inter *divortium* & *repudium*, quòd divortium sit inter conjuges, repudium inter suos. Cæterum, Divortium, deflexum esse de via, Nonius scribit, à divertendo, &c. Divortii formula. Valeas: tibi habeas res tuas, redde meas. Plaut. *Amph.*

Diurnus, Diurno: vide *Dies.*

Diutius, Diutile, vel potiùs diutule. Diutinus, Diutissimè, Diuturnus. Vide *Dies.*

Divulgo, as, est Vulgo notum facere, vel rem aliquam in vulgus spargere. { *ἡμετέρος, ἡμετέρος.* GALL. *Divulguer, publier quelque chose.* ITAL. *Divulgare, pubblicare.* GERM. *Semen machen / vnder das gemeine volck außbringen.* HISP. *Divulgar à publicar.* ANGL. *To publish, to make known abroad.* } Cic. *Balbo,* Quare visum est occultius agendum, neque ullo modo divulgandum. Quo in loco quidam corruptis exemplaribus decepti legunt, *Dimulgandum.* Idem 2. *Philipp.* Quàm multa seria, nec tamen ullo modo divulganda.

Divulgātus, nomen ex participio. { ANGL. *Made common, published.* } Cic. *Furnio lib. 10.* Te adipiscendi magistratus levissimi, & divulgatissimi, si ita adipiscere ut plerique, præpropere festinatio abducat à laudibus.

Divus, Imperator qui post mortem Dei nomen accepit. In nummis veteribus, *Diva Faustina.* Suetonius *lib. de illustribus Grammaticis,* ex Aurelio Oppilio, divas musas dixit. Apud Arnobium *lib. 5. advers. Gent. Ocrisiam Divos inseruisse genitalem.* Laes sunt qui interpretentur. Demum id scitum est ex Servio, & aliis in Virgilium.

Divus: vide *Divus.*

Dixi, is: vide *Dico.*

Dizeres: vide *zoi,* in Steph.

Dizerus, *ἡμετέρος.* Urbs Illyriæ, dicta nimirum *ἡμετέρος* & *ἡμετέρος* *ἡμετέρος*, quòd illuc quaesita sit Medea. Steph.

D O

Do, das, dedi, datum, dare, à *δόν*, hinc dos, donos, donum. { *ἡμετέρος, ἡμετέρος.* GALL. *Donner.* ITAL. *Dare.* GERM. *Gäben.* HISP. *Dar.* ANGL. *To give.* } cujus composita si sint ex monosyllabis præpositionibus, sunt tertiæ conjugationis, & præteritum geminant: ut Reddo, is, reddidi. Perdo, is, perdididi. Cætera simplicis servant declinationem, ut Circundo, as, circumdedi, datum: Pessundo, as, pessundedi, datum. ¶ Variam habet constructionem. Quandoque duos dativos exigit, pro Adscribere, seu imputare: quamvis alter eorum non semper ponatur, sed nonnunquam subintelligitur. Cic. *lib. 2. Offic.* Nec Marco quidem Seio vitio datum, quòd in caritate annonæ asse modium dedit populo. Terent. unum tantum exprefit: Nunc quam rem vitio dent, quæso, animadvertite. Subintelligitur, poetæ. Plaut. *in Amphit.* Nunc tibi hanc pateram, quæ dono mihi ob virtutem data est, Alcumena tibi condono. ¶ Aliquando ultra dativum ponitur accusativus cum præpositione Ad. Cic. *Cornif.* Litteras ad te nunquam habui cui darem, quin dederim. Idem *ad Quint. fratrem,* Oculos autem natura nobis, ut equo & leoni fetas & caudam, & aures ad motus animorum declarandos dedit. ¶ Aliquando præter dativum ponitur accusativus cum præpositione In. Terent. *in Phorm.* Dic quid velis dari tibi in manum, ut herus his desistat litibus. ¶ Nonnunquam loco dativi ponitur accusativus cum præpositione Ad. Cic. 2. *Philipp.* Ad sepulturam corpus vitrici sui negat à me datum. ¶ Interdum accusativus cum præpositione In. Plaut. *in Capt.* Hoc si faxis, dabo in caveam. Cic. *Terent.* In viam quòd te des hoc tempore, nihil est, id est, non est causa quare te via committas. ¶ Dare civitatem alicui. Idem 3. *de finib.* Itaque mihi videris Latine docere Philosophiam, & ei quasi civitatem dare, id est, civem facere. ¶ Dare cuiquam pecuniam à trapezita, est pecuniam à trapezita sumere, & alteri dare, vel per manus trapezita alicui pecuniam dare. *ἡμετέρος, ἡμετέρος.* Plaut. *in Capt.* Sequere me hac, viaticum ut dem à trapezita tibi. Qui dant, quique accipiunt fœnore. Idem *Cur. sc. 1. a. 4.* Da ab Delphio citò cantharum circum. Idem *Mostel. sc. 4. a. 1.* ¶ Dare mancipio, id est, vendere. Vide *Mancipium.* Dare statuam faciendam, id est, locare. Idem *Cur. sc. 1. a. 4.* Item, Da aures facundas. Idem *Men. sc. 3. a. 3.* Istuc aliis dare condidici (id est, adulari.) Idem *Pseud. sc. 1. a. 4.* Dedit librum ejus nomini (id est, dicavit.) Gell. *cap. 18. lib. 2.* ¶ Do tibi hanc animam & Reip. (id est, devoveo.) Idem *cap. 7. lib. 3.* Dedi (pecuniam) dum fuit. Plaut. *Pseud. sc. 3. a. 1.* ¶ Dare 30. minas, quas apud te deposui (id est, reddere.) ¶ Dare sententiam, pro dicere. Liv. *lib. 8. ab Urb.* Dabatur miles infrequens (id est, dicebatur.) Gell. *cap. 4. lib. 16.* ¶ Incoctum non expromit: bene coctum dabit (id est, reddet.) Plaut. *Mil. sc. 2. a. 2.* Item Dare, pro legare. Iustè ab justis justus orator datus (id est, legatus,) ut do, lego. ¶ Dare defensum. Virg. 12. *Aeneid.* Dabo hanc mactatum victimam Manibus. Liv. *lib. 4. ab urb. & 2. bell. Pun.* Dare emptum, vide *Emptus.* Dare nuptum, vide *Nubo.* Dato me ex cruciatum. Plaut. *Mil. sc. 3. a. 2.* Dare utendum, vide *Vtor.* ¶ Dare advocatorem, vide *Advocatio.* Dare inferias Manibus. Dare impressionem. Liv. 4. *ab Vrbe,* Dare impetum. Idem. Dare ictus. Idem *lib. 5. d. 4.* Dare letho, vide *Lethum.* Dare exitio, vide *Exitium.* ¶ Dare summam rerum in aleam. Idem 2. *d. 5.* Dare se convivio frequenti. Sueton. *in Cas. cap. 30.* Datus est sermo per urbem. Idem 2. *ab Vrbe.* Dare aliquid delectationis. Quintil. Dabimus in omnem memoriam. Senec. *cap. 14. de Tranquill.* Dare ignibus scripta. Ovid. *eleg. ult. lib. 4. Trist.*

Multa quidem scripsi : sed qua vitiosa putavi ,
Emendaturis ignibus ipse dedi.

Dati ad supplicium. Suet. in Calig. cap. 11. Dare supplicium , vide
Supplicium. ¶ Dare absentibus secundum praesentes (id est , judi-
care.) Sueton. in Claud. cap. 15. Datum memoriae (id est , manda-
tum.) Gell. cap. 1. lib. 7. Haec data sunt in nomen Democriti. Idem
cap. 12. lib. 10. Quin te mihi das hilarem ? Plaut. Asin. sc. 1. a. 5. Ro-
ga me. Dabis ? Dabo. (Stipulationis periphrasis.) Item, Dare jus-
jurandum , vide Insjurandum. Dare nomen , vide Nomen. Dare
dono , vide Donum. Do Jovem testem tibi. Idem Pseud. sc. 5. a. 1.
Convivis cenam conditam dabo. Ibid. sc. 2. a. 3. Te ad carnificem
dabo. Idem Capt. sc. ult. a. 3. Te ad pistoris dabo. Idem Asin. sc. 4.
a. 3. Priusquam animum meum isti dedi (amica.) Ibid. sc. 2. a. 1. Ni-
si nos mavult crucibus contubernales dari. Idem Milit. sc. 2. a. 2. His
legibus , si quam dare vult uxorem ducam. Idem Aul. sc. 3. a. 2. In
ruborem te totum dabo. Idem Capt. sc. 2. a. 5. Dare insidias alicui,
vide Insidia. Dare pensum , vide Pensum. Dare suavium , vide Sua-
vium. Dare operam concioni. Idem Men. sc. 1. a. 3. Da plucere ab sum-
mo. Pauld ante , Jube dare vinum. Idem Asin. sc. 2. a. 5. Mortuum
me mavelim , quam non illi dem insidias seni. Idem Aul. sc. 3. a. 4.
Si non est quod dem , visne dem me ipse in pedes. Idem Capt.
sc. 2. a. 1. Aestimatum hunc mihi des , quem mittam ad patrem. Ibid.
sc. 2. a. 2. Impransus miles astat : as censet dari (id est datum iri.)
Idem Aul. sc. 5. a. 3.

— dedi qui perdere posset

Heffora.

Ovid. 13. Metam. ¶ Quandoque plures habet accusativos , a diver-
sis pendentibus praepositionibus. Colum. lib. 9. Ascensus deinde avibus
ad tabulata per utramque cellam datur. Sapius tamen post accusati-
vum regit dativum , & hoc variis artibus applicari solet. Plaut. in
Epid. Si aequum sit me plus sapere quam vos , dederim vobis con-
siliium cautum quod laudetis. Idem in Cure. Nunc rei divinae ope-
ram dabo. Idem in Merc. Me toxico morti dabo. Idem Capt. Do
tibi operam , si quid est quod me velis. Gellius , Cretenfes quoque
praelia ingredi solitos memoriae datum est , &c. ¶ Item pro Offerre,
objicere , μαρτυρῶ. Terent. in Heecyr. Profecto hoc si est , ut puto , om-
nibus nobis ut res dant sese , ita magni atque humiles sumus. ¶ Item
Inferre , inducere. Virg. 12. Aeneid.

— Magnam dabit ille ruinam

Arboribus.

Item Dicere , φασκεῖν. Terent. in Heaut. Nunc quamobrem has
partes didicerim , paucis dabo. ¶ Item Obtemperare , ἑωρτίν ἐσθδδόναι,
ἄμαρτυρῶν μί. Terent. in Adelp. Da te mihi , id est , accommoda te
meae voluntati. ¶ Dare etiam mulieres dicuntur , quum copiam sui
faciunt , ἀμαρτυρῶ. Martialis ,

Casta igitur nulla est ? casta sunt mille. Quid ergo ?
Casta fuit , non dat ; non tamen illa negat.

Idem ,

Non solet accipere , quid solet ergo ? dare.

Dare se , dicit Ennius , vide Datarim. Item , Dare corpus in vulgus.
Gell. cap. 7. lib. 6. Sed Acca Laurentia corpus in vulgus dabat. Dare
etiam dicuntur viri , qui se stupro mutuo contaminant. Cic. apud
Suet. in Cas. cap. 49. loquens de Nicomede rege & Caesare : Notum
est , & quid ille tibi , & quid illi tu dederis. ¶ Item Facere. Terent.
in Adelp. O Aeschine , pol haud paternum istuc dedisti ! ¶ Item
Citare , ut apud eundem in Eunuch. Ludum jocumque dices fuisse
illum alterum , prout hujus rabies quae dabit ; ἀσχετῶν ἢ τέρψ μαιῖα ἔσται.
¶ Dare manus , est se victum fateri , τὸ χεῖρας ἀσχετῶν. ¶ Dare poenas ,
& sustinere , διαλωῖν ἰσχυρῶ. Lactant. lib. 8. Sed tamen docent nos San-
ctae literae quemadmodum poenas impii sunt daturi. ¶ Dare veniam ,
interdum est ignoscere , interdum concedere quod petitur. οὐκ ἀρῶν
ἀσχετῶν. Terentius , Da veniam quae so filio tuo. Cic. de Orat.
Dabis hanc veniam , mi frater. ¶ Dare operam , est adjuvare , in-
servire , ἀσχετῶν. Terentius in Phorm. Nos operam dabamus Phae-
driae. ¶ Saepè etiam Invigilare , ut quum dicimus , Litteris operam
dare. ¶ Dare potestatem , est rem in alterius arbitrio permittere ,
δῶναι ἔξουσίαν. Plin. Ut qui suarum omnium rerum potestatem
avunculo dederat. Pro quo etiam eleganter dicimus , Facere pote-
statem. ¶ Dare fidem , est aliquid sanctè permittere , μίσην δίδόναι , ἢ μίσην
ἔξουσίαν. Cic. de Amic. & Terent. Eunuch. ¶ Dare actionem , vel judi-
cium , est actorem ad intendendam actionem admittere. Cic. 4. Verr.
Si quis eum pulsasset , edixit se iudicium injuriarum non daturum :
quicquid ab eo peteretur , iudicem de sua cohorte daturum : ipsi
autem nullius rei actionem sese daturum. ¶ Dare , pro Indere , im-
mittere , imponere. Cels. lib. 7. cap. 26. Digni ad ultimam vesicam
dantur. Ibid. manibus ad suos poplites datis. ¶ Dare lintheamentum
in plagam , est festucas lintei in vulnus inferere , cum oleo , alii ve
medicamentis liquidis , quae Graeci ἰμυῖα appellant. Celsus lib. 7.
cap. 9. Ulteriores verò , lunatasque in plagas lintheamentum dandum
est , ut caro increscens vulnus impleat. ¶ Dare ludum. Plaut. Bacch.
Sed nimis nolo desidiaei vi dare ludum. Hor. 3. Carm. Ode 12.

Miserarum est neque amori dare ludum.

¶ Dare in manum , significat de manu in manum tradere , ἰσχυρῶν.
Terentius in Andr. Hanc mihi in manum dat. ¶ Dare se in discipli-
nam , est se alicui instituendū permittere. Gell. lib. 5. c. 10. Is in disci-
plinam Protagorae sese dedit. ¶ Dare verba alicui , est decipere. Plaut.
Aul. Nimisque ego hanc metuo male , ne mihi ex insidiis verba im-
prudenti duit. ¶ Datum est , id est , fato decretoque concessum est.
ἄδωται. Terent. Eunuch. Est istuc datum profecto , ut grata mihi sint
quae facio omnia. Sic Virg. 7. Aeneid.

Non dabitur regnis (esto) prohibere Latinis.

Dare bibere , quod aliqui improprie Propinare dicunt : quum pro-
pinare , proprie praebere sit , vel praegustare. Terent. Andr. Post
deinde quod iussi , ei date bibere. Ubi Donatus , Dare bibere , con-
suetudine magis quam ratione dixit , pro dare ei potionem. Lucilius
in Sexto , Date bibere summo. Nam duo verba activa nullam habent
significationem sine nomine , aut pronomine , ut si dicas , Dic facere.
Cato de re rustie. cap. 89. Bis in die farcias , & meridie bibere datos

Calepini Pars I

de gallinaceis & anseribus farciendis dixit. Livius initio lib. 3. Dare
agrum dividere. Plaut. Amph. Si datur hodie illum apprehendere
(id est , si possum.) ¶ Datur cernere , id est , potest cerni , vel li-
cet cernere. Plinius Epist. 10. Quantum mihi tamen cernere datur ,
multa in Euphrate sic eminent & elucet , ut mediocriter quoque
doctos advertant & afficiant. ¶ Duint , pro dent , vel dederint. Te-
rent. in Andr. At tibi Dii dignum factis exitium duint. Plaut.
Amph. Sive qui ipse ambisset , sive per internuntium. Sive adeo
Aediles perfidiosè cui duint. Duit , pro det. Idem Aul. Ne mihi
ex insidiis verba imprudenti duit. Duas pro Des. Ibidem , At nihil
est dotis quod dem ? m. Ne duas. Danunt ; pro dant. Idem Cure.
Nam tibi amantes propinantes vinum danunt : Livius lib. 10. ab Urb.
Bellona si victoriam duit. Ast ego tibi templum voveo. ¶ Dabunt ,
pro dent. Plaut. Asin. sc. 3. a. 3. Dabunt Dii quae velitis. ¶ Hujus
verbi composita sunt Abdo , Addo , Condo , Circundo , Cedo , De-
do , Edo , Indo , Obdo , Perdo , Prodo , Reddo , Subdo , Satisfdo ,
Pessundo , Trado , Venundo , Sedo & Mando (quae falsò inter
composita hujus verbi erant relata) huc non pertinent : sunt enim
simplicia , quod vel ex eo solo constat , quod altera significativà
primae conjugationis , quae in compositis verbi Do corripitur , in his
duobus producat.

Dātūs , participium. { נתון nathán. dōis, dōntis. GALL. Donné. ITAL. Donato. GERM. Gegeben. HISP. Dado, donado. ANGL. Given. } ut
Reddere data. Ovid. de arte amand.

Multa rogant tradenda sibi , data reddere nolunt.

Plaut. in Prolog. Amphitr. Mihi concessum & datum est ab Diis
aliis , nunciis ut praesim & lucro. Gell. cap. 10. lib. 3. Datum semca
in uterum (id est , emissum.) Ibid. cap. 12. Haec data sunt in no-
men Democriti. Senec. cap. 15. de consol. ad Helv. Concessum
mulieribus , imò datum jus in lacrymas. Gell. cap. 1. lib. 7. Datum
memoriae , mandatum. Quintilian. Datus tandem rebus humanis
(perfectus Orator.) Quo dato errasset (sup. in lusu serupo-
rum.) Idem & Plaut. Pseud. sc. 3. a. 1. Non est usui amator , nisi qui
perpetuat data (id est , munera.) Idem Asin. sc. 1. a. 1. Non suppe-
tunt dictis data. Ibid. sc. 3. a. 1. Hac lege dum superes datis. Ibid.
sc. 2. a. 3. An verba blanda esse rere , dicta docta ? Idem Men. sc. 2.
a. 4. Datum denegant quod datum (i. solutum & creditum.) Vide
Datum , infra.

Dātūs , us , ui. { נתון mattanáh. dōis, dōntis. GALL. Donation, don.
ITAL. Donazione. GERM. Gebung. HISP. Don, dadiwa, donacion.
ANGL. A giving. } Plaut. Trin. Nimis pergraphicus sycophanta : Is
mille nummum se aurum meo datu tibi ferre , & gnato Lesbionico
aiebat meo.

Dātūm , i , substantivum : Expensum & Acceptum. { נתון nathán. dō-
is, dōntis, dōntis. GALL. Chose donnée ou baillée. ITAL. Cosa donata.
GERM. Ein gab/das cinem gegeben ist. HISP. Don, dadiwa. ANGL. A
gift or a thing given. } Cic. de Amic. Hoc quidem est nimis exi-
guè & exiliter ad calculos vocare amicitiam , ut par sit ratio accep-
torum & datorum. Vide Datus.

Dātūrī , vetustè apud Jureconsultos reperitur pro Datum iri. Ulpian.
de verb. oblig. Si quis stipulatus à Mavio fuerit , fundum Titio da-
turi. Hotomanus.

Dato , as , ate , frequentativum. Plaut. Mostell. Tu solus credo scēnorè
argentum datas. Idem Pseud. sc. 2. a. 2. Argentum accepto , expen-
sò , cui debet , dato.

Dātōr , is. { נתון nothén. dōntis, dōntis. GALL. Donneur. ITAL. Dona-
tore. GERM. Ein geben. HISP. Donador. ANGL. A giver. } Plaut.
Trucul. Semper datores novos. Virg. 1. Aeneid.

Adsi latitia Bacchus dator , & bona iuno.

Plaut. Cure. sc. 3. a. 2. Et datores & factores subdam sub solum (de
lusu pilae.)

Dātō , nis. { נתון mattanáh. dōntis, dōntis. GALL. Dation. ITAL.
Donamento, datione. GERM. Ein gab. HISP. Dacion. ANGL. A
giving. } Cic. pro leg. Agr. Cujus iudicium , legumque datio ; ca-
ptorum agrorum ipsius virtute cognitio tollitur. ¶ Datio Indultum
significat in Flodoardo. Varro lib. 3. cap. 9. Si in faciendo nimio ci-
bo fastidium , remittendum in datione.

Dātārīus , am : Gratuitus , aut quod gratis datur. { ἀμολδοῦτος ἀμολδοῦτος. }
Plaut. Pseud. Eholannon prius salutas : S. Nulla est salus mihi dataria.

Dātātivū , adverbium. { ἀλλοδοῦτος. GALL. En s'entre donnant & bail-
lant l'un à l'autre. ITAL. Dando à vicenda. GERM. Mit gebung.
HISP. Dando à vezes. ANGL. By giving one to another. } Ludere
datatim , hoc est , invicem dando : quemadmodum qui pila ludent ,
quae vicissim mittitur , & remittitur. Et datores sunt qui pilam dant :
factores verò , qui feriunt & in factiones divisi sunt , quas Partes vo-
camus. Plaut. in Cureul. Tum isti , qui ludunt datatim servi scurta-
rum in via : & datores & factores omnes subdam sub solum. Inde
illa translatio Enni de muliere quae sui copiam faciebat , eum etiam
mulieres impudicæ date (ut Graecè παρῖστος) dicerentur , ut ex
Martiale satis notum. Ergo Ennius , Quasi in choropila ludens da-
tatim dat se , & communem facit. Alium tenet , alii nutat , alibi ma-
nus est occupata. Genera autem ludendi erant datatim , raptim , & ex-
pulsim. Nonius Exodio , In molis non ludunt raptim pila , datatim
morso. Lepidè indicat servos solere inter molendum de polenta ra-
pere , & invicem alium alii dare. Raptim autem ludi in harpastro so-
let. Varro , Putgarum scito , quia videbis Romae in foro ante lanic-
nas pueros pila expulsim ludere.

¶ Do , pro domus , per apocopen , dixit Enn. ut Pa , pro patre , doricè ,
Turneb.

Doāna , tam terrae , quam maris. Dobana. C. II. antiq.

Doarium , ususfructus certae portionis mariti bonorum uxori concessus.

Balduin. Lex. jur. civ. ¶

Doberus , δόβηρος. Urbs Pconiae. Steph.

Dōcēo , es , ui , ctum , à δάκω. Unde δόγματῶν sapientum. Instituo , erudio ,
praecpta do. Vel à diceo , es. Varro lib. 5. de ling. Latina. { דור ל lim-
máhb, הלא alléph, הורר horáh. ποιῶ δάω, δίδωμαι. GALL. Enseigner.
ITAL. Insegnare. GERM. Lehren vnderweisen. HISP. Enseñar. ANGL. To
teache. } Constituitur autem cum duobus accusativis : ut , Doceo te

